

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

Mark

ԹԻ- 5 ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՊԵՐՊԵՐԵԱՆ ԳՐԱՏԱՆ ԹԻ- 5

ԸՆԴԱՐՁԱԿ ԳՐՊԱՆԻ ԵՐԳԱՐԱՆ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ՅԵՂԱՓՈԽԱԿԱՆ, ՍԻՐԱՅԻՆ,
ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԽԻ ԳԵՂՋԿԱԿԱՆ ԵՐԳԵՐ

300 ԵՐԳ

BOSTON,

1919

MASS.

Published by
H. G. BERBERIAN
Berberian Book Store
837 Washington Street, Boston, Mass.

Printed by
YERAN PRESS
745 Washington Street, Boston, Mass.

Music Library

M
1886
L 56

U. S. U.

Ամանորի

Առթիւ

Չեզ

Կը նուիրեմ

Սոյն

Երգարանը:

Յ. Գ. ՊԵՐՊԵՐԵԱՆ

Դեկտ. 25, 1919

1982002

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ԱՅԱՍՏԱՆ՝ երկիր դրախտավայր,
 Դու մարդկայնոյ ցեղիս որրան,
 Դու եւ բնիկ իմ Հայրենիք
 Հայաստա՛ն, Հայաստա՛ն,
 Հայաստա՛ն :

Ի վեհ անունդ սիրտ իմ, ո՛հ յոյժ
 Ոգեւորի ի նոր խրախոյս,
 Եւ անձկայրեաց ի քեզ յուսամ
 Ի քեզ, ի քեզ յոյս իմ միայն.
 Հայաստա՛ն, եւն. :

Հայաստա՛ն, անուն փարեզի,
 Ի քեզ հանդիստ Նոյեան Տապան
 Եղիտ՝ եւ քեւ ապրեցաւ Նոյ,
 Հայաստա՛ն, եւն. :

Գետք քաջառողջք ատենարուղիք.
 Զհողդ բարի առնեն յուռթի,
 Քեւ ապրիմ ես, քեւ միշտ ցընծամ,
 Քեւ, քեւ պանծամ փառք իմ միայն
 Հայաստա՛ն, եւն. :

Հայաստան ծընող դիւցազանց
 Եւ հրաշալեաց հանդիսարան,
 Քո զեփիւռին քաղցր է շընչիւն,
 Հայաստա՛ն, եւն. :

Զոր շնչեցին եւ զօրացան,
 Հայկ, Արմենակ, Արամ, Տիգրան,
 Տրդատ, Սըմբատ, Վարդան, Վահան,
 Ըզքեզ յիշեմ, ըզքեզ սիրեմ,
 Ըզքեզ, ըզքեզ, սէր իմ միայն,
 Հայաստա՛ն, եւն. :

Յ. Մ. Վանանդեցի

ԵՐԳ ԱԶԱՏՈՒԹԵԱՆ

Ազատութեան աստղը պայծառ,
 Որ վերստին շողաց փարփառ,
 Ամէն սրտերն է հմայեր,
 Կեցցեներով գոռայ այեր :

Ազատութեան այս խաղաղիկ՝
 Սիրոյ յուսոյ անմոռ ծաղիկ՝
 Մըլի փայլով անակընկալ,
 Հալեցնէ հին ոխերն ալ:

Ճերմակ կարմիր դրօշներ վէտ վէտ
 կը ծածանին հովերուն հետ.
 Այդ զոյգ գոցներ նուիրական
 Յիշատակօք կը պարծենան:

Լուսազգեստ է ազատութիւն,
 Բոսորագոյն զոհին արիւն,
 Այն արիւնով օծուած անմեղ
 Ազատութիւնն է փառայեղ:

Ազատութիւն կ'ուզենք սակայն,
 Իմաստուն, լուրջ, հայեացքով լայն.
 Արդարութեան հօր բազուկ
 Մեր իրաւանց ըլլայ նեցո՛ւկ:

Արեւելքի ազգեր ենք քոյր,
 Թող հալածի նախանձը կոյր.
 Ձեռք ձեռքի տանք, ա'լ հաշտուինք,
 Եղբայրութեան կռենք դաշինք:

Ի ԶԷՆ

Ազատութեան այն վառ սէրը
 Թունդ որոտաց իմ սրտում,
 Իմ Հայրենեաց սուրբ անունը
 Ինձ պատերազմ է կանչում :

Ելէ՛ք ելէ՛ք, Հայկազունք,
 Ելէ՛ք Հայկայ զաւակունք.
 Ելէ՛ք ելէ՛ք, Հայ եղբարք,
 Առէ՛ք ձեր սուրն ու նիզակ :

Ահա՛, եղբարք, Հայ եղբայրներ,
 Առէ՛ք զրահ, սուր, զէնքեր,
 Մահը դաշտում Շաւարշանայ
 Մեզ հրաւէր կը կարդայ,
 Ելէ՛ք, ելէ՛ք, Հայկազունք, եւլն. :

Ա՛խ, հայրենիք, սուրբ անունդ
 Անշէջ վառի իմ սրտում,
 Մեր Հայ եղբարց շիրիմները
 Իրանց զըրկին մեզ կանչում
 Ելէ՛ք, ելէ՛ք, Հայկազունք, եւլն. :

Այս օրերը մեր քաջ կեանքին
 Նուիրական թող լինին.
 Թո՛ղ չմոռնայ Հայ անունն :
 Ո՛վ սիրում է Ազատութիւն՝
 Ելէ՛ք, ելէ՛ք, Հայկազունք, եւլն. :

ՆԱՀԱՏԱԿԱՑ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ազատութեան սիրոյն համար
Շատ արիւններ թափուեցան.
Անմեղ հայրեր ու զաւակներ
Եկան այստեղ թաղուեցան:

Ահա՛, եղբարք, ես ալ կ'երթամ
Ազգիս համար մեռնելու,
Ազատութեան սիրոյն համար
Ամբողջ կեանքըս զոհեցու:

Գերեզմանիս հողին վրայ
Թափէ արցունք, իմ մայրիկ,
Սըփոէ ծաղիկ բուրումնաւէտ.
Նահատակ եմ ես յաւէտ:

Ահա այսօր Հայ եղբայրներ
Կուգան այստեղ ողբալու,
Նահատակաց հողին վըրայ
Աղի արցունք թափելու:

Ո՛վ եղբայրներ, դուք ալ ելէք
Գերեզմանիս խորերէն,
Ուրախացէք եւ ցնծացէք
Ազատութեան զոհերէն:

ՊԱՐ ՆԱԻԱՍՏԵԱՑ

Աշխոյժ նաւաստին
 Անվեհեր ճակատ՝
 Ընդդէմ փոթորկին,
 Երգէ անփոյթ, զուարթ :
 Լարիթ Թիւմպէրէլէլէ հա հա հա :

Կոհակք փրփրադէզ,
 Չեն սոսկում վախ մեզ,
 Հողմունք սաստկահար,
 Գրգռեն մեզ ի պար :
 Լարիթ Թիւմպէրէլէլէ հա հա հա

Օ՛ն, խմենք զուարթ,
 Գինին մինչ յատակ .
 Օն, գրկենք զիրար
 Պարենք անդադար :
 Լարիթ Թիւմպէրէլէլէ հա հա հա :

Լոեցէ՛ք, գիտցէ՛ք,
 Մինչդեռ մենք հոս եկած ենք .
 Ահա ծերն՝ իւր ոտքերն,
 Հոս հոն շուտ՝ տանի փոյթ :

Ա՛յ, ա՛յ ա՛յ, պիտ՝ իյնայ,
 Օ՛ն, բռնենք՝ մեղք է մե՛ղք .
 Հա՛ հա՛ հա՛ կը խընդայ,
 Հոս եկէք ամենքս ալ ծափ զարնենք :

Չանգալն ուժգնապիրկ,
 Կոչէ մեզ ի կարգ.
 Վերջ տանք խընդութեան,
 Քաշենք մեր պարան:
 Լարիթ թիւմպէրէլէլէ հա հա հա:

ԱՂԱՏՈՒԹԻՒՆ

Ազատն Աստուած այն օրից,
 Երբ հաճեցաւ շունչ փչել,
 Իմ հողանիւթ շինուածքին
 Կենդանութիւն պարգեւել:

Ես՝ անբարբառ մի մանուկ
 Երկու ձեռքս պարզեցի,
 Եւ իմ անզօր թեւերով
 Ազատութիւն գրկեցի:

Մինչ գիշերը անհանգիստ
 Օրօրոցում կապկապած
 Լալիս էի անդադար,
 Մօրս քունը խանգարած՝

Խնդրում էի նրանից
 Բազուկներս արձակել՝
 Ես այն օրից ուխտեցի
 Ազատութիւնը սիրել:

Թոթով լեզուիս մինչ կապեր
Արձակուեցան, բացուեցան,
Մինչ ծնողքըս իմ ձայնից
Խնդացին ու բերկրեցան :

Նախկին խօսքն որ ասացի՝
Չէր հայր կամ մայր, կամ այլ ինչ.
«Ազատութիւն» դուրս թուաւ
Իմ մանկական բերանից :

«Ազատութի՞ւն», ինձ կրկնեց
Ճակատագիրը վերեւից.
«Ազատութեա՞ն» դու զինուոր
Կամիս գրուիլ այս օրից :

«Ո՛հ, փշոտ է ճանապարհդ,
Քեզ շատ փորձանք կ'սպասէ,
Ազատութիւն սիրողին՝
Այս աշխարհը խիստ նեղ է :»

—Ազատութի՛ւն,— գոչեցի,—
Թող որոտայ իմ գլխին
Փայլակ, կայծակ, հուր, երկաթ—
Թող թաւ ընէ թշնամին :

Ես մինչ ի մահ կախաղան
Մինչեւ անարգ մահու սիւն
Պիտի գոռամ, պիտ' կրկնեմ
Անդադար—ԱԶԱՏՈՒԹԻ՛ՒՆ :

Մ. Նալբանդեանց

ԵՐԳ

Ա՛խ թէ երկինք գէթ մի վայրկեան
 Լսէր կրծքիս հառաչանք,
 Փայլէր ինձ սուրբ ազատութեան
 Վառ, կենսատու արեգակ:

Ա՛խ, թէ եւ ես կարենայի
 Որպէս արծիւ անարգել
 Գէթ մի ըռպէ ազատ կեանքի
 Ազատ օղում սաւառնել:

Որպիսի՛ ջերմ լի փափաքով,
 Կարօտ պայծառ երկնքի՝
 Կը թռչէի ես խնդալով
 Դէպ հայրենիքս անձկալի:

Դէպ այն երկիր նուիրական,
 Ուր սահեցան անխռով
 Չքնաղ օրերն իմ մանկութեան
 Լի դրախտային սուրբ սիրով:

Դէպ այն երկիրն երջանկալից.
 Ուր մայրիկս նազելի
 Իւր ջերմ գրկում պարգեւեց ինձ
 Ե՛ւ կեանք, ե՛ւ սէր, ե՛ւ հոգի:

Ա. Ծատուրեան

ՊԱՐԵՐԳ

Ալազեազ սարն ամպել ա
 վա՛յ լէ՛, լէ՛, լէ՛, լէ՛, լէ՛, լէ՛, լէ՛,
 Աղբեր իր ձին թամփել ա :
 Իմ մայրիկ ջան, իմ մայրիկ ջան :

Աղբեր իր ձին թամփել ա .
 Եարոջ դըռնէն անցել ա (կրկ)
 Ելե դաշտը՝ խաղցել ա
 Ելե դաշտը՝ խաղցել ա :

Անձրեւ եկե՛ թըրջել ա
 Անձրեւ եկե՛ թըրջել ա
 Արեւ զարկե՛ չորցել ա
 Արեւ զարկե՛ չորցել ա
 Քան կարմիր վարդ բացել ա :

ԱԼ ՈՒ ԱԼԻԱՆ ԵՍ ՀԱԳԵԼ

Ալ ու ալւան ես հագել,
 Կարմիր լալայ ես դառել,
 Սուրայի կըլոր մէջքըդ
 Փամփուշտներով ես ծածկել :

Ախպէր ջա՛ն, քեզ ղուրպան,
 Դո՛ւ ես, դո՛ւ մեր գուման :

Ձեռքըդ թըվանք ես առել,
 Դուշմանի դէմ ես կանգնել,
 Ինձ ասա՛, գըլխիդ մատաղ՝
 Բինիչըդ ո՞վ է կարել:

Ախպէր ջա՛ն, քեզ ղուրպան,
 Դո՛ւ ես, դո՛ւ մեր գուման,

Առիւծի պէս կանգնել ես,
 Բեխերդ պլորել ես,
 Սեւ, թուխ բեխերիդ մատաղ,
 Յաղթանակը տարել ես:

Ախպէր ջա՛ն, քեզ ղուրպան,
 Դո՛ւ ես, դո՛ւ մեր գուման,

ԱԼԱԳԵԱԶ

Ալագեազ բարձր սար ա
 Վայ լէ լէ լէ, ջան լօ լօ լօ (կրկ.)
 Մեր դռանը խընկի ծառ կիւլիւմ ջան
 Ձեր դռանը խընկի ծառ կիւլիւմ ջան
 Ոսկի պլպուլ վերէն թառ կիւլիւմ ջան
 Կ'երթար կուգար շորոր տար կիւլոււմ ջան

Ձուրը հիւանդի դեղ ա
 Վայ լէ լէ լէ, ջան լօ լօ լօ
 Մեր դռանը եւայլն:

ՎԵՐՅԻՇՈՂՈՒԹԻՒՆ

Աղւոր օրեր իմ մանկութեան
 Զըւարթ պահեր կեանքիս գարնան
 Երազներու պէս վաղանցիկ
 Որքան ալ շուտ անցաք դացիք
 Ամեն անգամ որ յիշեմ ձեզ
 Հառաջ մ'իսկոյն թըռչի կուծքէս
 Քաղցրիկ օրեր իմ երջանիկ
 Որքան ալ շուտ անցաք դացիք :
 Կապուտագեղ երկնից վրայ
 Ասուպ մ'ահա կը պըլպըլայ,
 Բայց պահ մ'է լոկ, լոյսն այդ չքնաղ
 Կը մարմրի մէկէն աւա՛ղ,
 Այդ ասուպին պէս սիրունիկ,
 Տղաք աղւոր կեանք մ'ունիք,
 Բայց այդ օրեր ժպտուն, թէեւ
 Գեղեցիկ, սակայն չեն յարատեւ :

Օրեր ալ կան ապագային,
 Հակապատկեր ձեր այս կեանքին
 Ուր վարդերի տեղ փուշեր միայն
 Պիտի գտնէք դէմ հանդիման,
 Այն ատեն երբ ամեն դիէն
 Հոգեր զքեզ շրջապատեն,
 Զեր մանկութեան օրերն անուշ
 Պիտի յիշէք. ո՛հ սակայն ուշ :

ԱԲԱՐԱՆԸ ՔԱՐՈՏ Ա

Աբարանը քարոտ ա, բոտ ա
 Վայ լէ, լէ, լէ, ջան լօ, լօ, լօ,
 Քարի տակը արօտ ա
 Իմ մայրիկ ջան իմ քոյրիկ ջան,
 Իմ մայրիկ ջան իմ քոյրիկ ջան:

Թամամ օխտը տարի ա,
 Վայ լէ, լէ, լէ, ջան լօ, լօ, լօ,
 Գիրն ախպօրը կարօտ ա.
 Իմ մայրիկ ջան, իմ քոյրիկ ջան:(կրկ)

Բերդի բոլորն աւազ ա, վայ լէ...
 Նշխուն գիւլբէն թաւազ ա, իմ մայրիկ...

Կալատափը մաղել եմ, իմ մայրիկ...
 Կողափ ձուկը աղել եմ, իմ մայրիկ...

Հազար ու մի դարդ ու ցաւ, վայ լէ...
 Սրտիս մէջին թաղել եմ: իմ մայրիկ...

Սեւ ամպը սարի գլխին, վայ լէ...
 Կաքաւը քարի գլխին: իմ մայրիկ...

Մէկ մէկու խօսք ենք տւել, վայ լէ...
 Էն բարձր սարի գլխին: իմ մայրիկ...:

ԵՐԳ ԲԱԳՈՍԻ

Ակոռիին մեծ կարասին բուրտիֆն են բազմեր,
Աւագ իշխանին, մեծ պարոնայֆ ժողովֆ են հոն
կազմեր

Այո՛, այո՛, ժողովֆ են հոն կազմեր:
Սաստիկ է վէնն. մեծ է խնդիրն գոր հոն տեղ կը
խորհին,
Թէ ի՞նչ կերպով դարման մ'ընեն հիւանդ մեր աշ-
խարհին,

Այո՛, այո՛, հիւանդ մեր աշխարհին:
Մէկն աս կ'ըսէ, մէկն այն կ'ըսէ կը ծագի լոյսն
առտուն,
«Ինձ լսեցէֆ, տեաբֆ, կը կանչէ աւանին պետն ար-
թուն:

Այո՛, այո՛, աւանին պետն արթուն:
«Թող թագն առնու, կ'ըսէ, Բագոս եւ փառոֆ ապրի
շատ,
Իսկ ցընծութիւնն ըլլայ դըշտոյ եւ գահն ալ յԱար-
տաշատ,

Այո՛, այո՛, եւ գահն ալ յԱարտաշատ:
Այսպէս մեզի նոր գուարթութեան արեւներ կը ծա-
գին,
Աւողջ կ'ըլլայ մեր ժամանակն եւ նոր՝ մեր աշ-
խարհն հին

Այո՛, այո՛, եւ նոր մեր աշխարհն հին:
Հ . Վ . Չագընեան

ԵՐԳ ՄԱՀՈՒԱՆ

Ահա մօտեցաւ մահուան ժամերս .

Ալ չեմ իմանար բոլոր ցաւերըս .

- Կը զատուիմ քեզմէ սիրուն ծաղիկս,
Բայց դադրում չունին իմ խեղճ աչերս :
Ինչպէս 'տի զատուիմ, սաստիկ է սէրս
Բայց օգուտ չունի, Աստուած է Տէրս :

Համբերէ քիչ մը ո՛վ մահ սոսկալի,
Զիս մի մեղքենար սիրտն իմ ցաւալի
Համբերէ քիչ մը որ սէրըս առնեմ .
Եւ այնուհետեւ հանգիստ քուն ընեմ :
Ինչպէս 'տի զատուիմ եւն . :

Երբ կը մտածեմ, մէկ երկու ժամէն
Հողեր ու որդեր զիս պիտի ծածկեն,
Ամեն կողմերըս ծակեն ծակծակեն,
Իմ մատղաշ մարմինս մատաղ 'տի անեն :
Ինչպէս 'տի զատուիմ եւն . :

Տուրտ գերեզմանին երբոր մօտենաս,
Զըլլայ որ երբեք սարսուռ մը զգաս .
Քաղցր ժպիտով մը երբ անունըս տաս,
Անշուշտ այն ատեն զիս պիտի խղճաս
Կը զատուիմ քեզնէ սիրուն ծաղիկս,
Բայց դադրում չունին իմ խեղճ աչերս :

ՅՈՅՍ

Ահա՛ կ'երթամ, սիրելի մայր,
 Ազգիս համար մեռնելու.
 Քաջ ընկերօքս ես միասին,
 Անգուժ թրքեր ջարդելու.

Մի՛ լար, մայր իմ, մ'ողբար, մայր իմ,
 Վերադարձիս ըսպասէ,
 Ազգիս հայոց ազատութեան
 Տիւ եւ գիշեր աղօթէ:

Ահա՛ կ'երթամ, սիրելի քոյր,
 Նպատակըս է բարի,
 Չենք դիմանար մենք գերի ենք,
 Իբր վեց հարիւր տարի.
 Մի՛ լար, քոյր իմ, եւն.:

Ահա՛ կ'երթամ, սիրելի հայր,
 Մնաս բարեաւ դու հիմա.
 Այսքան ճնշման՝ տակ ինկած է,
 Հայր ինչպէս դիմանայ:
 Մի՛ լար, հայր իմ, եւն.:

Ահա՛ կ'երթամ, սիրելի կին,
 Քու արտասուք չը հոսէ,
 Պատերազմի դաշտին վրայ
 Իմ ընկերը կը սպասէ.
 Մի՛ լար, կին դու, եւն.:

ՍԱՅԼՈՐԴ

Ահա սուրհանդակի սայլակը
 Ուղիղ ճամբով է դուրս թռչում,
 Եւ վալզայի տըխուր զանգակը
 Կամարի տակ է զօղանջում:

Արթուն սայլորդըս գիշերուայ դէմ
 Իւր վիճակի վերայ տըխրեց,
 Եւ սիրեկնի աչաց կարօտը
 Նա տըխրագին ձայնով երգեց:

— Կապուտ աչեր, կապուտ աչեր,
 Կըտրիճիս կեանքը մաշեցիք,
 Ինչո՞ւ, ինչո՞ւ դուք չար ոսոխներ
 Ինչո՞ւ սըրտերըս բաժնեցիք:

Մընաս բարեաւ իմ տուն հօրական,
 Մընաս բարեաւ իմ սիրական,
 Ես կը հանգչիմ մինչ բոց կըրակին
 Այս անրնակ դաշտի միջին:

Արեւիս լոյսը խաւարել է,
 Այս աշխարհումն էլ որբ եմ ես.—
 Սըրտիս կարօտը աղջկայ տեսնելից
 Մինչեւ ի մահ զըրկած եմ ես:—

Այս որ ասաց, շարժեց մըտրակը,
 Երեք ձիանց մէջքին խըփեց.
 Իւր սիրեկնի պարզ յիշատակը
 Այսպէս երգով նա փարատեց:

ԱՐՄԻԿԻ ԵՐԳԸ

Աղջըկե՛րք, պար բըռնեցէք,
 Արմիկի երես գովեցէք.
 Այ երես շարժաղ երես,
 Դու մեզ չը թողնես սեւ երես:

Բարձր սարէն պաղ ջուր կուգայ,
 Արմիկի երես կը լւայ,
 Այ երես, արեւ երես,
 Քո շափաղով մեր սիրտ կերես:

Աղջըկե՛րք, պար բըռնեցէք,
 Արմիկի աչեր գովեցէք.
 Այ աչեր, սիրուն աչեր,
 Արեւի պէս փայլուն աչեր:

Ո՛վ պատուեց վազրի բերան,
 Արմիկ պատուեց վազրի բերան,
 Վազրի բերան—ահա այսքան—
 Ժանիքները մէկ—մէկ գերան:

ՀԱՍՕԻ ԵՐԳԸ

Ահա՛ ծաղեց կարմիր արեւ,
 Տաք եւ պայծառ է օրը.
 Դէ՛հ, քաշեցէք սիրուն եզներ
 Յառա՛ջ տարէք արօրը:

Վարը վարենք, աղօս փորենք
 Խոր աղօսներ հողի մէջ,
 Մերմ ցանենք որ հունձք հնձենք
 Յորեան դիզենք կալի մէջ:

Կը դայ ձմեռ—մենք վախ չունինք—
 Ուրախ կ'անցնի մեր օրը,
 Ուտեղու միշտ պաշար ունինք:
 Լի եւ կուշտ է մեր փորը:

Դէհ քաշեցէ՛ք, սիրուն եզներ
 Շուտով վարենք արտերը.
 Թող չասեն մեր դրացիները՝
 Ծոյլ են Հասօի եզները:

Րաֆֆի

ՀԱՍՕԻ ԵՐԳԸ

Ահա՛ ծաղեց կարմիր արեւ,
 Տաք եւ պայծառ է օրը.
 Դէ՛հ, քաշեցէք սիրուն եզներ
 Յառա՛ջ տարէք արօրը:

Վարը վարենք, աղօս փորենք
 Խոր աղօսներ հողի մէջ,
 Մերմ ցանենք որ հունձք հնձենք
 Յորեան դիզենք կալի մէջ:

Կը դայ ձմեռ—մենք վախ չունինք—
 Ուրախ կ'անցնի մեր օրը,
 Ուտեղու միշտ պաշար ունինք:
 Լի եւ կուշտ է մեր փորը:

Դէհ քաշեցէ՛ք, սիրուն եզներ
 Շուտով վարենք արտերը.
 Թող չասեն մեր դրացիները՝
 Ծոյլ են Հասօի եզները:

Բաֆֆի

ՀՈՎԻԿ

Ահա ելաւ լուսին արծաթ
Մութ ամպերո՛ւ ստուերէն,
Ահա նաւակն ալ գեղազարդ
Դուրս սահեցաւ ժայռերէն.

Անուշ հովիկ, փչէ յուշիկ
Ու դէպ ինձ բեր բիւր բիւր ալիք:

Նաւակին մէջ իմ գեղուհին
Փռուած՝ անփոյթ՝ լուսնի տակ,
Կը ձայնակցի իր կիթառին,
Հնչուն ձայնով մը յստակ.

Անուշ հովիկ, փչէ յուշիկ
Ու դէպ ինձ բեր երգն անուշիկ:

Ձայնով կ'երգէ սէր ու գգուանք,
Համակ յուզում ու սարսուռ,
Ալ թո՛ղ, աղջի՛կ, երգն ու նուագ,
Բաց աչքերը ինձ դարձուր.

Անուշ հովիկ, փչէ յուշիկ
Ու դէպ ինձ բեր սէրն անուշիկ:

Շանթ

ՈՂԲ ՎԱՍՊՈՒՐԱԿԱՆԻ

Ախ Վասպուրական տըխուր Հայաստան,
Անթիւ հերոսներ քեզ մէջ ժողուեցան.
Ահեղ կըռուի մէջ այնքան դիմացան,
Ի սէր ազգութեան նահատակուեցան:

Ա'իս, բաւ է, հայեր, միշտ այսպէս դերի
 թողնել հայրենիք դիմել օտարին

Օտար սիրում է մեզ իբրեւ հիւրի,
Եւ մեր հացն ու ջուր դարձնում է աղի:
Վան փոքրիկ քաղաք իր դաւառներով
Լեցուեցան դիակ հարիւր հազարով.
Ներկեցան դաշտեր հայու արիւնով,
Չայն տուին երկինք, ամպերն աստղերով:

Ս. Ժամկոչեան

ԵՐԳ ՕՐՕՐՈՑԻ

Մայրն Անուշ քնակն աչերն առեր,
 Անուշ հովերն ալ տարուբեր.
 Իմ տատրակիս քունն է եկեր,
 Անուշ երգով ըսեմ օրօր:

Որդին Ես քուն չունիմ անգութ մայրիկ
 Հերի՛ք աչքըս կապես, հերի՛ք.
 Մէկ պահիկէն կ'ընեմ պաճիկ,
 Իս արձակէ՛, մ'ըսեր օրօր:

- Մայրն *Մինչեւ չի լան մատաղ մանկիկ,
Ծիծ չեն իտար անոր դա՛ռնիկ.
Դուն չի լացած իմ մէկ հատիկ,
Ես ծիծ կուտամ կ'ըսեմ, օրօր:*
- Որդին *Խըղճուկ սրտով ձայն եմ ձըգեր,
Կը ճըվճըվամ, գուն չես լսեր,
Անուշ ձայնիդ ես ըզմայլեր,
Ես կուլամ դուն կ'ըսես օրօր:*
- Մայրն *Արցունքներդ մարգարիտի պէս,
Երեսդ ի վար ի՞նչ կը թափես.
Մի՛ լար, ձագուկ, մի՛ լար, մեղք ես,
Ո՞վ կ'ուզես, ան ըսէ օրօր:*
- Որդին *Գիրկըդ ինծի հանգստարան,
Ծիծերդ բերնիս անուշ ծորան,
Իրիկուան դէմ պառկիլ օրրան,
Աչքըս կապէ, ըսէ օրօր:*
- Մայրն *Քընացընեմ իմ աղաւնիս,
Մեծացընեմ սիրով սըրտիս.
Կարմիր վարդի նըման բացուիս,
Շուքըդ նստիմ, ըսեմ օրօր:*
- Որդին *Քիչ մը թուլցուր թեւերս ոտքերս,
Ալ թըմրեցաւ փափուկ մըսերս.
Անուշ մըրափն առնէ աչերս,
Հապա սըխմէ՛, կարդա՛ օրօր:*

Մայրն Այդ սուտերով չեմ խաբուիր ես,
 Կ'ուզես որ զիս նըստեցընեմ,
 Ձի քընանաս, ծիծըս ուտես,
 Դատարկ տեղը ըսեմ օրօր:

Որդին Քիչ մը ճոր ճոր, քիչ մը ճար ճար,
 Քիչ մը տան տան, քիչ մը պար պար
 Քիչ մ'ալ պապան ա'ռ հօպքա տա'ր,
 Քիչ մ'ալ մէն մէն, ետքը օրօր:

Բուրաստան Ս. Սահակեան

ԱՆԴՐԱՆԻԿ

Անդրանիկ Փաշան բիւր ընկերներով
 Զինուած պատրաստուած Մօսին գէնքերով
 Անցաւ սար ու ձոր իւր տասնեակներով
 Սասուն, Ալխաթ, Վան դարձաւ արեան ծով:

Շրջում անվեհեր փոքրիկ խմբերով
 Ընդդէմ թշնամուն կռիւ մղելով
 Կուռում անվեհեր գողտրիկ երգերով
 Վրէժ առ վրէժ Հրայր յիշելով:

Դէ՛հ, ելէ՛ք տղերք ժամանակ հասաւ
 Հայդուկ Անդրանիկ մեզի կ'սպասէ
 Տարօն, Մուշ գաւառ արիւն կ'հոսին
 Անդրանիկ Փաշան ձեզ խրախուսէ:

ՀԱՐՄՆԵՐԳ

Առաւօտուն բարի լոյս,
 Աստուած պահէ ամենուս
 Թող դուրս գայ թշնամուս
 Լո՛րիկ, լո՛րիկ, լո՛րիկ, լո՛րիկ,
 Թող դուրս գայ թշնամու լուս
 Լո՛րիկ, լո՛րիկ, լո՛րիկ, սիրուն՛ն, լո՛րիկ
 Լո՛րիկ, լո՛րիկ, լո՛ր իմ, լու՛ս լո՛րիկ:

Հազար երնէկ էն աւուր
 Տաւուլ զուրնա չալեցուցին,
 Կանաչ կարմիր հագեցուցին,
 Տարան ժամը կայնեցուցին,
 Աւետարան կարդացուցին,
 Ձեռը ձեռին տըլեցուցին.

Տու՛յ, տու՛յ, տու՛յ, տու՛յ...
 Լո՛ր իմ, լո՛րիկ, սիրուն լո՛րիկ,
 Լո՛րիկ, լո՛րիկ լո՛ր իմ, լու՛ս լո՛րիկ,

Առաւօտուն բարի լոյս,
 Բարեւ ասա բարեւուս,
 Բարեւ հասնի արեւու:

Առաւօտուն բարի լոյս,
 Արեւ ելաւ սարի ուս,
 Արի՛, երթանք դար ի դուս:

Առաւօտ բարի լոյս,
 Աստուած պահէ մեր երկուս,
 Լն՛ր, ոսկի իմ հոգուս:

ԵՐԳ ԳԻՆԻՈՅՆ

Անմահ անուշ դու գինի,
 Շատ սիրելի ես քաջին,
 Ձի գոյնդ արեան նմանի՛
 Պատերազմաց ի դաշտին:

Բոսորափայլ քո փըրփուր
 Որ մեզ ի կռիւ փըչէ հուր:
 Թէ հաշտութիւն դայ արդար
 Փոխի ի ցօղ զովարար:

Դափնիք քեզմով կ'առնեն ոյժ,
 Կարմիր կրակոտ դու գինի
 Քեզմով զուարթ եւ աշխոյժ
 Կ'ըլլայ հեզիկ ձիթենի:

Քեզմով վառի բոցադոյն՝
 Օրիորդին համեստ դոյն.
 Կեցցեն մեր քաջ պատանիք,
 Եւ նազելի գեղանիք:

Մ . Պէշիկթաշլեան

Առաւօտ բարի լոյս,
 Աստուած պահէ մեր երկուս,
 Լն՛ր, ոսկի իմ հոգուս:

ԵՐԳ ԳԻՆԻՈՅՆ

Անմահ անուշ դու գինի,
 Շատ սիրելի ես քաջին,
 Ձի գոյնդ արեան նմանի՛
 Պատերազմաց ի դաշտին:

Բոսորափայլ քո փըրփուր
 Որ մեզ ի կռիւ փըչէ հուր:
 Թէ հաշտութիւն դայ արդար
 Փոխի ի ցօղ զովարար:

Դափնիք քեզմով կ'առնեն ոյժ,
 Կարմիր կրակոտ դու գինի
 Քեզմով զուարթ եւ աշխոյժ
 Կ'ըլլայ հեզիկ ձիթենի:

Քեզմով վառի բոցադոյն՝
 Օրիորդին համեստ դոյն.
 Կեցցեն մեր քաջ պատանիք,
 Եւ նազելի գեղանիք:

Մ . Պէշիկթաշլեան

ՊԱՐԵՐԳ

Արեւը կայնէ կէս օր,
 Դէ', քէ'լէ, դէ', քէ'լէ, եա'րօ, ջա'ն,
 Իմ եարը կուգայ էս օր.
 Դէ', քէ'լէ, դէ', քէ'լէ, եա'րօ, ջա'ն,
 Իմ եարի քալած ճամբէն,
 Դէ', քէ'լէ, դէ', քէ'լէ, եա'րօ, ջա'ն,
 Կը յանեմ կարմիր մասոր:
 Դէ', քէ'լէ, դէ', քէ'լէ, եա'րօ, ջա'ն,

ԱՐԾԹԻ ԲԱՐՁՐ

Արծթի բարձր դեղայ
 Լօ, ԼօԼօ, ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ ջան
 Ջուրը հիւանդի դեղայ
 Լօ, ԼօԼօ, ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ ջան
 էս ինչ անօրէն դեղ ա',
 ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ ջան.
 Սիրածն սիրածին չեն տար
 ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ ջան
 Ուզածն ուզածին չեն տար:
 ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ, ԼօԼօԼօ ջան
 Չորս կողմը կարմիր եղայ:
 Լօ Լօ Լօ, Լօ Լօ Լօ, Լօ Լօ Լօ ջան:

ԱՆԲԱԺԻՆՆԵՐ

Ա՛խ, մեր սիրտը լիքը դարդ, ցաւ,
 Օր ու արեւ չը տեսանք,
 Վա՛խ, մեր կեանքը սեւով անցաւ,
 Աշխարհից բան չիմացանք:

Հարուստ մարդիկ կ'ուտեն, կ'խմեն
 Աշխարհի ճոխ սեղանից,
 Մենք աշխարհի խորդ-տղերքն ենք,
 Մեզ փայ չկայ աշխարհից:

Խեղճ աղքատի հողին դուրս դայ,
 Քարից-հողից հաց քամէ.—
 Բեռով հացը հարուստին տայ,
 Հարուստն ուտէ, վայելէ:

Խեղճ աղքատը դառը դատի—
 Դատարկ նստի... է՛յ, աշխարհ,
 Էլ ինչո՞ւ ես քարը թողնում
 Քարի վրայ, քար աշխարհ:

Ա. Իսահակեան

ՕՐՕՐՈՑԻ ԵՐԳ

Արի՛ իմ սոխակ, թո՛ղ պարտէզ, մերին,
 Տաղերով քուն բեր տըղիս աչերին.
 Բայց նա լալիս է.— դու, սոխակ մի՛ գալ.—
 Իմ որդին չուզէ տիրացու դառնալ:
 Եկ, արեղածագ, թո՛ղ արտ ու արօտ,
 Օր ըէ տղիս, քնի է կարօտ.
 Բայց նա լալիս է. դու ձագուկ մի՛ գալ,
 Իմ որդին չուզէ արեղայ դառնալ:

Թո՛ղ դու տատրակիկ, քո ձագն ու բունը
 Վուվուով տղիս բե՛ր անուշ քունը.
 Բայց նա լալիս է. տատրակիկ մի՛ գալ,
 Իմ որդին չուզէ սգաւոր դառնալ:

Կաչաղակ՝ ճարպիկ, գող արծաթասէր,
 Շահի գրոյցով որդուս քունը բեր.
 Բայց նա լալիս է. կաչաղակ մի՛ գալ,
 Իմ որդին չուզէ սովգագար դառնալ:

Թո՛ղ որսդ արի, քաջասիրտ բազէ,
 Քու երզը գուցէ իմ որդին կուզէ...
 Բազէն որ եկաւ՝ որդիս լուացաւ,
 Ռազմի երզերի ձայնով քնեցաւ:

Գամառ—Քաթիպա

ԵՐԳ ԱԶԳ. ՍԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹԵԱՆ

Արի՛ք Հայկազունք յառաջ ընթանանք,
 Սահմանադրութեան նոր բարեւ մ'ալ տանք.
 Ո՛ր ազգն երբ զԱնի փրկարար դոչեց,
 Նո՛ր հողի, նո՛ր կեանք անոր պարգեւեց :
 Եկայք բարեկամք, առ բարձրեալն Աստուած
 Ուղղենք մեր մաղթանք սուրբ սրտէ բղխած :
 Կեցցէ, կեցցէ, կեցցէ միշտ,
 Ազգն ու Սահմանադրութիւն :

Զրկանք բռնութիւն վատթար վարչութեան,
 Բերին մահ ի դուռն Հայոց ազգութեան
 Սահմանադրութիւնն եկաւ զայն վանեց,
 Եւ կենաց ուղին մեր առջեւ հարթեց,
 Յառաջդիմութեան բացաւ ասպարէզ,
 Ուր ամեն վայրկեան դոչել պարտ է մեզ
 Կեցցէ, կեցցէ, կեցցէ միշտ
 Ազգն ու Սահմանադրութիւն :

Ձնջեց ամենայն կարծիք անձնական.
 Խեղդեց ամենամն ձայն անհատական.
 Հրակէր կարգաց Աստուծոյ ձայնին,
 Առաջնորդ լինիլ դործոց ազգային :
 Այն որ Աստուծոյ ձայն տուաւ մեզի,
 Մենէ թող առնու ձայնով մ'այնպիսի,
 Կեցցէ, կեցցէ, կեցցէ միշտ
 Ազգն ու Սահմանադրութիւն :

Հայերս անարգուած գրկեց բարձրացուց,
 Մարդկային կոչման մեզ արժանացուց.
 Շընորհեց մեզի զոր ազատն Աստուած,
 Մարդկութեան երկրորդ նշանն էդրած:
 Որուն շնորհիւն յարգ ստացանք մենք,
 Անոր յարգ տալով ապրինք ու երգենք:
 Կեցցէ, կեցցէ, կեցցէ միշտ
 Ազգն ու Սահմանադրութիւն:

Դու ալ, Հայաստա՛ն, սիրուն հայրենիք',
 Ալ այսուհետեւ մի սըզար լռիկ,
 Զի ա'լ քու որդիք նոր ոգևով բերկրեալ,
 Զքեզ հարս կ'ուզեն տեսնել զարդարեալ:
 Ալ մի' լար, մայրիկ, լացդ ի պար փոխէ,
 Եւ ձայնիւ քաղցրիկ որդևոցդ հետ երգէ.
 Կկցցէ', կեցցէ', կեցցէ', միշտ
 Ազգն ու Սահմանադրութիւն:

Հայե՛ր միանանք, մեր մօրն հետ օրհնենք
 Զանոնք որ մեզի տուին սուրբ օրէնք.
 Սահմանադրութեան բարեաց փոխանակ,
 Թո՛ղ վարեն ուրախ կեանք մի փառունակ:
 Թո՛ղ եւ մեր որդիք հետ անոնց անուան,
 Բիւրաւոր տարիք օրհնեն ու կարդան.
 Կեցցէ, կեցցէ, կեցցէ, միշտ
 Ազգն ու Սահմանադրութիւն:

Յ. Գ. Սվաճեան

ԲԼԹՈՒԼ

Գընա՛ բըլբոուլ, մեր աշխարհից,
 էլ դու այստեղ մի՛ երգիր.
 Մեր օրը սեւ, մեր կեանքը ցաւ.
 էլ այս երկրում մի՛ երգիր:

Տանջուած սիրտը, անուշ երգից
 Քըքրուում է, խորանում,
 Սրտի վիշտը, քո երգերից՝
 Փրփրում է, լեռնանում:

Գնա՛ բըլբոուլ, մեր աշխարհից,
 Գնա՛ երգիր այլ երկրում.
 Ասա՛ այնտեղ, որ մեր վարդից՝
 Արեան թարմ հոտ է բուրում:

Որ ողբաձայն մրմնջացող
 Վտակների հոսանքին՝
 Միանում են արեան շիթեր,
 Առաջ շարժւում մոլեգին:

Որ ծաղկազարդ հովիտներից
 Մահւան ցուրտ հոտ է փչում,
 Որ մեր երկրում կանաչ դաշտերն
 Իսկոյն կարմիր են ներկւում:

Գնա՛ պատմիր, որ դու տեսար
 Արիացած մի երկիր,
 Մարեր, ձորեր կարմիր հագած
 Արիւնազարդ մեր երկիր:

ԲԼԹՈՒԼ

Գընա՛ բըլբոուլ, մեր աշխարհից,
 էլ դու այստեղ մի՛ երգիր.
 Մեր օրը սեւ, մեր կեանքը ցաւ.
 էլ այս երկրում մի՛ երգիր:

Տանջուած սիրտը, անուշ երգից
 Քըքրուում է, խորանում,
 Սրտի վիշտը, քո երգերից՝
 Փրփրում է, լեռնանում:

Գնա՛ բըլբոուլ, մեր աշխարհից,
 Գնա՛ երգիր այլ երկրում.
 Ասա՛ այնտեղ, որ մեր վարդից՝
 Արեան թարմ հոտ է բուրում:

Որ ողբաձայն մրմնջացող
 Վտակների հոսանքին՝
 Միանում են արեան շիթեր,
 Առաջ շարժւում մոլեգին:

Որ ծաղկազարդ հովիտներից
 Մահւան ցուրտ հոտ է փչում,
 Որ մեր երկրում կանաչ դաշտերն
 Իսկոյն կարմիր են ներկւում:

Գնա՛ պատմիր, որ դու տեսար
 Արիացած մի երկիր,
 Մարեր, ձորեր կարմիր հագած
 Արիւնազարդ մեր երկիր:

Ա՛խ, ջան բըլբուլ, էլ մի՛ կանգնիր,
 Գնա՛, պատմիր աշխարհին,
 Մեր ցաւն հողան, վիշտն ու թախիծ,
 Մեր օրերը դառնագին:

ԿԻԼԻԿԻԱ

Այգուն, այգուն իմ խըցկի մօտ,
 Լուսաժըպիտ մինչ ցառաւօտ,
 Երգէ պըլպո՛ւլն իմ Սիս Վանայ՝
 Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛:

Գարուն կուգայ, ծաղկունք փթին,
 Դաշտերու մէջ, ի ծոց հովտին,
 Բայց պըլպու՛լին իմ դեռ ողբայ
 Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛:

Ա՛խ այն վարդին կարմիր թերթեր,
 Արեամբ նախնեաց են ներկըւեր,
 Եւ այն ցօղեր որ կը կաթին,
 Արիւնն են, արցունքն են Չասէլին:

Լո՛ւռ կա՛ց պըլպուլ ալ մի՛ երգեր,
 Մի՛ նորոգեր մեր հին վիշտեր.
 Լո՛ւռ կաց, քո տաղ վէրքեր բանայ՝
 Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛:

Ա՛խ, ջան բըլբուլ, էլ մի՛ կանգնիր,
 Գնա՛, պատմիր աշխարհին,
 Մեր ցաւն հողան, վիշտն ու թախիծ,
 Մեր օրերը դառնագին:

ԿԻԼԻԿԻԱ

Այգուն, այգուն իմ խըցկի մօտ,
 Լուսաժըպիտ մինչ ցառաւօտ,
 Երգէ պըլպո՛ւլն իմ Սիս Վանայ՝
 Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛:

Գարուն կուգայ, ծաղկունք փթին,
 Դաշտերու մէջ, ի ծոց հովտին,
 Բայց պըլպու՛լին իմ դեռ ողբայ
 Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛:

Ա՛խ այն վարդին կարմիր թերթեր,
 Արեամբ նախնեաց են ներկըւեր,
 Եւ այն ցօղեր որ կը կաթին,
 Արիւնն են, արցունքն են Չասէլին:

Լո՛ւռ կա՛ց պըլպուլ ալ մի՛ երգեր,
 Մի՛ նորոգեր մեր հին վիշտեր.
 Լո՛ւռ կաց, քո տաղ վէրքեր բանայ՝
 Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛, Կիլիկիա՛:

ԱՐՄԷՆ ՂԱԶԱՐԵԱՆԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

(Դժոխք կամ Հրայր)

Կերեղմանիս թող արձանին վերայ,
Գրեն, յաղթութիւն, թէ՛ կոթող է սա,
Թող տեսնէ Հայաստան, թող կարդան հայ քաջեր,
Տեսնեն իրենց ընկեր:
Նահատակ է պառկեր,
Ծոց Հայաստանին:

Անձնուէր եւ քաջ Ղազարեանի պէս,
Ցուցնեն գերեղման քաջ արմէնի պէս,
Գալարին աղիքներ, թափեն գաղջ արցունքներ
Տեսնեն զիրենց ընկեր
Նահատակ է պառկեր,

Ծոց Հայաստանի:
Յուսով եմ կընքած աչացս վերջին քուն,
Տեսնայ Հայաստան իւր ազատութիւն,
Իմ գերեղմանիս քով թող կայնին ու ձայնեն,
Ահա ազատութիւն,
Ահա փրկութիւն,
Քաղցր Հայաստանի:

Հանգչին ոսկորներ մէջ իմ տապանին,
Տեսնել փրկութիւն Մայր Հայաստանին,

Այն օրն թող կնքեն իմ գերեզմանիս վէժ,
 Ազատ դրօշակներով,
 Հայ զինուորներով,
 Ու քահաներով:

ԱՅՐԻԻՆ ՈՂԲԸ

Արշալոյսը նորէն բացլաւ
 Ամպու գամպէն ձօն կուգայ,
 Ալ ձին քրտնած ներս ինկաւ.
 Ա՛խ իմ եարը տուն չեկաւ:

Լոյսը բացլաւ դուռը բացլաւ
 Ալ ձին քրտնած ներս ինկաւ,
 Սիրուն կուրծքին վերք ստացած
 Արիւնթաթախ ներս ինկաւ:

Ա՛խ սիրուն ձի դու ինձ ասա,
 Ո՞ր տեղ թողիր իմ եարը,
 Ո՞ր ձորի մէջ ո՞ր քարի տակ,
 Անտէր թողիր իմ եարը:

Ամպեր եկան մութը պատեց,
 Մինակ նստած կուլամ ես,
 Սիրելիս՝ կորած եարիս՝
 Սուգ ու շիվան կ'անեմ ես:

Այն օրն թող կնքեն իմ գերեզմանիս վէժ,
 Ազատ դրօշակներով,
 Հայ զինուորներով,
 Ու քահաներով:

ԱՅՐԻԻՆ ՈՂԲԸ

Արշալոյսը նորէն բացլաւ
 Ամպու գամպէն ձօն կուգայ,
 Ալ ձին քրտնած ներս ինկաւ.
 Ա՛խ իմ եարը տուն չեկաւ:

Լոյսը բացլաւ դուռը բացլաւ
 Ալ ձին քրտնած ներս ինկաւ,
 Սիրուն կուրծքին վերք ստացած
 Արիւնթաթախ ներս ինկաւ:

Ա՛խ սիրուն ձի դու ինձ ասա,
 Ո՞ր տեղ թողիր իմ եարը,
 Ո՞ր ձորի մէջ ո՞ր քարի տակ,
 Անտէր թողիր իմ եարը:

Ամպեր եկան մութը պատեց,
 Մինակ նստած կուլամ ես,
 Սիրելիս՝ կորած եարիս՝
 Սուգ ու շիվան կ'անեմ ես:

ԳՈՒԹԱՆԻ ԵՐԳ

Արի՛ գուժան, վարի գուժա՛ն,
 Օրն է կէլ է ճաշ դառել,
 Առը շուռ տուր խորիդ դուրբան
 Օրհնեալ է Աստուած, հօրօ վեր:

Քաշի՛ր, եզը, ուսիդ մատաղ,
 Քաշի՛ր. քաշենք, վար անենք,
 Ճիպտին արա, քիշիր հոտաղ,
 Մեր սեւ օրին ճար անենք:

Պարտքանտէրը գանգատ գնաց,
 Քէօխէն կրգայ կը ծեծի.
 Տէրտէրն օրհնեց անվարձ մնաց,
 Կը բարկանայ, կ'անիծի.

Ին օրն էկան, թովջի արիր,
 Հարկ են ուզում տէրութեան,
 Ի՞նչ տամ կօռին ու բեգառին,
 Վարի՛, վարի՛, իմ գուժան:

Ձեռքս պակաս, ոյժս հատած,
 Հազար ումի ցաւի տէր,
 Ինձ են նայում, մերկ ու սոված,
 Մի տուն լիքը մանուկներ:

Յ. Թումանեան

ՀՐԱԻԷՐ ՄԱՐՏԻ

Բա՛մ. փորոտան բարձուստ բոժրիւնք յԱրարատ-
եան դաշտն ի վար

Արի արանց արիւնք յեռանդ առատանան ի հրազայր

Հրաւէր հայրենեաց հռչակի 'նդհանուր,

Հոգիք հայկազանց բորբոքին ի հուր.

Որք երկնաւորին պսակին էք կարօտ,

Որք երկնաւորին փառաց երկնայորդ.

Հապ' օ'ն, արի արանց մանկունք,

Հայրենավրէժքըդ Հայկազունք:

Հապ' օ'ն, ի զէն գունդագունդ,

Յեռեալ ի պար թունդ ի թունդ

Ի զէ'ն ի վրէ՛ժ, օ'ն անդր յառաջ,

Ի զէ'ն ի վրէ՛ժ, մի' ձախ, մի' յաջ,

Օ'ն անդր յառաջ,

Մի ձախ մի յաջ,

Օ'ն անդր յառաջ,

Յառաջ յառաջ,

Հապ' օ'ն յառաջ:

Հայկեան փանդոանց որոտընդոստ դռնչին բարբառք
մարտագոռ,

Դառնագոռոչ անդրաձայնէ Պարսիկ կերկերն ի շե-
փոր.

Շարժեն հրեշտակք թեւս լուսափողփողս,

Ճիւղադք ճուճադաց կայտուեն ի դժոխս .

Շըռինդն շանթառաք զեթերօք փարի ,

Սարսափին սանդարք՝ ի խօլ խաւարի :

Հապ՛ օ՛ն , արի արանց մանկունք , եւն :

Մամիկոնեան սաւառնեցաւ դրօշն հայերս գող ծալ
ի ծալ ,

Ի ճակատուց ի թըշնամեաց սա ո՛չ գիտաց յուրաս-
տըկալ

Հեծեալ հրանժոյգ վեհին վահանայ՝

Վրէ՛ժ կանչէ արեան Կարմիր վարդանայ ,

Փոնչեալ բոցաշունչ դափր ի դարչասլար .

Ռազմամուտ վարդի յայնժոյժ երիվար :

Հապ՛ օ՛ն , արի արանց մանկունք , եւն :

Ի դուպարել մարտայարդար դարչասլարաց Արամայ
Գոռան Կորդիրք , Մասիս սարսին , հռնչեն սահանք
Երասխայ ,

Ի գրոհ ի գրոհ տալ բիւրուցն ոտնատրոփ

Տատանին դաշնակք՝ յառն է շոինդն ապշող

Կռուփ առ կռուփ կոփեն կմբայք տէգ առ տէգ

Դղորդ առնուն տարերք՝ կորովեացն ի վէգ :

Հապ՛ օ՛ն , արի արանց մանկունք , եւն :

Արի՛ք ի կռիւ քաջակորովքդ ընդ կորակոր հրօսն
Արեաց .

Հա՛պա համհարգք մեր բիւրայաղթք ձեր նոր հան-
դէսք են փառաց ,

Թռի՛ք ի ռազմ ի խազմ, առէ՛ք զէն եւ զարդ-
 Երեսնիւք յիսնիւք հարիւր բիւրս հազարս.
 Ի սուր ի սուսեր, կարչնեղ յաղեղունս՝
 Ըզսեալ Սասանեանց ջարդել կռափունս.
 Հապ՛ օ՛ն, արի արանց մանկունք, եւն :

Մինչեւ ցե՛րբ, ցե՛րբ սուգ ունի զՀայս, հատէ՛ք
 զարտոսր որբք այրիք
 Հարանց՝ հարսանց՝ եղբարց՝ որդւոց, հանուրց
 Հայոց վրէժխնդիրք

Թինդս առեալ երթամք յասպարէզ քաջաց
 Յուշիկ հնչեն ձայնք արեան սիրելեաց.
 Սօսափիւնք յերկնից՝ արհաւիրք յերկրէ
 Քաջացս օժանդակ՝ ըզպարս հերքեսցէ,
 Հապ՛ օ՛ն, արի արանց մանկունք, եւն :

Օ՛ն անդր ի բա՛ց հայկեան հողոյ հըսկայազանցն
 եւ սըրբոց,
 Ի բա՛ց ջուր չուառական մոխրապաշտիցն պըղծոց
 Դաշտք մեր մերժեսցեն զոսկըրտին անգամ,
 Արիւնք վկայից զճապաղիսն անժամ.
 Ոտն ընդ դիս տոռնեալ դարձին ի փախուստն
 Մատնակուրծք ընդ հայս հայեսցին հեռուստ
 Հապ՛ օ՛ն, արի արանց մանկունք, եւն :

Արք աղեղանց բարձր ի Թիրախ Թռուսջի՛ք վերջին
 ձեզ խրախոյս,

Առեալ տասցուք զանթիկնադարձ զայս վարդադոյն
դրօշ անխոյս.

Ի վերայ յիսնից յաղթից Վարդանայ,
Պարսկական բազկաւ արւոյն Վահանայ,
Շեշտ ի ծայր շիրմի դաշտին Շաւարշան
Տընկել յաղթանակ անժաՀ Հայութեան.

Հապ' օ'ն, արի արանց մանկունք, եւն:

Հ. Ղ. Վ. Ալիշան

ԱՐԱՋԸ ՀԵՇՏԱՑԵԼ Ա

Արագը հեշտացել ա,
ինչ ասեմ հօրըս մօրըս
Եաման եար, ճամբէքը կոշտացել ա,
Եար, եար, եաման եար,
Դարդերս շատացել ա եար, եար:

Ծաղիկ ես բաղի մէջին. եաման եար,
Մի հատ ես թաղի միջին, եար, եար:
Գիշեր ցերեկ, առանց քունի, եաման եար,
Գովում եմ խաղի միջին, եար եար:

Անցնում եմ գետի էն կուռը,
Քաղեմ մի դաստայ նուռը:
Ով իմ սիրածն ինձ չի տայ,
Կը քաշեմ խանի թուրը:

ԶԷՅԹՈՒՆԻ ԵՐԳԸ

Ես հանեցի սուրս պատեանէս, արտասուեմով օծեցի
Տրամած անուշ սիրականիս, ես իմ ողբը կարդացի:

Նա երդուեց իւր սիրովը, չխնայել թշնամոյն

Այս պայմանաւ աշխոյժ ֆաջին, հուր հրացան
յանձնեցին:

Հոգեւորաց երկնից ֆաջեր ում կ'սպասեն ո' մեզի
Նա բաժանեց մորնչալով իբրեւ կորիւն առիւծի:

Խլեց բերդերը, այրեց գիւղերը, թուրքն ըրաւ
այս փոյթը

Ծակեց շուն մ...ին ֆիթը ճեզ բէայի գարշ հոտը:
Ջարդեց դարձաւ գերիներով իմ պաշտելի անունով,
Սեւ մազերով սրբբեմ փայլի թրիս կաթած արիւ-
նով.

Հանգըստացնեմ կուրծֆիս վրայ չի խանգարի իւր
ֆունը

Մեզի մահարոյր կեցցէ իրեն. ազատուած է Զէյ-
թունը:

Աստուած սիրէ՛ք հայ ազգիկներ, եկէ՛ք խորհինք
միասին

Այսուհետեւ ալ չսիրենք, կուրից փախչող վախկո-
տին:

Խիստ զարհուրելի կերպով թուեց, ոսկւոյ սի-
րող մեռնողին

Համբոյրի տեղ թոյն կամենանք վատից վրէժ
չառնողին:

Տիրանի պէս փաջեր սիրենք արժանի է մեր սիրոյն
Որով գիտենք սիրով պահել, արժանիքը փաջերուն :
Ա՛խ, քեզի մեռնիմ Տիրան, Տիրան ոսկւոյ սիրող
 ամեայ,
Հազար էրնէկ ամէն հայուն մօտն ունենայ քեզ
 նման :

Դէ՛ ԳՆԱ՛, ԿԻԳԱՄ . . .

Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Նըխշուեն միզարբս առնիմ իզամ, շուտ կիզամ :
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Կարմիր սօլերս հազնիմ իզամ, շուտ կիզամ :
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Խօրօտ բըճերս առնիմ իզամ, շուտ կիզամ,
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Գըլխուս լաչին առնիմ իզամ, շուտ կիզամ,
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Թափլիկներս առնիմ իզամ, շուտ կիզամ :
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Ասլոջաններս առնիմ իզամ, շուտ կիզամ :
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Մեղրիս կապերն առնիմ իզամ, շուտ կիզամ :
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Էրեսնոցներս առնիմ իզամ, շուտ կիզամ :
Դէ՛ զնա՛ կիզամ, վա՛յ զնա՛ կիզամ, շուտ կիզամ,
Դեղ ու զեղքերս առնիմ իզամ, շուտ կիզամ :

ԱՐԱԲՕՅԻ ԵՐԳԸ

Գլորող տանի քուրդ Աբօյին,
 Իլաջ մացեր Արարօյրին.
 Ըսպաներ է ջօջ ափօյին.
 Չարթիր լաօ մըռնիմ քըզի:

Ձուր ե՞ք մնամ էլու դռներ,
 Էրթամ գտնեմ զիմ խեղճ գառներ,
 Սուքեմ զիմ բաղչա, ծառեր.
 Չարթիր լաօ, մըռնիմ քըզի:

Դէն իրիչկէ գալող ո՞րն է
 Քաջ Արարօ բաղդաւորն է,
 Կարմիր իրիցանց զինւորն է,
 Չարթի՛ր լաւօ, օգնէ՛ Հայուն
 Խեղճ մշեցին մնաց լալով,
 Հեռու երկիրներ ման գալով,
 Մեռաւ թուրքի պարտքը տալով,
 Չարթիր...

Ոտքի կայնէ կտրիճ Խերան,
 Չօրքով դնա առաջ ուրան,
 Սալլաթ մէհրու բաժին խուրբան,
 Չարթիր...

Սէֆիլ, շիվար մացած Հայեր,
 Էղած անտէր, բնաւեր հաւքեր
 Տէ՛ր, դու փրկէ, սլահէ արթուն,
 Չարթի՛ր լաւօ, օգնէ՛ Հայուն:

ՕՐՕՐ ԱԹԻՆՕ

Սարը սարի նման չէ,
 Հո՛յ, օրօ՛ր, Աղի՛նօ,
 Լաւն ասէք, լաւն ասէք՝ իմ եարի.
 Իմ սիրեւիլու վատը մ'ասէք՝ իմ եարի:

Քարը քարի նման չէ.
 Հո՛յ, օրօ՛ր, Աղի՛նօ,
 Լաւն ասէք, լաւն ասէք՝ իմ եարի.
 Իմ սիրեւիլու վատը մ'ասէք՝ իմ եարի:

Հարսն ու աղջիկ շատ տեսայ,
 Հո՛յ, օրօ՛ր, Աղի՛նօ,
 Լաւն ասէք, լաւն ասէք՝ իմ եարի.
 Իմ սիրեւիլու վատը մ'ասէք՝ իմ եարի:

Մէկն էն եարի նման չէ:
 Հո՛յ, օրօ՛ր, Աղի՛նօ,
 Լաւն ասէք, լաւն ասէք՝ իմ եարի.
 Իմ սիրեւիլու վատը մ'ասէք՝ իմ եարի:

Ձառ-մանուշակ բաղի մէջ,
 Թազնուել է թաղի մէջ.
 Լուսաբացին ծաղկում է,
 Հովի, շողի, շաղի մէջ:

Երանի քեզ, ա՛լ աղջիկ,
 Ոսկիդ ծալէ-ծալ ,աղջիկ.
 Դու մեր տանը հարսնացու,
 Ես քեզ համար տալ աղջիկ:

ՄԱՀ ՀԱՅՈՐԴԻՈՅՆ

Դու գո՞վ խնդրես, մայր իմ անուշ.
Ե՛կ, մի՛ դողար, մօտեցիր հոս,
Անլաց աչքով դիտէ գորդիտ,
Ու իւր վէրքերն արիւնահոս :

Քըրդաց մայրեր թող լան ու դուն
Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն :

Ինչպէս երբեմն. օրրանիս մէջ
Կակուղ ձեռքով փայփայելով,
Մանկիկ մարմնոյս հանգիստ տայիր՝
Իբրեւ հրեշտակ նըլազելով .

Ձիս հանգչեցուր ի հող ու դուն
Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն :

«Նորեկ որդւոյս կենացն արեւ
Ձեզի համար փայլի, Հայե՛ր,»
Այսպէս յանժամ դու կ'երգէիր,
Օրօրոցիս նըստեալ քովեր :

Անոնց համար շիջաւ, ու դուն
Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն :

Կարմիր կայլակք ցայտեն վէրքէս,
Սակայն, մա՛յր իմ, նայէ չորսդին,

Ջարիւնուռտ սա քիւրտերըն տե'ս,
 Հազարներով փռուած գետին,
 Կերաւ զանոնք սուրն մեր, ու դուն
 Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն:

Մըռընչեցին ինչպէս վիշապ
 Ու մեր վրայ յարձակեցան.
 Ո՛վ հայրենիք, ի հուր ի բոց
 Քո համար մեր սիրտ վառեցան:
 Կարմիր ներկան ձորք մեր, ու դուն
 Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն:

Ու ծափ զարկին մեր հարց ըստուերք.
 Ձի չէ՛ մեռած Հայոց կըրակ,
 Ու ցնծացին այնչափ զոհեր,
 Ձի լուծաւ վրէժ յարեան վըտակ.
 Խնդաց Մասիս, մա՛յր իմ ու դուն
 Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն:

Վերջին համբոյր տամ քեզ, մա՛յրիկ,
 Հատուցանես զայն սիրուհւոյս,
 Վերջին անգամ զրկեմ մեր հող,
 Ուր արդ կիջնեմ ի ծոցն անլոյս:
 Խաչ մը տնկէ վըրաս, ու դուն
 Ուրախ լուրեր տար ի Ձէյթուն:

Մ . Պէշիկթաշլեան

ԴԱՐԲԻՆՆԵՐ

Գիշերն անցաւ, լոյս ծագեցաւ,
 Աշխատութեան ժամ է տըղայք
 ժամ է տըղայք,
 Օն երկաթաց շրոինթ եւ պայտ,
 Պսակեն օրուանս աշխատանք:
 Այս աշխատանք.
 Օն այս երկաթ ծեծենք մենք,
 Որ զուր տեղը ծեծ չուտենք,
 Ջարկենք կարգաւ տիկ, տակ, տակ,
 Ծեծենք, ծեծենք, տիկ, տակ տակ:
 Բայց բռնաւորն էլ գընաց,
 Պատե՛հ առիթ մեզ մընաց,
 Գրկենք զիրար եւ պարենք,
 Երկաթ վերջը կը ծեծենք:
 Օն գրկենք մենք տըղայք,
 Պարենք, անփոյթ անդադար,
 Այս գերութեան դառն է կեանք,
 Անփոփոխ են եւ կապանք,
 Գո՛հ սրտով եւ զըւարթ
 Օրհնենք զԱստուած մեր արդար:
 Օ'ն ցնծացէք, օն խնդացէք,
 Օ'ն պարեցէք, դուք անդադար:
 Տրա լա, լա, տրա լա, լա, լա, լա,
 Լա, լա, լա, լա, լա, լա, լա:

ԳՆԱՑ ԱՇՈՒՆ ԵԿԱԻ ԳԵԱՐՈՒՆ

Գնաց Աշուն, եկաւ Գեարուն
 Աղբրանց արուն մըջ քարերուն,
 Դեյին սուսան վըր սարերուն,
 Չէկեօ էկաւ բարի դեարուն,
 Քե կառնեմ վըր իմ թեւերուն,
 Թըռում վըր բանձրիկ ծառերուն,
 Բուն կը դնեմ մըջ ճիւղերուն,
 Յերդիս բանամ դէմ խով քեամուն:

Վայ լէ, լէ, լէ, լէ, լէ, լէ, լէ,
 Վայ լօ, լօ, լօ, լօ, լօ, լօ, լօ,
 Վայ լէ, լէ, լէ, լէ, լէ, լէ, լէ,
 Վայ լօ, լօ, լօ, լօ, լօ, լօ, լօ,

Քեա սեւ սեւաւոր աղջիկ,
 Քեզի կիտամ վանայ խօջին,
 Կարմիր Ֆէսին մաշխուն յօդին-վույ:

Քեա սեւ սեւաւոր մարէ,
 Ես ի՞նչ կեանիմ վանայ խօջին,
 Կարմիր Ֆէսին նաշխուն յօդին,
 Ղուրրան կեանիմ զիմ Սախօյին,
 Չուլքիա զեախուն ծակքեօ լօզին
 Չարխի թեւին, ձեռքի փէտին վույ:
 Հով, հով, հով էղնի,
 Եարըս քեամարով էղնի,

Հով, հով, հով էղնի,
 Եարիս տունը ծով էղնի,
 Դէ՛ թըռիք, թըռիք, թողը հանէք,
 Մեր դուշմանին գեօզը հանէք,
 Դէ՛ զարնէ՛ք զարնէ՛ք թողը հանէք,
 Մեր դուշմանին գեօզը հանէք,
 Գնաց Գեարուն եկաւ աշուն,
 Կըտրաւ խոտիկ ծաղկըներուն,
 Կըտրաւ ջրրիկ աղբըներուն,
 Կըտրաւ ձէնիկ կաքվըներուն,
 Քե կառնեմ վըր իմ թեւերուն,
 Թըռում վըր բան ձրիկ հովերուն
 Վանիմ խանիմ վըր վարերուն,
 Բուն կը շինեմ մըջ ձորերուն:
 Վայ լէ...

ՊԱՐԵՐԳ

Հայկազունք պար բռնենք.
 Թեւ ի թեւ օն ելնենք,
 Յնծութեան ձայներով,
 Եւ զուարթ երգերով:
 Զի ահա ի նոր բաղդ,
 Զայն կուտայ երկինք արդ.
 Ի սուրբ կոչում ուխտենք հաստատ,
 Անձնուէր դոլ պատրաստ:

ՔԱՋ ԱՆԴՐԱՆԻԿԻՆ

Դարձեալ փայլեց Սասնոյ գլխին,
Ազատութեան դրօշակ.

Կեցցէ՛ Հայրենիք, գոչելով

Բարձրացրին աղաղակ :

Թնդաց, որոտաց ձայներից

Ողջ աշխարհքը հայկական,

Խումբ խումբ կարգած հայ զաւակներ

Հասնում էին օգնութեան :

Գոլրգէն, Վահան, Հրայր (Դժոխք)

Քաջ Անդրանիկ ղեկավար,

Տալոորիկի լեռներումը,

Շրջում էին անդադար :

Սարսափեցան քիւրտ ցեղերը.

Մինչ պալատը Սուլթանին,

Հրամայեց շուտ կործանել

Դիրքերը հայդուկներին :

Ահա անդուժ քիւրտ ու տաճիկ,

Սարսափելի տեսարան.

Ժամանակ է վրէժ լուծել,

Գոչեց ձայնը Հայկական :

Կրակ տեղաց հայ քաջերի,

Բնակավայր դիրքերից

Այլայլեցան քիւրտ խուժաններ

Ահռելի զնդակներից :

ԿԻԼԻԿԻԱ

Երբոր բացուին դռներն յուսոյ
 Եւ մեր երկրէն փախ տայ ձմեռ,
 Չըքնաղ երկիրս մեր Արմենիոյ
 Երբ փայլէ իւր քաղցրիկ օդեր,
 Երբոր ծիծառն իր բոյն դառնայ,
 Երբոր ծառեր հագնին տերեւ

Ցանկամ տեսնել զիմ Կիլիկիա,

Աշխարհ որ ինձ ետուր արեւ :

Տեսի դա տերըն Սիւրիոյ :
 Լեռն Լիրանան եւ իւր մայրեր,
 Տեսի զերկիրը Իտալիոյ,
 Վենետիկ եւ իւր կոնտուներ,
 Կըղզի նըման չիք մեր Կիպրեայ,
 Եւ ոչ մէկ վայր է արդարեւ

Ցանկամ տեսնել զիմ Կիլիկիա,

Աշխարհ որ ինձ ետուր արեւ :

Հասակ մը կայ մեր կենաց մէջ՝
 Ուր ամենայն իղձ կ'աւարտի.
 Հասակ մը կայ ուր հոգին է տենջ՝
 Յիշատակաց իւր կարօտի.

Յորժամ քընարս իմ ցրտանայ,

Սիրոյն տալով վերջին բարեւ,

Երթամ ննջել յիմ Կիլիկիա

Աշխարհ որ ինձ ետուր արեւ :

Ն. Ռուսիմեան

ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԵՐԳ

Գացէք, տեսէք, ո՞վ է կերել զէծ .

—Գացինք, տեսանք, գէլն է կերել զէծ :

Գէլն է զէծուն

Էծն զտիկուն,

Տիկ զարեւուն,

Հալալէ կրմօ, հալալէ

Հալալէ, ջալօ', հալալէ,

Է'ս ինչ քաՓուր դարու հասանք հալալէ

Էս ինչ խարար կրմօ ստացանք, հալալէ :

Դէ՛հ, գնա, կիգամ, դէ՛հ գնա կիգամ, շուտ կիգամ,

Կարմիր սօլերս հագնիմ, կիգամ, շուտ կիգամ :

Գացէք, տեսէք, ո՞վ է կերել զէծ ,

—Գացինք, տեսանք արջն է կերել զէծ ,

Արջն զգէլուն

Գէլն է զէծուն,

Էծն զտիկուն,

Տիկ զարեւուն,

Հալալէ կրմօ, հալալէ

Հալալէ, ջալօ', հալալէ,

Է'ս ինչ քաՓուր դարու հասանք, հալալէ,

Էս ինչ խարար կրմօ ստացանք, հալալէ,

Նազ մի աներ, նազ մի աներ, նազ աղջիկ,

Դէրեադ քաշիր թոզ մի աներ հայ աղջիկ,

—Նազ կու էնիմ, նազ կու էնիմ հայ տղայ,

Մի նդանովս թոզ կու էնիմ հայ տղայ :

Խորոտիկ, մորոտիկ,
 Խորոտիկ, մորոտիկ,
 Իմ եարն է :

Գացէք, տեսէք, ո՞վ կերել է զէծ,
 —Գացինք, տեսանք, առիւծն է կերել զէծ,
 Առիւծն զարջուն,
 Արջն զգելուն,
 Գէլն է զեծուն,
 Էծն զտիկուն,
 Տիկ զարեւուն,
 Հալալէ ջալօ հալալէ.
 Է՛ս ինչ քաՓուր դարու հասանք, հալալէ,
 Էս ինչ խարար կրմօ ստացանք, հալալէ,

Ծառը ես եմ, բարը դու ես Աննա ջան,
 Սրտով սիրած եարս դու ես Աննա ջան :
 —Ծառը դու ես, բարը ես չեմ հայ տղայ,
 Սրտով սիրած եարս դու չես հայ տղայ,
 Խորոտիկ, մորոտիկ,
 Խորոտիկ, մորոտիկ,
 Իմ եարն է :

Գիրգորն ե՛մ, Գիրգորն ե՛մ,
 Ձեր մայլեցի Գիրգորն եմ :
 Խորոտիկ, մորոտիկ,
 Խորոտիկ, մորոտիկ,
 Իմ եարն է :

ԽՈՒՄԱՐ

Խուճար պառկէ երեսրաց,
 Հո'ւ, հո'ւ, հո'ւպլըտա, դը'մբա,
 Գեղին կարպետ, բըմբուլ բարդ,
 Հո'ւ, հո'ւ, հո'ւպլըտա, դը'մբա,
 Հէ'յ, հէ'յ, լա'ւն է, հէ'յ, հէ'յ, լա'ն է,
 Հէ'յ, հէ'յ, լա'ւն է, հէ'յ, հէ'յ, լա'ն է,

Անուշ քնէ երես բաց,
 Սահակն եկաւ՝ խելք գնաց:
 Հաջոց բակն էր դալդըմա,
 Անան թոխլին դաւուրմա:

Խաբար տարէք ըռեսին.
 Աղջիկ բերէ վեր մըսին:
 Հաւարն ընկաւ ըռեսին,
 Գեաղէք թափան վեր մըսին:

Հէրօն ուտէր, գիրանար,
 Մըկօն խմէր ուրախանար:
 Հաջոնց կսլը բոլորպար,
 Խուճար մէջը կը խաղար:

Ծամեր թալուկ իւր յետեւ,
 Կը թռվըռէր շատ թեթեւ:
 «Հաստա՛տ մընայ մեր Հաջին,
 Որ պահէ մեր նոր փեսին»:

ԽԱՆԸՄ ԵՒԱ ՋԱՆ

Բերդիցը դուրս եկայ Ալագեազ տեսայ, Խանըմ
Եւա ջան:

Աբարանը աչերիս դուժման է դառել,
Դուն կեցիր բարով, ես կ'երթամ լալով,
Լալով ողբալով Քէօջ ու պարխանով,
Քեզնից զատուելով: Քեզնից զատուելով
Ընկեր ճարելով, սարեր ման գալով:

Մէկդին ոչխարք կ'արածեն մէկդին գառները, Խա-
նըմ Եւա ջան:

Կանաչել են ծաղիկները, ծառերը,
Դուն կեցիր բարով, ես կ'երթամ լալով,
Լալով ողբալով Քէօջ ու պարխանով,
Ընկեր ճարելով, ընկեր ճարելով,
Ջէնքեր շարժելով, Աստուած կանչելով:

Արի գնանք քու ման քալած արտերը, Խանըմ Եւա
ջան,

Քեզի տեսայ նորացաւ իմ տարտեր.

Դուն կեցիր բարով եւ այլն:

Ես Ալէքն եմ Չամուրնեցի մի ջիւան Խանըմ Եւա
ջան,

Տուգաղն ինկայ դարապաղից Եւան.

Չեռքս ու ոտքս կապին բեր դը տարեցին

Դուն կեցիր բարով եւ այլն:

Չուխտ զալվար, լալով տունը բերեցին

Օրեր, դարնան օրեր, դուք ուր էք կորեր:

Ի՞նչ ընեմ այսպէս տառապեալ կեանքը
 Ե՞րբ պիտի տեսնեմ Հայկազեան փառքը :
 Մատաղ մանկտիք զոհ եղան դացին
 Անմեղ արիւնով ազգը փրկեցին :
 Երկինք թող պատմէ անոնց անունը
 Թող յաւէրժ կեցցէ Պոյաճեանը :

ՂԱՐՍԵՑՈՑ ԵՐԳԸ

Ես վերէն կուգայի՝ դու դուռը բացիր,
 Զեռքդ ծոցըդ տարիր՝ ա՞խ էրիր լացիր,
 Ես էլ քեզի չառայ՝ տունը մնացիր
 Գընը, զապլի խային, եար չեղար ընծի :

Ես սարէն կուգայի, շալակըս բուրդ էր,
 Լեզուդ ինծի համար վառած քուքուրթ էր
 Բօյրդ դարդու դամիչ, յերեսըդ թուղթ էր,
 Գընը, զապլի խային, եար չեղար ընծի :

Երկինքը ամպեր էր, ի՞նչ անուշ թոն էր,
 Էկայ դռնէն անցայ, ջանանըս հոն էր .
 Էրեցայ-վառեցայ, էս ի՞նչդ տուն էր
 Գընը, զապլի խային, եար չեղար ընծի :

Էսօր շարաթ էղնիր էգուց կիրակի,
 Եարըս դռնէն անցնիր էրթար կըրակի,
 Լեզուն բանլիք էղնիր, ծոցը Փըռէնկի,
 Գընը, զապլի խային, եար չեղար ընծի :

ԾԻԾԵՌՆԱԿ

Ծիծեռնա՛կ, ծիծեռնա՛կ,
Դու գարնան սիրուն թռչնակ,
Դէպի ո՞ւր, ինձ ասա՛,
Թռչում ես այդպէս արագ:

Ա՛խ թռի՛ր, ծիծեռնա՛կ,
Ծընած տեղըս՝ Աշտարակ,
Անդ շինի՛ր քո բոյնը՝
Հայրենի կըտուրի տակ:

Անդ հեռու՝ ալեւոր
Հայր մ'ունիմ ես սըգաւոր,
Որ մինակ իւր որդւոյն
Սպասում է օրէ օր:

Երբ տեսնես դու նորա,
Ինձնից շատ բարեւ արա՛,
Ասա՛ թող նստի լայ
Իւր անբաղդ որդւոյն վրայ:

Դու պամէ՛ թէ ինչպէս
Աստ անտէր ու որբ եմ ես,
Միշտ լալով ողբալով՝
Կեանքս մաշուել, եղել կէս:
Ինձ համար ցերեկը
Մութ չըջում է արեգը,
Գիշերը թաց աչքիս՝
Քունը մօտը չէ գալիս:

Ասի'ր որ չի բացուած
 Թառամեցայ միացած.
 Ես ծաղիկ գեղեցիկ՝
 Հայրենի հողից զրկուած :

Դէ՛հ, սիրուն ծիծեռնակ,
 Հեռացի՛ր, Թըռի՛ր արագ,
 Դէպ՝ Հայոց երկինը,
 Ծընած տեղըս՝ Աշտարակ :

Գ. Դոդոխեան

ՀԱՌԱՉԱՆՔ ԱՔՍՈՐԱԿԱՆԻ

Երբ ալեկոծ ծովի վրայ
 Իմ մակոյկս խորտակուի,
 Ես փրփրադէզ ալեաց մէջը
 Դեռ իմ յոյսըս չեմ կտրի :

Բոլոր ոյժով եւ համարձակ
 Բազուկներս կը շարժեմ,
 Ալիքները պատառելով
 Դէպի ափունք կը Թըռչիմ :

Անհաւասար այս կռուի մէջ
 Թէ ուժերս ինձ Թողնեն
 Ալիքները յորձանք տալով
 Դէպի անդունդ ինձ տանեն :

Այն ժամանակ մի սփոփանք
 Ես գտնում եմ նրա մէջ,
 Որ մեռնում եմ քաջի նըման,
 Կռիւ տալով մինչեւ վերջ:

Ես Կուկուեան Սարգիս անուն՝
 Աքսորման մէջ ինկած եմ,
 Ազատութեան սիրոյն համար
 Կեանքս ու հոգիս զոհած եմ:

Ձեռքերս շղթայ ոտքերս շղթայ
 Մութ բանտին մէջ ինկած եմ,
 Հայրենիքիս սիրոյն համար
 Կեանքս ու հոգիս զոհած եմ:

Գերեզմանիս քարին վրայ
 Սէրը սիրով դու երգիր,
 Եւ փոխանակ իմ երեսին
 Շիրմիս քարին համբուրիր:

Մընաք բարեաւ, սուր, հրացան,
 Մընաք բարեաւ, ընկերներ,
 Անցան օրերս ազատութեան,
 Եկան բանտի շղթաներ:

Գերեզմանիս չորս բոլորը,
 Վարդ, մանիչակ թո՛ղ բուսնին,
 Իմ հայրենեաց խեղճ զաւակունք
 Այս վարդերով զբօսնին:

Գ. Թադէոսեան

ՍԻՐԱՀԱՐԻՆ ՆԱԻԱԿԸ

Լըճի մէջ նաւակը
Մեղմ հողմիկ կը տանի,
Նորա մէջ նստած է
Սիրահար պատանի:

Պատանին ձեռքն ունի
Կիթարա ու կ'երգէ,
Իսկ քամին կը փախցնու
Նաւակը եզերքէ:

Լըճակին մէջը կայ
Քարաչէն մի ամրոց,
Սիրուհոյ բնակարան՝
Հանապազ փակ ու գոց:

Պատանւոյ նաւակը
Դէպ ամրոց կը վազէր,
Ուր նորա անձկալին,
Սրտատրոփ կ'սպասէր:

Մեղմ հովը աւելի,
Աւելի սաստկացաւ,
Երկինքը թուխպ պատեց,
Փոթորիկ բարձրացաւ:

Ալիքի լեռները
Գոռալով կը ծփան,
Պատանին աներկիւղ
Կը նուազէ կիթարան:

Լուսինը ամպերի
 Տակերէն երեւցաւ,
 Սոսկալի աղէտի
 Պատկերը բացուեցաւ:

Կէս ճամբան ալիքը
 Նաւակին խփուեցան
 Նաւակը փշրեցին,
 Յոյս չի կայ փրկութեան:

Պատանին աչքերը
 Լուսնակին բարձրացուց,
 Կիթարի լարերը
 Նա ուժգին հնչեցուց:

«Տար վերջին խօսքերըս
 Անձկալուոյս, ո՛վ լուսին,
 Թէ քաղցրիկ անունըդ
 Յիշելով կը մեռնիմ:»

Դադրեցաւ փոթորիկը,
 Ու ալիք պառկեցան,
 Ջրի վրայ կըտորտանք
 Նաւակի երեւցան:

Սիրուհին սրտատրոփ՝
 Նայեցաւ լըճակին,
 Հասկցաւ դառնութիւն՝
 Իւր անբաղդ վիճակին:

«Իրարմէ բաժնեցին
Մեզ աշխարհ եւ այս կեանք,
Գէ'թ մահով այսուհետ
Ջրի տակ միանանք:»

Ասաց եւ աղաղակ
Բարձրացուց նա ուժգին,
Գլորուեց, զոհ եղաւ
Անկուշտում ծովակին:

Քամառ-Քաթիպա

ԽԱՂԱՂ ԴԱՇՏԻ ՈՐԴԻՔ

Պաղաղ դաշտի որդիք,
Լեռները ելնենք,
Արօր, գութան մոռնանք,
Հրացան առնենք,
Ճնշուած մեր բողոքը
Յայտնենք զէնքերով,
Եւ մեր արդար դատը
Վարենք արիւնով:

Մեր կեանքը մեր մահ,
Թող լինի ազատ,
Ճնշուած Հայու
Որդիք հարազատ:

«Իրարմէ բաժնեցին
Մեզ աշխարհ եւ այս կեանք,
Գէ'թ մահով այսուհետ
Ջրի տակ միանանք:»

Ասաց եւ աղաղակ
Բարձրացուց նա ուժգին,
Գլորուեց, զոհ եղաւ
Անկուշտում ծովակին:

Քամառ-Քաթիպա

ԽԱՂԱՂ ԴԱՇՏԻ ՈՐԴԻՔ

Պաղաղ դաշտի որդիք,
Լեռները ելնենք,
Արօր, գութան մոռնանք,
Հրացան առնենք,
Ճնշուած մեր բողոքը
Յայտնենք զէնքերով,
Եւ մեր արդար դատը
Վարենք արիւնով:

Մեր կեանքը մեր մահ,
Թող լինի ազատ,
Ճնշուած Հայու
Որդիք հարազատ:

ԱՐԽԱՆԵԱՆԻ ԵՐԳԸ

Ես եմ ազատ հայ պատանի,
Աշխարհս են այս լեռները,
Սուրս է միայն իմ սիրելի,
Եւ ընկերըս պէրտանը:

Իմ զարդերըս են զէնքերըս
Եւ թանկ ոսկի փամփուշտներս
Անկողինս կանանչ մարգեր, -
Փափուկ մաքուր սլատուական,

Ապաստանս ժայռ քարերը՝
Եւ հայելիս ջինջ վտակ
Բնակարանս անտառները՝
Եւ լապտերս վառ լուսնակ:

Ես պարծենալ չեմ կարող չեմ
Որեւիցէ ուսումով,
Միայն գողտրիկ երգել գիտեմ,
Եւ զէնք շարժել սուրբ սիրով:

Խմրապետ եմ հայ խումբի մը
Չարդարուած լազ զգեստով,
Յանուն աղգիս կուում եմ ես
Քաջարի ընկերներով:

ՍԻՓԱՆԱՅ ՍԱՐԵՐ

Լօ՛ւ Լօ՛ւ Լօ՛ւ, Սիփանայ սէղ սարի վրայ
 Կտրիճներ շտապով դալիս են միանում,
 Այնտեղ անվախ որդիք, անյաղթ հսկայ լերան,
 Ձէնք ու զրահի են ընթանում:

Ինչո՞ւ վառում են, զինում,
 Սանձակո՞ծ ձի հեծնում անհամբեր.
 Աւիւնը նոցա բորբոք սրտի մէջ եռում,
 Փայլում անցնում անհամբեր,

Քանց Սիփանայ պինդ դամին,
 Սլանում են դէպ ի ցած, դաշտի մէջ է թշնամին.—
 Նա է վառում նրանց վրէժ անմոռաց.

Ահեղ կռուի մէջ վատ թշնամին
 Հատու սուսեր է հանել, ցեղապետին սպան-
 նել,

Նա էր վառում քաջերին:
 Բոլոր ցեղն այժմ ոտքի է կանգնած՝
 Թշնամու ընդդէմ, մահու մարտի է կանչում:

Արեան մեծ վրէժ է թշնամուց պահանջում,
 Ու թշնամին պարտո՞ւած՝
 Թողնում փախչում սարէ սար
 Յետ է ձգում մեծ աւար:

Արիւն թափեցին, արիւնի փոխան՝
 Արիւն խմեց ծարաւի սուսեր.

Նրան յագեցած դրեցին պատեան,
 Ելնում են հիմա սէզ Սիփանն ի վեր:
 Սէզ Սիփանայ կանաչ գլխին
 Յաղթող ցեղն անում է մեծ խնդում,
 Եւ ամպերի բարձրութեան միջից
 Հսկայ Սիփանն էերեւում.
 Էլ չի գայ մեզ մօտ թշնամին,
 Սուր տեսաւ մեր պողովատին:

ԵԱՐ ՋԱՆ

Եար ջան ուզուլմիչ արա,
 Դէյրէդ դուզուլմիչ արա,
 Դոստ ու դուշմանի միջին,
 Դարդերըս դուզուլմիչ արա.

Երեւան բող եմ առել,
 Ջիզեարս դադ եմ արել,
 Դոստ ու դուշմանի միջին,
 Լացս ծիծաղ եմ արել:

Ակը դէմ առաւ քարին,
 Եկաւ, բոլորու տարին,
 Խօսքերդ թէ՞ չը յեդ առար,
 Չըկացար քո իրդարին:
 Եար ջան եւայլն:

Նրան յագեցած դրեցին պատեան,
 Ելնում են հիմա սէզ Սիփանն ի վեր:
 Սէզ Սիփանայ կանաչ գլխին
 Յաղթող ցեղն անում է մեծ խնդում,
 Եւ ամպերի բարձրութեան միջից
 Հսկայ Սիփանն էերեւում.
 Էլ չի գայ մեզ մօտ թշնամին,
 Սուր տեսաւ մեր պողովատին:

ԵԱՐ ՋԱՆ

Եար ջան ուզուլմիչ արա,
 Դէյրէդ դուզուլմիչ արա,
 Դոստ ու դուշմանի միջին,
 Դարդերըս դուզուլմիչ արա.

Երեւան բող եմ առել,
 Ջիզեարս դադ եմ արել,
 Դոստ ու դուշմանի միջին,
 Լացս ծիծաղ եմ արել:

Ակը դէմ առաւ քարին,
 Եկաւ, բոլորու տարին,
 Խօսքերդ թէ՞ չը յեդ առար,
 Չըկացար քո իրդարին:
 Եար ջան եւայլն:

Կեցցէ՛ Խանը իւր խմբովը,
Սարսափ թողեց բասենուձը,
Երեք օր ու գիշեր կռուեց,
Աչերիցը կտրեց քունը:

Հայաստանի հողին վրայ,
Քաջը թափեց իւր արիւնը՝
Յիշենք հայեր, չի մոռնանք
Կտրիճ Խանի քաջ անունը:

ՎԱՏ ԿՂԵՐՆԵՐ

Երբոր ազգին դահը փլաւ.
Երբոր ազգին թագը վերցաւ,
Յայնժամ մոլի վատ կղերներ
Բարձրացուցին իրենց դահեր:

Ըսին Հայոց լսկ հայրենիք
է կղերին պաշտած երկինք,
Լաւ է կրօնի չհաւատալ
Քան թէ անոր գերի ըլլալ:

Հին բռնակալ թագիդ փոխան,
Հայ, մարդ ընտրէ դու քո իշխան,
Թանգ զարդն, պչրանքն գէշ կղերին,
Ա՛ռ տո՛ւր կրթէ Հայի որդին:

Ազգ մ'որ չունի ազատութիւն,
 Ան չունի կեանք, չունչ եւ արիւն,
 Չունի կրօն, յոյս հոգեկան,
 Անբան նիւթ է ոտնակոխան:

Երդմամբ վճռէ կամ մահ կամ կեանք,
 Փշրէ, կտորէ լուծ եւ կապանք,
 Լաւ է որ մարդ բնաւ չապրի,
 Քան թէ ապրի այլոց գերի:

Փանփուշտ, գնդակ, ուռմբ, ուժանակ.
 Առատ լեցուր քո լայն տոպրակ,
 Պատերազմի դաշտին մէջ դուն
 Ընտրէ մեռնիլ քան թէ քո տուն:

Լաց, կոծ, բողոք, արիւն, աղօթք,
 Անօգուտ են, կը ցնդին յօդ.
 Քանզի ազգաց իրաւունքներ
 Որոչած են քաջաց սուրեր:

Որու սուրը կտրուկ լինի,
 Որու գնդակը հեռու նետուի,
 Իրաւունքը անոր կ'ըլլայ
 Աշխարհն այսպէս կը հաւատայ:

Տարօնցի

ԽԱԻԱՐԵԼ ԵՄ ԻՆՁՊԵՍ ԳԻՇԵՐ

Խաւարել եմ ինչպէս գիշեր,
 Իմ չորս կողմս է փոթորիկ.
 Չունիմ քեզ սէր, չունիմ քեզ սէր,
 Ես սիրում եմ հայրենիք:

Այնտեղ անթիւ անբաղդ մայրեր,
 Որդեկորոյս ծնողներ,
 Եղբայրազուրկ անթիւ քոյրեր
 Թափում են յորդ արցունքներ:

Ինձ մի' սիրիր, ինձ մի' սիրիր,
 Ես շատ ու շատ փոխուել եմ.
 Ա՛ռ թաշկինակդ աչերդ սրբիր
 Ես քեզ սիրել կարող չեմ:

Մնա՛ս բարեաւ, իմ աչքի լոյս,
 Սէրդ լինի ինձ խրախոյս,
 Արդ արտասուք ես պիտ' թափեմ
 Որ իմ ցաւերս սփոփեմ:

Ա՛խ, տուէք ինձ մի քաղցր քուն,
 Կեանքից հեռու սլանամ
 Այն աշխարհը ուր խնդութիւն,
 Ու սէրն է միշտ անթառամ:

ԿՈՒՒՆԿ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

Բարով եկար սիրուն կռունկ
 Ի՞նչ լուր բերիր հայրենիքէս,
 Խօսի՛ր ինձ հետ ազատօրէն,
 Կեանքս կը նուիրեմ ես քեզ:

Տեսա՞ր իմ հայրենեաց տունը,
 Գեղեցիկ զարդարուած գոյնը,
 Նորա սիրուն տանջուած եմ,
 Աչքերիցս կորաւ քունը:

Ազատ տեսա՞ր մեր լեռները,
 Հաղորդեցի՞ր դու իմ սէրը,
 Այն լեռներու պաշտպանողը,
 Արծաի, կորիւնի նետերը:

Տեսա՞ր մեր փոքրիկ բուրաստան,
 Վարդ, մեխակ, շուշաններ շատ կան.
 Եղեմական դրախտավայր,
 Նա կոչում է Հայաստան:

Այնտեղ ունիս եղբայր ու քոյր,
 Միջազ ի՞նչ կը սպասես ի գուր.
 Արի առնեմ իմ թեւերուն,
 Գնամք այնտեղ ուրախացուր:

ԵՐԳ ԱՌ ԵԶՆԻԿ

Դատարանին իմացուցին,
Ժողովուրդէս զիս պատեցին,
Տիգրանակերտ ուղարկեցին.
Արի Եզնիկ, ա՛յ, քաջ Եզնիկ:

Մնաք բարեաւ, նորէն կուգամ,
Վատ քրտին ես սարսափ կուտամ,
Ու եռանդով քարոզ կուտամ.
Արի Եզնիկ, ա՛յ, քաջ Եզնիկ:

Ալէճուլուն տակ կայնեցայ,
Դէպ հայրենիքըս նայեցայ,
Սուրը ձեռքըս բանակ մըտայ.
Արի Եզնիկ, ա՛յ, քաջ Եզնիկ:

Քահանաներ զիս պատեցին,
Սեւ զգեստներըս հագուցին,
Ճերմակ ձիուս նըստեցուցին,
Արի Եզնիկ, ա՛յ, քաջ Եզնիկ:

Օր պիտ՝ ըլլայ վերադառնամ,
Յարկիս ներքեւ հանգըստանամ,
Ժողովուրդիս հետ միանամ.
Արի Եզնիկ, ա՛յ, քաջ Եզնիկ:

ԳԸՆԱ՛, ԳԸՆԱ՛, ՈՏԻԴ ԵՄ

Գընա՛, գընա՛, ոտիդ եմ,
 Հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛,
 Սա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Եա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Կարմիր խնձոր՝ գօտիդ եմ,
 Հա՛.

Եա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Սա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Դու ինձ հստեղ չե՛ս թողնի,
 Հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛, հա՛,
 Սա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Եա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Ուր որ երթաս, մօտիդ եմ:
 Հա՛.

Եա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Սա՛րին, օ՛, եա՛ր ջան,
 Ապարանը քարոտ ա,
 Քարին տակը արօտ ա.
 Ուղիդ եօթը տարի ա,
 Քոյրն աղբօրը կարօտ ա:
 Եար եմ գըտել՝ եարի պէս.
 Ընկուզենի ծառի պէս.
 Ուր որ երթայ կայնել եմ,
 Էն մեր սիրուն սարի պէս:

ՔԱՂՀԱՆ

Գարնան գուլթան հանեցի,
 Եար, նայ, նայ, նա՛յ, նայ, նա՛յ,
 Արտը բամբակ ցանեցի.
 Սոնա եար, նա՛յ, նայ, նա՛յ,
 Ամառն եկաւ, քաղն ելաւ,
 Եար, նայ, նայ, նա՛յ, նայ, նա՛յ,
 Քաղհանաւոր ճարեցի,
 Սոնա եար, նա՛յ, նայ, նա՛յ,
 Քաղհան կանեմ հօ՛ր բարով,
 Տոլմա կեփեմ բիրբարով.
 Աչնան անի լաւ օրեր,
 Բամբակ քաղեմ նուբարով:
 Բեռնեմ սայլը սար հանեմ,
 Դուրս գայ չարի չար աչքը,
 Զըմեռ հանգիստ օր կանեմ:

ԼՈՒՍՆԱԿ ԳԻՇԵՐ

Լուսնակ գիշեր բոլորովին քուն չունիմ,
 Զիս տեսնողը կարծում է թէ տուն չունիմ:
 Կեանք խնդութիւն պարզ գիշերուայ լուսնակն է:
 Ննջարանըս սեւեկիդ պատին տակն է,
 Մի՛ լար, մի՛ լաւ, մեռնիմ կամար ունքերուդ.
 Արտասուքը վնաս կուտայ աչերուդ:
 Արի՛ գնանք խորհուրդ անենք միասին,
 Ամուսնանաք ալ չսպասենք մեծ պասին:

ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԵՐԳ

Առտու կ'ելլես դու ժուռ կուգաս,
 Թափած մազով վայ, վայ
 Բարեւ կուտաս բարեւ կ'առնես,
 Հազար նազով վայ, վայ,
 Սիրուն աղջիկ, աղուոր,
 Քեզ կը սիրեմ իրաւոր,
 Սիրտս սիրովդ վիրաւոր
 Աղուոր, սիրուն աղջիկ մի հեռանար:

Ջրկողին քէն է սիրտը,
 Մութ կը գոցէ վայ, վայ,
 Քու նայուածքիդ ինկած տեղը,
 Հուր է, բոց է վայ, վայ
 Սիրտըս սիրովդ տոջոր,
 Կը մեռնիմ կոր խաչոր,
 Քեզ կը սիրեմ իրաւոր
 Աղուոր, սիրուն աղջիկ մի հեռանար:

Աղուոր աղջիկ սիրտդ մեղրէն,
 Ալ անուշ է վայ վայ,
 Մի ըսեր մի վաղը վաղը
 Ան ալ անուշ է վայ վայ,
 Մի ըսեր մի չեմ գար
 Ձի ես քեզի չեմ օտար,
 Գուցէ ըլլամ օգտակար
 Աղուոր, սիրուն աղջիկ մի հեռանար:

Քեզ ուժ կուտան Մասսի քաջեր,
 Որ դու լինիս քաջ Վարդան.
 Իմ մատներով մի ոսկէթեւ,
 Մէջքիդ գօտի եմ կարեւ
 Գօտիիցըդ սուրըդ կախեմ,
 Այն էլ ինքըս եմ սրել: Զարթիր, եւն:

Մեր բակումը ձի է կայնած,
 Քեզ է մնում անհամբեր,
 Զարթի՛ր, որդեակ, քանի՛ քնես.
 Առ թուրը մահաբեր,
 Քո Հայ ազգը հեծեծում է
 Զեռքը ոտքը շղթայած
 Քու եղբարքը գերութեան մէջ...
 Քաջ, միայն դու՞ն ես քնած: Զարթիր եւն:

Ձէ՛, իմ որդին շուտ կը զարթի,
 Ձին կը հեծնէ սանձակոծ,
 Հայի արցունքը կը սրբէ,
 Կը դադրեցնէ լաց ու կոծ
 Հայ եղբայրներ, զիչ էլ կացէք,
 Իմ Աղասին զարթեցաւ,
 Գօտին կապեց, թուրը կախեց
 Եւ իր նժոյգ ձին նստաւ: Զարթիր, եւն:
 Գամառ-Քաթիպա

ԵՐԳ ԿԱԽԱՂԱՆԻ

Կախաղանը պատրաստուեցաւ
Արի՛ք, երթանք, ո՛վ Հայեր,
Թո՛ղ բռնութիւնը յագեցնէ
Իւր անօրէն, շար կիրքեր :

Մնա՛ք բարեաւ, ո՛վ ընկերներ,
Մնա՛ք բարեաւ, ո՛վ Հայեր,
Մի մոռնաք ձեր եղբայրներ,
Անգթութեան լուկ զոհեր :

Օ՛ն, Յովհաննէս եւ Մկրտիչ
Կ'առաջնորդեմ ես ձեզի .
Մի՛ վհատիք, մի՛ վշտանաք
Հետեւեցէք դուք ինձի :

Թո՛ղ նկատէ բռնութիւնը
Հայր մահէն չի վախնար
Ձի դադրիր պատերազմիլ
Իւր ազատութեան համար :

Անյիշաչար ո՛վ Աստուած իմ
Վրէժխնդիր դու եղիր
Մեր հայրերուն, մեր մայրերուն
Մխիթարիչ դու եղիր :

ԵՎ ԻՄ ՍՐԻՆՔ

Ե՛կ իմ սրինգ, իմ բարեկամ սըրտագին :
 Նիհար շրթներդ, ո՛հ, երերուն,
 Դի՛ր դալկահար իմ շըրթներուն,
 Երգենք ու լանք, լանք ու երգենք տըրտմագին,

Լա՛ց, զի լոկ քեզ գըտի հատորն իմ սրտին .
 Դու բարունակ էիր կանանչ,
 Երբ մի անգութ ձեռք անճանաչ
 Կարեց ըզքեզ, անջատեց մայրն ու որդին :

Եւ թոյլ տըւիր որ լանջքիդ վրայ գալարուտ
 Ծակեր բացին, վէրք երկաթի .
 Թող այդ վէրքէն, ըսիր կաթի
 Արիւն, բողոք, միակ ըսփոփ վիշտերուդ :

Իս ալ մանուկ էի անմեղ երբ վաղուց
 Մի անճանօթ պատճառ վըզիս
 Լուծ մը դըրաւ, ո՛րբ կոչեց զիս .
 Եւ հօր ու մօր սիրոյ կարօտ զիս թողուց :

Իմ ալ կուրծքըս ծակծրկեցին ժանտ վէրքեր,
 Եւ որպէս դուն սիրես որմին
 Յենուլ, լռել, մինչեւ որ մին
 Չի յուզէ քեզ, չե՛ս հառաչեր, չես երգեր :

Լըռիկ մնջիկ սիրեմ եւ ես հեռու կալ
 Ընկերութեան ժիտ ժըխորէն :

Եւ իբ սըրտին, հոգւոյն խորէն
 Զննել, ըզգալ, լոկ զարժանալ ու խոկալ :
 Թող երգէոն, դաշնակ, քընար գեղգեղեն
 Յեկեղեցւոջ, ի գինետան,
 Աղօթք ու պար թռչին, խայտան՝
 Թող այլք վայլեն հաճոյք մարմնոյ հոգեղէն :
 Ա՛խ, իմ սրինգ, աշխարհ յոյսով թո՛ղ բերկրի,
 Թող բաղդն անոր ժպտի յոյսին,
 Ե՛կ ես եւ դուն ի միասին
 Լանք ու երգենք, մեր բաժինն այս է յերկրի... :

ՅՈՅՍ

Թող փչէ քամին պաղ պաղ երեսիս,
 Վերէն ամպերէն սաստիկ ձիւն թո՛ղ դայ :
 Ո՛րքան որ կ՛ուզէ՝ թող փչէ հիւսիս,
 Յուսով եմ, վաղ—ուշ գարունը պիտ՛ դայ :
 Թուխպը թող պատէ երկինքը պայծառ,
 Թանձր մառախուղ երկիր թող փակէ :
 Սարերք աշխարհիս խառնուին իրար :
 Յուսով վաղ—ուշ արեւ պիտ՛ ծագէ :
 Թո՛ղ դայ փորձութիւն թո՛ղ դայ հալածանք,
 Խաւար թող դառնայ անաղօտ լոյսը,
 Սարսափելի չեն Հային տառապանք
 Միայն... չի հատնիր խեղճուկի յոյսը :
 Գամառ—Բաթիպա

ՊԱՆԴՈՒԽՏՆ ԱՌԻ ԿՌՈՒՆԿ

Կըռո՛ւնկ, ուստի՞ կուգաս, ծառայ եմ ձայնիդ,
 Կըռո՛ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս.
 Մի՛ վազեր, երամիդ շուտով կը հասնիս.
 Կըռո՛ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս.

Թողեր ու եկեր եմ մըլքերս ու այգիս,
 Քանի որ ա՛խ կանեմ, կու քաղուի հոգիս.
 Կըռո՛ւնկ պահ մը կեցի՛ր ձէնիկդ է հոգիս.
 Կըռո՛ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս:

Քեզ խապար հարցնողին չես աներ տալապ.
 Ձենիկդ անուշ կուղայ քանց ջրի տօլապ.
 Կըռո՛ւնկ, Պաղտա՞տ իջնուս թէ ի Հալապ.
 Կըռո՛ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս.

Սըրտերնիս կամեցաւ, ելանք գընացանք,
 Այս սուտ աստընւորիս տարտերն իմացանք,
 Աղու հաց կեր մարդկանց կարօտ մընացանք,
 Կըռո՛ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս:

Աստընւորիս բաներն կամաց կամաց է,
 Մի՛թէ Աստուած լըսէ, դըռնակն բաց է,
 Ղարիպին սիրտն ի սուգ աչերն ի բացցէ,
 Կըռո՛ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս.

Աստուած, քեզնէ կ'ուզեմ մուրվէթ ու քէրէմ,
 Ղարիպին սիրտն է խոց ճիկէրն է վէրէմ,
 Խըմած ջուրն է լեղի հացը հարէմ.
 Կըռո'ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս :

Ո'չ ըզլուր օրն գիտեմ, ո'չ ըզհիրակին,
 Զարկած է գիս շամփուրն՝ բըռնած կըրակին,
 Այրիլըս չեմ հողար, դարիպ կու մեռնիմ.
 Կըռո'ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս .

Ի Պաղտատ կուզաս, կ'երթաս ի Սահրաթ,
 Թըղթիկ մը գրեր եմ, տամ քեզ ամանաթ,
 Աստուած ալ թող վըկայ լինի քու վըրադ,
 Տարեալ հասուսցես զայդ իմ սերելեաց :

Գըրեր եմ մէջ թըղթիս՝ թէ հոս մնացի,
 Օրիկ մի օրերուս՝ զաչերս չի բացի,
 Սիրելիք, ձեզնէ կարօտ մնացի
 Կըռո'ւնկ, մեր աշխարհէն խապրիկ մը չունի՞ս .

Աչունն է մօտեցեր՝ գընալու ես թէտպիր,
 Երամներ ես ժողվեր՝ հազարներ ու բիւր,
 Ինձ պատասխան չի տըւիր՝ ելար գընացի'ր :
 Կըռո'ւնկ, մեր աշխարհէն գնա՛ հեռացիր :
 Նահապետ—Քուլչակ

ՖԷՏԱ

Թիփի, փորան մութ գիշերին
 Պըտուտում էր Ֆէտային,
 Փամփուշտները խաչկապ կցած
 Հրացաններ ուսերնին :

Ա՛խ, Ֆէտայիներ, ջան Ֆէտայիներ,
 Ձեր մայրեր ձեզի ղուրպան,
 Մշու Սուլթան՝ Սուրբ Կարապետ
 Ձեզի լինի օգնական :

Ա՛խ, Ֆէտայիներ, ջան Ֆէտայիներ,
 Ձեզի հետ տարէք իմ տղէն,
 Ձեզ հետ ապրի, ձեզ հետ մեռնի,
 Ազգին մատաղ իմ տղէն :

Թիկունքըդ լայն, թեւերըդ պինդ,
 Թեւերըդ պի՛նդ պողպատից,
 Սիրեւ գիտես, կռուիլ չ'իյտես,
 Դու հսկայ երիտասարդ :

Քոյրըդ տանում են քիւրտերը,
 Հօրդ արիւնն են ծծում,
 Քու եղբայրն ալ կռուի դաշտում,
 Կոտորում է թշնամուն :

Դաշտը թողի՛ր արօր ու մաճ
 Իմ մէկ ու ճար, ազիզ լաճ,
 Մի քիչ խաղայ հրացանի հետ,
 Որ հլչտանք քուրտի խարճ :

Վէրքերով լի ջան Փէտայ եմ,
Կը թափառի՛մ, տուն չունիմ,
Եարիս փոխան զէնքս եմ գրկեր,
Գիշերները քուն չունիմ :

ԶարխիՖալաբ

ԽԱՆԱՍՈՐԱՅ ԱՐՇԱԽԱՆՔԸ

Կարկուտ տեղաց Խանասորայ դաշտումը,
Տէղայիներ դաշնակցական, վրէժինդիր գոռում են.
Սոսկաց քիւրտը լեղապատառ Մազրիկցին,
Չէր սպասում իսպառ ջնջուիլ Փէտայի զնդակից :

—Եամա՛ն, Աստուած, Փէտան եկաւ ո՞ւր փախչինք,
Ասաց որդուն կրծքին սեղմած լեղապատառ քրդու—
հին.

—Մի՛ վախենար, հանգիստ եղիր բաջի ջան,
Կանանց երբէք ձեռք տալու չէ վրիժառու քաջ Փէ—
տան :

Մի ժամայ մէջ Մազրիկ ցեղը ջնջուեցաւ,
Խանասորայ կանանչ դաշտը կարմիր արեամբ ներ—
կուեցաւ

Հայեր, յիշէք նուիրական այս օրը.
Յուլիս ամսոյ քսան հինգին կատարեցէք մեր տօնը :

ՔԱՋ ԱՆԴՐԱՆԻԿ

Կովկասի քաջեր խմբեր կազմեցէք,
Քաջ Անդրանիկին օգնութեան հասէք.
Առած իր շուրջ զինուորներ ութսուն,
Մաքրէ ճանապարհ նա դէպի Սասուն:
Քուրդը սարսափլած, ճարը կտրւած
Հաղար ոսկի է գլխին խոստացած:

Հայ պատանիներ, շուտով շարժեցէք
Երբէք մի՛ վախնաք. սուրեր շարժեցէք,
Հասել է ժամը սուրբ ազատութեան,
Կենալու ժամ չէ, շուտով քալեցէք,
Սիրենք միութիւն չանենք վատութիւն,
Ունենանք Հայեր սուրբ ազատութիւն:

Օտար հողի մէջ չմնանք Հայերս
Հերի՛ք է Հային այս պանդխտութիւն,
Թող չը ծաղրէ մեզ անգութ թշնամին
Մինչեւ մենք հասնինք մեր նպատակին
Սիրենք միութիւն, չանենք վատութիւն,
Ունենանք Հայեր սուրբ ազատութիւն:

Քաջ Անդրանիկը անվախ, սուր առած,
Հայաստան գնալ վաղուց էր ուխտած.
Այլ ու ձախ ջարդել տաճկաց զինուորին,
Քիւրտերից մատաղ բերել վանքերին

Դէ՛հ, Շէքիր փաշա, մտածիր հնար,
Հազար ոսկիով անես գլխիդ ճար:

Կովկասի քաջե՛ր, առիւծի ճուտեր,
Սիրէք ձեր սուրեր, առէք նիզակներ,
Հայ օրիորդներ պճնեալ տիկիներ,
Ծախէք ձեր զարդեր, առէք գնդակներ.
Հարուստք ձեր ոսկին տուէք մեր ազգին,
Ձեր անգին անունը յիշենք սերունդներ:

Դէ՛հ հայ ընկերներ, հեծէք ձեր ձիեր,
Բաց թողէք սանձեր, անցէք սար ու ձոր,
Ահա՛ կռուի դաշտ, թշնամին անհաշտ,
Մեր սուր թող ուտէ թշնամու վաշտեր.
Ասաւ քաջ Մուրատ, առած իմ խրատ,
Կամ կռուել ազատ, կամ մահ անարատ,

ՊԱՐԵՐԳ ԹՌՆՈՅԻ

Ձա՛ր՝ զը՛նգը, զա՛ր՝ զը՛նգը, թո՛ղ զը՛նգայ
Պարենք գիշեր լուսնկայ.
Էս գիշեր՝ լո՛ւսնակ գիշեր,
Ձա՛ր՝ զը՛նգը, զա՛ր՝ զը՛նգը, թո՛ղ զը՛նգայ
Ձիւնն եկեր՝ գետին նաչխեր:
Պարենք գիշեր լուսնկայ.
Էլի պարը՛ բոլորաւ
Եարբս միջին մոլորաւ:

ԼԵՓՕ ԼԵ ԼԵ

Լէփօ Լէ Լէ, Լէփօ Լէ Լէ, Լէփօ Լէ Լէ, հօտալի
 Հողալլու ջան, հողալլու ջան, հողալլէ
 Հողալլու ջան, հողալլու ջան, հողալլէ
 Գիւզէլ շիրին, եարալլը ջան եարալլէ:
 Գիւզէլ շիրին, եարալլը ջան եարալլէ:

Հօլէյ, հօլէյ, հօլէյլէ,
 Հայրըս տունը թող ճգնի
 Մայրըս տունը թող չեղնի
 Թէ տղերք եկէք թող հանենք
 Չար թշնամու աչքը տանենք:

ԷՍ ՃԱՄԲԵՔԸ .

Էս ճամբէքը ոլոր ա
 Վա՛յ Լէ, Լէ, Լէ, Լէ, Լէ, Լէ, Լէ,
 Ես քեզ տեսայ մոլորա,
 Նա, նայ, նայ, նայ, նայ, նայ, նայ, նայ,
 Մոլորիս մէկ ճար արա, վայ Լէ...
 Ինձ էլ քեզ ընկեր արա նա, նայ...
 Ծառեր դուք ծիրան միք տալ վայ Լէ...
 Ճղներ, դուք էլ բար մի՛ք տալ նա...
 Ես ղարիբ եմ, ղոնաղ եմ, վայ Լէ...
 Դարդերս իրար մի՛ք տալ նա...

Սեւ փուշին վիզս եմ գցել, վայ լէ...
 Կրակը սիրտս եմ լցել, նա...
 Թամամ հինգ օր չեմ տեսել, վայ լէ...
 Իմ եարը միտս եմ քցել, նա... :

ԻՄ ԸՆՏՐԱԾԸ

Կապոյտ երկնքում
 Աստղեր են փայլում,
 Այլ եւ լուսնակը,
 Ամենից սիրուն,
 Ամենից փայլուն
 է արեգակը :
 Կանանչ դաշտերում
 Եւ այգիներում
 Ծաղիկներ կան շատ .
 Բայց չէ ոչ մինը՝
 Վարդի նմանը,
 Նա է բնութեան զարդ :

Սիրուն աղջիկներ
 Ինչպէս ծաղիկներ
 Ամեն տեղ շատ կան,
 Բայց իմ ընտրածը,
 Սրտիս սիրածը
 Հրեշտակի է նման :

Գ. Բարխուդարեան

ԶԷՅԹՈՒՆՑԻՈՑ

Զէյթունցի ենք, ժայռի ձագ ենք,
 Կը թըռչըտինք սարէ սար,
 Որ որս գտնենք ու բըզըկտենք
 Եւ յօշոտենք չարաչար :

Զէյթունցիին կերակուրն է
 Արիւնապուր, ոսկրէ թան
 Զոր ոսոխի սեւ արիւնէ
 Կը պատրաստենք միաբան :

Մենք վախ չունինք ո՛չ գնդակէ
 Եւ ոչ սուրէ երկսայրի
 Խաղ մ'է մեզի—Աստուած գիտէ—
 Թափել արիւն գազանի :
 Ապառաժի քաջ զաւակաց՝
 Վախ կամ երկիւղ ամօթ է .
 Զէյթունցիին պըսակն փառաց՝
 Լեռի դաշտի կռիւն է :

Զէյթունցի ենք, մարդ ենք մոռի .
 Միշտ ջարդելու ենք յօժար .
 Այս է կտակ պապերի
 Զարնել մէկի դէմ հազար :

Ուրեմն հաստ փոր դուք հարուստներ,
 Գըզրոց, սնտուկ, դուք բաց ըրէք,
 Ծրարներով շատ ոսկիներ
 Մեզի պաշար դրկեցէք :

Եւ դուք, եղբա՛րք, օ՛ն, ա՛նդր յառա՛ջ
 Ձէնք ու զրահ կապեցէք,
 Բա՛ւ է այլ եւս լաց ու հառաչ,
 ԱԶԱՏՈՒԹԻՒՆ՝ գոչեցէ՛ք:
 Յ. Յ. Չագրրեան

ԺԱՄԱՆԱԿ ՀԱՅՈՑ

Կար ժամանակ, որ եւ Հայերն,
 Արքայ իշխող ունէին.
 Եւ զինավառ անթիւ զօրքեր,
 Իւրեանց երկրում շատ կային:

Կար ժամանակ որ եւ նոքա,
 Նման ծաղկած ազգերի.
 Չարդարելով աշխարհ Հայկայ,
 Փայլում էին անուանի:

Բայց այժմ անտէր, անթագաւոր,
 Գերի, ծառայ ցաւագին.
 Այս տեղ այն տեղ խիստ չքաւոր,
 Չարչարւում են գլխովին:

Այժմ նոքա անմխիթար,
 Հայրենիքից զրկուելով.
 Վա՛յ են կանչում թշուառարար,
 • Հալածանքներ կրելով:

Յ. Մ. Վանանդեցի

ԳՈՂԹՆԻ ՔՆԱՐ

Թէ հայրենեաց պսակադիր
Գողթնի քնարք լռեր են,
Երկնից թող դան անմահ հողիք
Հայոց քաջեր պսակել:

Մասեաց դագաթն թող դան բազմին
Երկնից գունդ գունդ հրեշտակներ.
Աստուած իջեր ի Հայաստան
Հայոց արիւնն հոտոտել:

Փախէք, ամպեր, Շաւարշանէն,
Ա՛լ մի ցօղէք ձեր ցօղեր.
Շաւարշանը ոռոգուած է
Հայոց քաջաց արիւնէն:

Եւ կը ծըլին ու կը ծաղկին
Այս դաշտին մէջ ո՛չ խոտ, վարդ.
Այլ վարդանայ ինկած երկիր
Պիտի ծաղկի սուրբ հաւատ:

Քանդակագործ քաջ Եղիշէն
Գրիչ ի ձեռին դայ յԱրտազ.
Զափէ, ձեւէ, գըրէ, դրօշմէ •
Կեանք, մահ, հաւատ, վարդանայ:

Ո՛հ, վարդանայ անուան արժան՝
 Մասիս կանգնի մահարձան
 Մենաստաններ, խաչն ի գմբէթ,
 Աւետարան, սուրբ հաւատ :

Մաղէ, արեւ, քոյդ ճառագայթ
 Խաղտեաց լեռնէն, մութ խորշեր.
 Այնտեղ ինկաւ քաջ Հմայեակ,
 Այնտեղ պառկեր նահատակ :

Հուսին, լուսին, աչօքդ անքուն՝
 Պահէ Հայոց ոսկորներ
 Եւ Մայիսի զըւարթ ցօղով
 Յօղէ անոնց շիրիմներ :

Արծուիք, բազէք Հայաստանի
 Եւ արագիլք, անբան հիւր,
 Դուք հսկեցէք այս աշխարհին,
 Ժառանգեցէք հայոց տուն :

Մոխիրներու վրայ նըստէք,
 Աւերակներ շինէք բոյն.
 Եւ ծիծեռնակ դայ ու երթայ,
 Մինչեւ Հայոց դայ դարուն :

Գ. Վ. Սրուանձտեանց

ԶԻՆՉ ՈՒ ԶԻՆՉ

Զի՞նչ ու զի՞նչ տամ լողորդչոս,
 Զո՞մա զո՞մա էր :
 Զի՞մ լաչակ տամ լողուորչոս,
 Քո՞մա քո՞մա էր :

Ո՛չ էառ, ո՛չ հանեցաւ,
 Զո՞մա զո՞մա էր :
 Ո՛չ եհան, ծամկալ ծովէն :
 Քո՞մա քո՞մա էր :

Զի՞նչ ու զի՞նչ տամ լողուորչոս,
 Զի՞մ մէջկապ տամ լողուորչոս :
 Ոչ էառ, ոչ հանեցաւ,
 Ո՛չ եհան ծամկալ ծովէն :

Զի՞նչ ու զի՞նչ տամ լողուորչոս,
 Զի՞մ շապիկ տամ լողուորչոս .
 Ո՛չ էառ, ոչ հանեցաւ
 Ո՛չ եհան ծամկալ ծովէն :

Զի՞նչ ու զի՞նչ տամ լողուորչոս,
 Լուսնակ գիշեր պագ մը տուի :
 Հետ էառ, հետ հանեցաւ
 Հետ եհան ծամկալ ծովէն :

ՍԱՍՈՒՆ

Թշնամական գոռ վաշտերը կատաղի

Պաշարեցին մեր լեռները սոսկալի :

Մի' վհատիր քաջ Սասուն,
Քեզ համար չէ նորութիւն.
Մեր պապերից սորվել ենք
Մեռնիլ քաջամարտի պէս,
Որ մեզ թողին յիշատակ :

Շէնիկ, Սէմալ պաշարուած են քուրդերով,

Տալուորիկի անցքն է փակուել թիւրքերով :

Ձքեզ տեսնեմ, քաջ Մուրատ,
Սուրդ շարժիր անվհատ.
Մեր հեռաւոր եղբայրներ,
Չեն կենար միշտ անտարբեր
Շուտով կըզան օգնութեան :

Թնդանօթի դէմ դրել ենք քաջ սրտով,

Սովի դիմադրել ենք կաթով, բանջարով :

Ի սէր Աստուծոյ, դժոճար է
Հպատակիլ օտարին,
Լաւ է մեռնիլ առանց հացի,
Քան յանձնուիլ ոսոխին :,
Անգութ եւ անաստուածին :

Հայ աղջիկներ, առէք վառօդ ու կապար

Լըցէք դատարկ փամփուշտները շարաչար :

Իսկ դուք, կանայք անվհատ,
Առէք սուր եւ հրացան,
Խրախուսեցէք հայ քաջեր,
Ազատենք մեր հայրենիք
Ձեր կանացի արիւնով:

ԼՈՒՍՆԱԿՆ ԱՆՈՒՇ

Լուսնակն անուշ, հովն անուշ,
Շինականի քունն անուշ.
Ծագեց լուսնակ երկինքէն,
Հովուին սրինգ էր անուշ:

Հօտաղն եզներ կ'արածէ,
Մաճկալ պառկեր քունն անուշ,
Քաղցրիկ զեփիւռ կը շնչէ,
Ծովային հովն էր անուշ:

Դաշտեր, ձորեր ննջեր են,
Ջուրեր գլգլան ,ձայն անուշ:
Թռչունները մտան բոյն,
Սոխակին ձայնն էր անուշ:

Անմահական հոտ բուրէր,
Կարմիր վարդի հոտն անուշ,
Հասուն պտղով լի ծառեր,
Որոնց տակ քունն էր անուշ:

ՀԱՅ ԵՄ ԵՍ

Հայ եմ ես, մեռնիլ գիտցող Հայ եմ ես,
Մեռնելով ապրիլ գիտցող Հայ եմ ես.
Ո՛հ, Հայ եմ ես, նախահօրս Հայկին պէս.
Ազատ ապրող ազատ մեռնող Հայ եմ ես:

Հայու վշտեր իմ կրծքէն
Հանեն բոցեր սրտակէզ,
Հայ ազգութեան նուիրուած՝
Մահ փնտռող զոհն եմ ես:

Հայ եմ ես, սարսափեցէք իմ դէմքէս,
Վատ թշնամու մահ կը թռչի իմ գէնքէս,
Քիչ մ'առաջուայ ստրուկը կամ գերին չեմ ես
Քաջ Արամայ կատղած թողը, Հայ եմ ես:
Հայու վշտեր եւայլն:

ԶՈՅԳ ԶՈՅԳ ԿՌՈՒՆԿ

Զոյգ զոյգ կըռունկ էրկան վիզ,
Պապօ, մամօ կարգէք զիս:
Համ գիւէ, համ վարդ, համ նարգիզ,
Պապօ, մամօ կարգէք զիս:
Ալիպուխտը քնա՛մ ես,
Էս ի՞նչ ղաղու քսայ է:
Էդման մեռել թորկեն վիզ,
Պապօ, մամօ կարգէք զիս:

ԻՆՁ ՀԱՄԱՐ ԶԷ

Ինձ համար չէ՛ գարնան գալը,
 Ինձ համար չէ՛ ծառի ծաղկիլը,
 Ուրախութեան սրտի գրգիռը,
 Ո՛չ մի բերկրանք չեն ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ կենաց բաղդը,
 Ինձ համար չէ՛ երջանկութիւնը,
 Եւ մրայօն կուսի աչքերը,
 Նոցա արցունք չեն ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ փայլուն լուսնի
 Անտառ ու սար լուսաւորելը,
 Գարնան վարդի, երգչի տաղերը,
 Սոխակ ու վարդ չեն ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ բարեկամաց
 Մէկտեղ սիրով տօն կատարելը,
 Զատիկ օրո՞ւայ ուրախ ասելը
 «Քրիստոս յարեալ» չէ՛ ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ ծնողաց լացը,
 Ինձ համար չէ՛ աղջկայ տխրիլը,
 Գերեզմանիս վրայ արտասուելը
 Բարեկամաց՝ չէ՛ ինձ համար :
 Բայց ինձ համար կուգայ ժամը,
 Կ'երթամ թշնամեաց պատերազմը,
 Եւ մահառիթ սպաննիչ գնդակը,
 Անդ պատրաստած է ինձ համար :
 Թրգ. Ք. Տ. Գ. Պատկանեան

ԻՆՁ ՀԱՄԱՐ ԶԷ

Ինձ համար չէ՛ գարնան գալը,
 Ինձ համար չէ՛ ծառի ծաղկիլը,
 Ուրախութեան սրտի գրգիռը,
 Ո՛չ մի բերկրանք չեն ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ կենաց բաղդը,
 Ինձ համար չէ՛ երջանկութիւնը,
 Եւ մրայօն կուսի աչքերը,
 Նոցա արցունք չեն ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ փայլուն լուսնի
 Անտառ ու սար լուսաւորելը,
 Գարնան վարդի, երգչի տաղերը,
 Սոխակ ու վարդ չեն ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ բարեկամաց
 Մէկտեղ սիրով տօն կատարելը,
 Զատիկ օրո՞ւայ ուրախ ասելը
 «Քրիստոս յարեալ» չէ՛ ինձ համար :
 Ինձ համար չէ՛ ծնողաց լացը,
 Ինձ համար չէ՛ աղջկայ տխրիլը,
 Գերեզմանիս վրայ արտասուելը :
 Բարեկամաց՝ չէ՛ ինձ համար :
 Բայց ինձ համար կուգայ ժամը,
 Կ'երթամ թշնամեաց պատերազմը,
 Եւ մահառիթ սպաննիչ գնդակը,
 Անդ պատրաստած է ինձ համար :
 Թրգ. Ք. Տ. Գ. Պատկանեան

ԵՐԵՒԱՆԻՑ ԴՈՒՐՍ ԵԼԱՑ

Երեւանից դուրս ելայ
 Թիֆլիզ քաղքին մօտեցայ,
 Փողոց, փողոց ման եկայ.
 Սիրականս չ'տեսայ:
 Ախ սիրուն սիրական
 Ինձ մի թողուր անպաշտպան:
 Սիրականըս տուն չեկաւ,
 Դրութիւնս դէշացաւ,
 Ելայ ճամբան նայելու,
 Ամբողջ կեանքս մաշեցաւ:
 Ախ սիրուն սիրական,
 Ինձ մի թողուր անպաշտպան:

ՎԵՐ ԿԱՑ

Վեր կա'ց, թշուառ վշտի զաւակ,
 Վանէ՛ թախիժ անյուսութեան,
 Շոտ կը հասնի քեզ երկնարար
 Զեռքն հայկական, սուրբ միութեան:
 Սովն էր տիրած խեղճ հայորդւոյն տընակը,
 Հէքն էր թաղուած սեւ մըտածմանց յատակը.
 Հացի վերջին պատառն հատած էր արդէն,
 Եւ յուսահատ՝ դիմումներէն դէս ու դէն
 Հէքն էր թաղուած սեւ մըտածմանց յատակը:
 Վեր կա'ց, թշուառ եւ այլն:

ԵՐԵՒԱՆԻՑ ԴՈՒՐՍ ԵԼԱՑ

Երեւանից դուրս ելայ
 Թիֆլիզ քաղքին մօտեցայ,
 Փողոց, փողոց ման եկայ.
 Սիրականս չ'տեսայ:
 Ախ սիրուն սիրական
 Ինձ մի թողուր անպաշտպան:
 Սիրականըս տուն չեկաւ,
 Դրութիւնս դէշացաւ,
 Ելայ ճամբան նայելու,
 Ամբողջ կեանքս մաշեցաւ:
 Ախ սիրուն սիրական,
 Ինձ մի թողուր անպաշտպան:

ՎԵՐ ԿԱՑ

Վեր կա'ց, թշուառ վշտի զաւակ,
 Վանէ՛ թախիժ անյուսութեան,
 Շո՛ւտ կը հասնի քեզ երկնարար
 Զեռքն հայկական, սուրբ միութեան:
 Սովն էր տիրած խեղճ հայորդւոյն տընակը,
 Հէքն էր թաղուած սեւ մըտածմանց յատակը.
 Հացի վերջին պատառն հատած էր արդէն,
 Եւ յուսահատ՝ դիմումներէն դէս ու դէն
 Հէքն էր թաղուած սեւ մըտածմանց յատակը:
 Վեր կա'ց, թշուառ եւ այլն:

Յարդ Մայր-Հայրենիք անապատ անշէն՝

Զուրկ իրեններէն կուրացաւ լալէն.

Հազարաւորներ տեսաւ իր չորս դին

Զարաչար մեռած ծերն ու մանկտին :

Ո՛հ, դարձեալ երգենք աշխոյժ խնդագին,

Զի անսասան է հայութեան ոգին :

Ամէն տուն, քաղաք երբ կը բարձրանայ,

Հին սովորոյթ է ո՞ր զոհ խնդրէ նա.

Այսպէս մերիններն ինկան նահատակ

Նոր Հայաստանի լայն հիմերուն տակ :

Երգենք ու սարքենք սեղան ցնծութեան,

Քանի՛օն դիւթիչ՝ այս վըսեմ վայրկեան :

Սորի՛ն յարգանք ձեզ, ո՛վ սուրբ նահատակք,

Օրհնուած մընայ ձեր քաղցր յիշատակ.

Աղօթք սրտաբուղիս յաւէտ ձեզ համար

Ուղղենք Աստուծոյ, դէպ երկնից կամար :

Երգենք ու կայտունք զուարթ խնդագին

Մեր վերածնունդի այս շքեղ տօնին :

Անէ՛ծք բիւ՛ր անէծք այն դահիճներուն

Որ կործանեցին դարաւոր մեր տուն.

Կարծեցին մարել Հայուն արեւիկ,

Բայց ան աւելի շողաց գեղեցիկ :

Երգենք ու կայտունք խոր յոյզերով լի,

Ծափով ողջունենք այս օր ցանկալի :

Զպիտի մարի ազնիւ կեանքն Հայուն

Ան չի կորսուիր անյուշ անանուն.

Մասիսու նման վեհ եւ յաղթապանծ
 Հանուր աշխարհի թող շարժէ նախանձ:
 Երգենք ու կայտունք վերապրած շիրմէն՝
 Պիտի պսակուին մեր իղձերն ամէն:
 Տեսէք՝ կը շողան աստղեր լուսավառ,
 Մեր կեանքն է ուրախ, չէն՝ մեր տուն իսպառ:
 Թող ցնծան գունդ գունդ Հայեր տառապած,
 Ձի «Բաւ են չարիք» կը գոչէ Աստուած:
 Երգենք ու կայտունք մինչեւ յաւիտեան,
 Վեր բռնած ծալ ծալ մեր դրօշ փրկութեան:
 Ս. Գափամանեան

ԱՐՏԱԻԱԶԴԻ Բ.

Կործանուեցաւ չարը իսպառ
 Ազատուեցաւ Հայ աշխարհ.
 Չեզ աւետիք, մեզ աւետիք.
 Թէ ձեզ թէ մեզ աւետիք:
 Չեզ աւետիք, մեզ աւետիք.
 Թէ ձեզ թէ մեզ աւետիք:
 Փառք, օրհնութիւն Արամազդին
 Որ տապալեց Արտաւազդին:
 Փառք, օրհնութիւն Արամազդին
 Որ տապալեց Արտաւազդին:
 Չեզ աւետիք, մեզ աւետիք.
 Թէ ձեզ թէ մեզ աւետիք:

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՍՈՒԳԸ

Իմ սիրելի զաւակունքըս
 Կը թափառին օտար աշխարհ.
 Ես ո՞ւր դիմեմ ո՞ւր փնտռեմ,
 Կը ծառայեն այլոց խոնարհ:

Եկա՛յք, որդեակըք իմ,
 Ձեր մօրն այցելութեան:

Դարեր անցան, լուր մը չառի
 Իմ քաջերըս մեռան, կորան,
 Կուլամ, արիւնըս կը սառի.
 Մէկը չունիմ տայ ինձ դարման:
 Եկա՛յք, եւ այլն:

Արիւնս ցամքած, սիրտըս մաշած,
 Դէմքս է տխուր մինչ յաւիտեան
 Եւ կարօտով իմ որդեկաց,
 Պիտի իջնեմ սեւ դերեզման:
 Եկա՛յք, եւ այլն:

Եւ դու, հովիւ թափառական,
 Կ'երգես տըխուր ի մէջ հովտաց,
 Ե՛կ, արտասուենք թանկ կորստեան,
 Տըխուր մահուան իմ որդեկաց.
 Եկա՛յք, եւ այլն:

Իսկ դու կըռունկ իմ հայրենեաց,
 Գընա՛ հեռու աչքէս ի բաց...
 Յետին ողջոյնս տար զաւակացս,
 Զի կեանքիս մէջ յոյսս է մեռած:
 Եկա՛յք, եւ այլն:

ԵՐԱԶ

Ես լսեցի մի անուշ ձայն,—
 Իմ ծերացած մօր մօտ էր.
 Փայլեց նշոյլ ուրախութեան,
 Բայց ափսո՛ս որ երազ էր:

Կարկաչահոս աղբիւրն այնտեղ
 Թաւալում էր մարգարիտ.
 Նա յստակ էր որպէս բիւրեղ,
 Այն երազ էր ցնորամիտ:

Եւ մեղեդին տխուր, մայրենի,
 Յիշեց մանկութեան օրեր.—
 Մօրս համբոյրն ես զգացի,—
 Ա՛խ, ափսո՛ս որ երազ էր:

Կրծքին սեղմեց կարօտագին,
 Աչքերս սրբեց— շատ թաց էր
 Բայց արտասուք զնում էին
 Ա՛խ այդ ինչո՞ւ երազ էր:

Ս. Շահագիգ

ՀԱՅ ՕՐԻՈՐԴԻ ԵՐԳԸ

Մեր հայրենիք ազատ, անկախ,
 Մեր թշնամին ոտնակոխ.
 Հայ քաջ բանակ՝ բազկով արի
 Լուծեց մեր վրէժ, քէն ու ոխ:

Մեր հայրենիք շղթաներով
 Այսքան դարեր կապկապած
 Հայ զինուորի սուրբ արիւնով
 Ազատ կ'ապրի բարգաւաճ:

Ահա՛, եղբայր, քեզ մի դըրօշ
 Որ իմ ձեռքով հիւսեցի,
 Ազգիս թափած արիւնի մէջ
 Կարմիր, բոսոր օծեցի:

Նայիր անոր, եռագոյն է—
 Նուիրական այս նըշան—
 Տա՛ր ծածանէ թշնամուն դէմ
 Թող սասանի Տաճկաստան:

Ամենայն տեղ մահը մի է,
 Մարդ մի անգամ սլիտ մեռնի,
 Բայց երանի՛ր ով իւր ազգի
 Ազատութեան կը զոհուի:

ՎԱՐԴԱՆ

Իմ Հայրենեաց հոգի Վարդան,
 Հոգիս հոգւոյդ եղնի զուրպան,
 Որ Տըղմուտի ափերի քով
 Վաթսուն հազար կտրիճներով,
 Ջարկիր, զարկւար, ինկար՝ քաջ՝ քաջ,
 Պարսիկ սիռած ի ձախ ու յաջ:

Իմ հայրենեաց արեւ Վարդան,
 Արեւս ար՛ւուդ եղնի զուրպան:
 Աւետարան ու խաչ առիր,
 Տարի՛ր երկինք բարձրացուցիր,
 Եւ դուն ալ խեղ թողիր զացիր,
 Անուշ արեւդ հողին տուիր,
 Որ հայրենեաց շողայ արեւ

Շաւարշանայ դաշտին վերեւ:
 Իմ հայրենեաց արեւ Վարդան
 Արեւս ար՛ւուդ եղնի զուրպան:
 Արիւնդ կարմիր կարմիր թափւաւ,
 Դաշտու ծաղիկ ներկուեցաւ.
 Լուսնակն ելաւ ամպի տակից,
 Պաղ պաղ թափեց ցողիկն յաչից
 Որ հայրենեաց վարդեր բացւին,
 Պլպուլն երգէ դրախտի սարին:

Իմ հայրենեաց արեւ Վարդան
 Արեւս ար՛ւուդ եղնի զուրպան:

Ս. Ն. Քէլէկեան

ԵՂԲԱՅՐ ԵՆՔ ՄԵՆՔ

Ի բիւր ձայնից բնութեան շքեղ
 Թէ երգք թըռչին սիրողարար,
 Մատունք կուսին ամենագեղ
 Թէ որ զարնեն փափուկ քընար,
 Չունին ձայն մը այնքան սիրուն
 Քան զանձկալի եղբայր անուն :

Տո՛ւր ինձ քու ձեռք, եղբայր ենք մենք
 Որ մըրըրկաւ էինք զատուած,
 Բաղդին ամեն ոխ չարանենդ
 Ի մի համբոյր ցըրուին ի բաց
 Ընդ աստեղօք ի՞նչ կայ սիրուն
 Քան զանձկալի եղբայր անուն :

Երբ ալեւոր մայր Հայաստան,
 Տեսնէ զորդիս իւր քովէ քով,
 Սըրտին խորունկ վէրքըն դաժան՝
 Քաղցր արտասուած բուժին ցօղով :
 Ընդ աստեղօք ի՞նչ կայ սիրուն
 Քան զանձկալի եղբայր անուն :

Մեկտեղ լացինք մենք ի հընում
 Եկէ՛ք դարձեալ յար անբաժան
 Խնոնենք զարտօսր եւ ըզխնդում,
 Որ բազմածնունդ ըլլայ մեր ջան.
 Ընդ աստեղօք ի՞նչ կայ սիրուն
 Քան զանձկալի եղբայր անուն :

Մէկտեղ յողնինք մէկտեղ ցանենք,
 Մէկտեղ թափենք մեր քրտինքներ,
 Ըզհունձ բարեաց յերկինս հանենք,
 Որ կեանք առնուն հայոց դաշտեր:
 Ընդ աստեղօք ի՞նչ կայ սիրուն
 Քան զանձկալի եղբայր անուն:

Մ. Պէշիկթաշլեան

ԼՈՒՍԻՆ

Լուսց, ամպերն եկան ծածկեցին
 Երկինքն, ու լուսինն աչքէս խլեցին,
 Մնացի մինակ, հոգիս վրդոված
 Ձեռներս ծոցիս, դլուխս քարշ առած.
 Եւ այնուհետեւ ամէն իրիկուն
 Մնում եմ լուսնի խաղաղ ծագելուն.
 Նորա տխրամած դէմքը նայելիս՝
 Յիշում եմ թշուառ վիճակը ազգիս:

Ա՛խ ցոլա՛-փայլէ՛, տխրադէմ լուսին,
 Գուցէ քո փայլից փայլ տաս եւ Հային.
 Պատմէ շատերուն վարդանի մահը,
 Կամ ի՞նչպէս կորաւ Հայ ազգին դահը,
 Կամ ի՞նչ վեհ սիրով սիրում էր վարդան
 Մայրենի հողը, – աշխարհ Հայաստան:
 Քամառ-Քաթիպա

ԱՆՄԱՀ ԳԱԼՈՒՍՏԻ ԵՒ ՅԱԲԷԹԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ժանտ անուրը բռնաւոր,
Ազատութեան խիզախ քայլ
Շղթայած էր օրէ օր
Իր լարին տակ մութ, անփայլ:

Կառաքնատին հատու սուր,
Փորձեց փշրել ամէն յոյս
Իտէալին, բայց ի զո՛ւր,
Որ փայլակէր զերթ վառ լոյս:

Զոյգ հերոսներ անբաժան,
Ցաւի զինուոր, վշտի ծով,
Փշրեցին այդ սեւ շղթան
Իրենց կարմիր արիւնով:

Սուր տապարին տակ ՅԱԲԷԹ
Անվախ, խրոխտ, անընդհատ
Կոչեց, «Կեցցէ՛ նա յաւէտ,
Գիտէ մեռնիլ անվհատ»:

Իրենց կեանքէն յիշատակ,
Մնաց անշուք գերեզման,
Լացող ուռույն կուրծքին տակ,
Իրբեւ կտակ հայութեան:

ԵՐԳ ՄԵԾՆ ՎԱՐԴԱՆԱՑ

Հուր բարկութեան համայն հայոց,
 Բորբոքեալ զերդ բոց բարկաճայթ.
 Եւ կայծակացրո բիւր բիւրոց.
 Զարթոյց ի մարտ սարս սառնապատ:
 Զի՛ վարանիմք աստ արդ եղբարք,
 Դատարկ ձեռամբ, դատարկ ձեռամբ:

Զեռամբ յԱրտազ Տղմուտ օն դրոյդ ի դրոյդ,
 ի դրոյդ թռչիմք սրանամք. սրանամք, սրանամք:

Հուր զէն ի ձեռին
 Ու վրէժ ահագին
 Սպասեն եւ կան
 Քաջք Արշակունեան:

Եւ յոր երկինք հանդիսատես՝
 Զաշխարհ նախնեաց հեղու ի մեզ:

Հապ օ՛ն քաջք քացախ
 Ընդ սառան կուրծս
 Մխեսցուք մկունս
 Ուժգին ի հարուած:

ԱՏԱՆԱՅԻ ԿՈՏՈՐԱԾԸ

Կոտորածն անգուլթ, հայերը թող լան,
 Անապատ դարձաւ շքեղ Ատանան,
 Կրակը, սուրը եւ անխիղճ թալան,
 Ռուբէնի տունը, ա՛խ ըրին վիրան,

Ալ մի տար լոյսդ պայծառ արեգակ,
 Լուսնի շուրջ կապէ դուն սուգի մանեակ,
 Անցան մեր երկրէն հարաւի խորշակ,
 Չորցուց թոռմեցուց ծառ ծաղիկ համակ:

Բոպէ մը շանցաւ ու հայոց խեղճեր
 Ինկան սուրին տակ խուժանին ահեղ,
 Ժամեր ու դպրոց բոցի մէջ կորան,
 Բիւրաւոր հայեր անխնայ մեռան:

Անզգայ անօրէն խուժանը որբ թողուց
 Զաւակը մօրմէն, հարսը իր փեսէն,
 Ճէվատն անզգամ, Ատիլը գձուձ
 Կերան կշտացան հայու արիւնէն:

Պարապ է աւաղ հարուստ Ատանան
 Մոխիր է դարձեր ամբողջ Կիլիկիան,
 Միայն ապրեցաւ Հաճընը սիրուն,
 Ինչո՞ւ չը շարժիր ապառաժ Ձէյթուն:

Երեք օր գիշեր կրակը մէջէն,
 Թշնամույն սուրը գնդակը դրսէն,
 Ջնջեցին հայը երկրի երեսէն,
 Արիւն կը վազէ մեր ջինջ գետերէն:

Ալ բաւ է որքան վատերուն լուծը
 Կրեցինք թողունք մեր լացն ու կոծը,
 Օտարին տունը ալ չէ ապահով
 Հայ հողերու վրայ մենք մեռնինք փառքով:

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Իմ հայրենիք զիս կը կանչէ,
 Հեռու եմ Հայաստանէն.
 Հայո՛ւ որդւոյն կը վայելէ՞
 Հեռանալ Հայաստանէն:

Միթէ արծաթ, ոսկի, գոհար
 Կը սփոփո՞՞ Հայաստանը,
 Այն որ կ'ողբայ որդւոց համար՝
 Խըղճալի Հայաստանը:

Խոր տըխրութեան մէջ է թաղուեր
 Թագուհի Հայաստանը,
 Բոպիկ ոտքով արձակ մազով
 Կ'արտասուէ Հայաստանը:

Անգութ երկինք ա'լ չը յիշեր,
 Մոռցեր է Հայաստանը,
 Անսիրտ Հայերն ալ չեն յիշեր
 Անուշիկ Հայաստանը:

Ո՛հ թողէք զիս խօսիմ ազատ,
 Երգեմ միշտ Հայաստանը,
 Անուշ երկիր կոյս անարատ,
 Աննժան Հայաստանը:

Արեւ ծածկէր է իւր դէմքը,
 Խաւար է Հայաստանը,
 Հայոց արեւն ալ մարեր է.
 Սեւ հազեր է Հայաստանը:

Թշուառ որտիս ձայն եր կտրի,
 Ողբալով Հայաստանը,
 Ո՛հ, չի կայ հայ որ ըսփոփէ
 Նուաղեալ Հայաստանը:

Մինչեւ կտրի իմ վերջին շունչս,
 Պիտի կանչեմ Հայաստանը,
 Պըլլուիմ մէյ մ'իմ հայրենեացս
 Ապա մտնեմ գերեզմանը:

Անդորրութիւն ես կը խնդրեմ
 Սիրելի Հայաստանին,
 Կըտրել այս ձայնս չէ՛ չէ՛ կարող
 Մոսկուժը գերեզմանին:

Հ. Հայկունի

ՔԱՅԼԵՐԳ ԽԱՆԱՍՕՐԻ

Կռուեցէ՛ք, տըղերք, կռուեցէք քաջ քաջ
Անվեհեր կանգնած թշնամոյն առաջ,
Յանկալի է մեզ միշտ ազնիւ մահը,
Հեռու մեզանից ոսոխին ահը.

Յառա՛ջ խիզախենք իբրեւ նահատակ

Ի զուր թող չանցնի մեզնից մէկ գնդակ:

Ահա՛ քիւրտերը փախչին սարսափած,

Ահա՛, դիակներ արեամբ շաղախուած.

Կրա՛կ տեղացէք անդադար կրակ,

Փառք Դաշնակցութեան առատ է գնդակ:

Այս անգամին ալ ցոյց տանք թշնամոյն

Թէ՛ ինչ է Հայուն ոյժն ու քաջութիւն:

Մեզ տօնախմբեն մեր նախնի քաջեր,

Մեզի կ'սպասեն մեր հէք եղբայրներ.

Չի ծնանք ազատ գէթ մեռնինք ազատ,

Մեր սիրտն ու հոգին պահենք անարատ.

Դէ՛հ կռուինք տըղերք մինչեւ շունչ վերջին

Արժանի լինինք փառաց պսակին:

Մեռնինք յուսալով մերն է ապագան,

Մեռնինք, բայց կեցցէ՛, կեցցէ՛ Հայաստան,

Այսպէս յորդորեց եւ ինկաւ արին

Թողլով մեզ անուն յիշատակ բարին.

Ահեղ կռուի մէջ մի փոքրիկ հերոս

Անմոռանալի կտրիճ Մարտիրոս:

Մ. Ե.

ՀՆՁԱԿԵԱՆ ՄԱՌՇ

Հայոց աշխարհում ծագեց նոր հրդեհ,
 Օգնութեան հասէք Հայկայ զաւակներ,
 Վտանգը մեծ է չրկայ մի օգնող
 Այրևող տանջւողին մի ձեռք կարկառող:

Նա դաւաճան է իր հայրենիքին,
 Որ օգնել չուզեր ճիշտ ժամանակին,
 Պապական տանն էլ հետքը կորուսինք:
 Հարաւ եւ հիւսիս շատ թափառեցինք:

Չար թշնամիքը միշտ ահարեկիչ՝
 Թոյն են սերմանել մեր մէջ վարակիչ
 Բաւ է բաւ Հայեր օտարք մեզ խարեն,
 Եւ մեր արիւնով իրանք աշխատեն:

Ասպարէզը բաց է մեզի ահա,
 Ջարդում փշրում են մեզի անխընայ
 Բաւ է մեզ ընկերք լաց ու կոծ անել,
 Անարատ Հային երբէք չի վայլեր:

Կտրիճ Հնչակեան դուրս եկ համարձակ
 Պարզէ քու մաքուր ամբիժ դրօշակ,
 Վստահ քայլերով սլացիր առաջ
 Եղիր քաջ զինուոր եւ պարտաճանաչ:

ՀԱԲԸՐԲԱՆ

- Տղայ Հարբրբան
Աղջիկ Ջա՛նէ ջա՛ն :
- Տղայ Սիրել եմ սէրն երեսին,
Անթառամ թերն երեսին,
Ով իմ սիրածն ինձ չիտայ,
Աստըծու կերն երեսին :
- Աղջիկ Հարբրբան
Տղայ Ջա՛նէ ջա՛ն
- Աղջիկ Սարի թրթնչուկ թազա,
Մեղր ու շաքար քեզ մազա,
Ինձ նազանի աղջիկ
Ձեզ պէս տըղուն ո՞նց սազայ :
- Տղայ Պզտիկ աղջի համ ունիս
Չորեքդիմաց ծամ ունիս,
Խոնջիկ-մոնջիկ մի՛ անի,
Ինձ առնելու կամ ունի՞ս :
- Աղջիկ Գութանդ հոլա՛, հոլա՛,
Գութանիդ տակը քոլ ա .
Քանի գըծութիւն անես,
Քեզ առնողը տոլ ա :
- Տղայ Ձեր տան տակին վար կանեմ
Ձար ազուսին կեր կանեմ .

Թող իմ սիրածն ինձի տան,
 Գրժութիւնս թարկ անեմ :

Աղջիկ Զուրը իր ճամբով կերթայ .
 Ճողածը վարդի թերթ ա .
 Ինձ սիրող կըտրիճ տըղէն
 Հազարի մէջ մի բերդ ա :

Տղայ Բուսել ես բաղի միջին .
 Շամամի թաղի միջին .
 Գիշեր ցերեկ միլար ,
 Դձու ես իմ խաղի միջին :

Աղջիկ Աչուդի պէս խաղ ասա ,
 Բըլբուլի պէս տաղ ասա .
 Ինչքան որ դովես՝ արժեմ ,
 Իմ մօր դովական փեսայ :

ՍԱՐ ՍԱՐ

Սա՛ր, սա՛ր,
 Ես սարերի ծաղիկն եմ ,
 Զա՛ն, ջա՛ն,
 Ես լեւոնի քուրիկն եմ :

Ժամին դռնէն դուրս ելայ ,
 Արեւի պէս լուս ելայ :

Էս սարին սա՛ր չեմ ասի ,
 Փիռ դիակին եար չեմ ասի :

Ինձ չէր առնում թող չառնէր .
 Խօսք ու զըրեցն էլ ի՞նչ էր :

ՀԱՅՐԵՆԻՔ ՍՐԲԱԶԱՆ

Հայրենիք սրբազան, իմ սիրուն աշխարհ,
Թռչում եմ դէպի քեզ հոգևովս անդադար-
Բայց, աւա՛ղ, այս բանտում փակուած եմ անտես,
Պատրագմի դաշտում չեմ կուում եւ ես :

Հանապաղ տանջուեցայ քո ճակատագրով,
Սըրտումս շղթաների ձայներ կրելով...
Չեմ կարող մոռանալ իմ ազգ հարազատ,
Ա՛խ, կամ ոչնչանալ, կամ լինիլ ազատ :

Քաջ ընկերներովս հեշտ է ինձ կուուել,
Եւ սուրբ գործի համար քաղցր է մեռանել,
Բայց, աւա՛ղ, այս բանտում փակուած եմ անտես,
Պատրերագմի դաշտում չեմ կուում եւ ես :

Չգիտեմ, ի՞նչպէս է կուիւն հրդեհում,
Ես չունիմ ոչինչ լուր, բայց լուրն է թռչում...
Տարւում է միշտ համբաւ սպաննութեան ահեղ,
Թափում է աղէն արիւն, բայց ես չե՛մ այնտեղ :

Ա՛խ, քո ազատութիւն փոթորկի մէջ է,
Եւ վառ արշալոյսով քո օր կարմրում է...
Թո՛ղ այս տեղ չարչարեմ անծանօթ կապուած,
Միայն քեզ, Հայրենի՛ք, տեսնեմ ազատուած :

Յ. Քուչուրէկեան

ՀԱՅՐԵՆԻՔ ՍՐԲԱԶԱՆ

Հայրենիք սրբազան, իմ սիրուն աշխարհ,
Թռչում եմ դէպի քեզ հոգւովս անդադար-
Բայց, աւա՛ղ, այս բանտում փակուած եմ անտես,
Պատրագմի դաշտում չեմ կուում եւ ես :

Հանապաղ տանջուեցայ քո ճակատագրով,
Սըրտումս շղթաների ձայներ կրելով...
Չեմ կարող մոռանալ իմ ազգ հարազատ,
Ա՛խ, կամ ոչնչանալ, կամ լինիլ ազատ :

Քաջ ընկերներովս հեշտ է ինձ կուուել,
Եւ սուրբ գործի համար քաղցր է մեռանել,
Բայց, աւա՛ղ, այս բանտում փակուած եմ անտես,
Պատրերագմի դաշտում չեմ կուում եւ ես :

Չգիտեմ, ի՞նչպէս է կուիւն հրդեհում,
Ես չունիմ ոչինչ լուր, բայց լուրն է թռչում...
Տարւում է միշտ համբաւ սպաննութեան ահեղ,
Թափում է աղէն արիւն, բայց ես չե՛մ այնտեղ :

Ա՛խ, քո ազատութիւն փոթորկի մէջ է,
Եւ վառ արշալոյսով քո օր կարմրում է...
Թո՛ղ այս տեղ չարչարեմ անծանօթ կապուած,
Միայն քեզ, Հայրենի՛ք, տեսնեմ ազատուած :

Յ. Քուչուրէկեան

ՀԱՅՐԵՆԻՔ ՍՐԲԱԶԱՆ

Հայրենիք սրբազան, իմ սիրուն աշխարհ,
Թռչում եմ դէպի քեզ հոգւովս անդադար-
Բայց, աւա՛ղ, այս բանտում փակուած եմ անտես,
Պատրազմի դաշտում չեմ կուում եւ ես :

Հանապաղ տանջուեցայ քո ճակատագրով,
Սըրտումս շղթաների ձայներ կրելով...
Չեմ կարող մոռանալ իմ ազգ հարազատ,
Ա՛խ, կամ ոչնչանալ, կամ լինիլ ազատ :

Քաջ ընկերներովս հեշտ է ինձ կուուել,
Եւ սուրբ գործի համար քաղցր է մեռանել,
Բայց, աւա՛ղ, այս բանտում փակուած եմ անտես,
Պատրերազմի դաշտում չեմ կուում եւ ես :

Չգիտեմ, ի՞նչպէս է կուիւն հրդեհում,
Ես չունիմ ոչինչ լուր, բայց լուրն է թռչում...
Տարւում է միշտ համբաւ սպաննութեան ահեղ,
Թափում է աղէն արիւն, բայց ես չե՛մ այնտեղ :

Ա՛խ, քո ազատութիւն փոթորկի մէջ է,
Եւ վառ արշալոյսով քո օր կարմրում է...
Թո՛ղ այս տեղ չարչարեմ անծանօթ կապուած,
Միայն քեզ, Հայրենի՛ք, տեսնեմ ազատուած :

Յ. Քուչուրէկեան

էլ ե՞րբ կը տեսնեմ ես ձեզ ման դալիս,
 Բազ ու բաղջայում սէյրան անելիս,
 Ինչտեղ ամօթից վարդն էլ է դեղնում,
 Երբոր ձեր կարմիր թըշերը տեսնում:

Բըլբուլն էլ վարդից ձեր ձայնը լսելիս՝
 Թըռչում է, թըռչում, ամպերում կորչում
 Եւ իր Արարչի տեսածն ասելիս
 Փառք քեզ Տէր Աստուած, փառք քեզ է կանչում:

Հայոց աղջիկներ, ի՞նչ անուն տամ ձեզ,
 Թէ հրեշտակ ասեմ հրեշտակ չեմ տեսել,
 Թէ մարդ անուանեմ՝ բեթամաղ կ'անեմ
 Ուրեմն ի՞նչ անեմ, մոլորուած եմ ես:

Մոլորուած եմ ես օտար աշխարհում,
 Հաւատն էլ օտար, օտար եւ լեզուն,
 Աղջիկն էլ օտար ու ձեզ չի նման,
 Հայոց աղջիկներ դուք էք աննման:

Ձեր սէրն է միայն սըրտումս պահած,
 Ձեր սիրով միայն եմ էս կենդանի,
 Ձեր սէրը միայն ես կեանքս մաշուած
 Օտարութեան մէջ դեռ կը պահպանի:

ԲԱՆՏ

Հայր բանտէն չի վախնար,
 Հայր մահէն չի վախնար,
 Միշտ կուզէ պատերազմիւ,
 Հայկական հողին համար:

Գացէ՛ք ըսէք, վատ թուրքին
 Թող հեռանայ մեր հողէն.
 Հայր վարժութիւն ունի,
 Պատերազմը մօտեցաւ:

Հինգ հարիւր տարուան մեռեալն
 Այսօր ոտքի կանգնեցաւ.

Գացէ՛ք ըսէք, վատ թուրքին
 Դատաստանը վերջացաւ:

Հերիք այսչափ տառապանք,
 Հերիք այսչափ դերութիւն.
 Փշրենք մեր շղթաները,
 Շուտով երթանք Հայաստան:

Արարատ դաշտին վրայ
 Հայու քաջ խումբ պատրաստենք.
 Զէնք, սուր ձեռքերնիս առած,
 Կռուինք վասն հայրենեաց:

Արի՛ք Հայկազեան քաջեր,
 Առէ՛ք ձեր հետ ձեր սուրեր.
 Շուտով վազեցէ՛ք Կարին,
 Որ յաղթենք վատ թիւրք ցեղին:

Արիւնածարաւ Հայեր,
 Ձնջեցէք Կարնոյ ոսոխներ,
 Հայուն վերջին ժամն է.
 Պէտք է թիւրքին խնայել:

Ո՛հ, Հայն ա՛լ ազատուած է,
 Քանզի առիւծ կտրած է.
 Պէտք է որ ջնջենք թիւրքեր,
 Վերականգնենք մեր Հայեր:

ԻՄ ՉԻՆԱՐԻ ԵԱՐԸ

Արեւ թովոելով ելաւ, իմ չինարի եարը
 Մեր բանն կռուով ելաւ դարտիման եարը:
 Թշնամու որդին մեռնի, իմ չինարի եարը
 Իրա չար սրտով ելաւ, դարտիման եարը:
 Իմ չինարի եարը, իմ չինարի եարը,
 Իմ չինարի եարը, դովական եարը:
 Ճրագը վառայ, վառայ իմ չինարի եարը
 Հօր հետ վատ մարդ դառնայ դարդիման եարը:
 Մեր ու աղբեր թող տուի իմ չինարի եարը
 Ես իմ սիրածին առայ դարդիման եարը:
 Քարափի ծերն կանանչի, իմ չինարի եարը
 Թող թշնամին ամաչի, դարդիման եարը:
 Արեւիդ մեռնիմ եար ճան, իմ չինարի եարը
 Չինարի պէս կանանչի դարդիման եարը:

ՀԱՅԻ ԳԱՆԳԱՏԸ

Մեզի մոռցաւ Հայոց ազգը,
 Չի լրսեր մեր պաղատանքը,
 Տեսնել չուզեր մեր տանջանքը,
 Ապա որի՞ն մենք գանգըտինք:

Աստուա՛ծ, սըրտով որ բարի ես,
 Մենք վար, Դուն վեր շատ հեռի ես,
 Այժմ ալ խոչոր գործերի ես.
 Ապա որի՞ն մենք գանգըտինք:

Յոյնը մեզի ասլը կ'ատէ,
 Նէմցէն՝ մեզնէ կրօնքով զատ է,
 Ֆրանկի բանը, կ'ասեն, վատ է,
 Ապա որի՞ն մենք գանգըտինք:

Թուրքին միտքը դէպի Պալքան
 Իսպառ մոռցաւ նա Հայաստան,
 Նըրան պէտք է լոկ մեր փարան.
 Ապա որի՞ն մենք գանգըտինք:

Մեր տեղը քաջ կըտրիճներ կան,
 Պէտք որ եղաւ ստակ ալ կուգայ
 Մինակ՝ ճամբայ ցուցնող չկայ,
 Ապա որի՞ն մենք գանգըտինք:

Հայի դաշտե՛ր, արեա՛ն դաշտեր,
Շատ կուլ տուիք Հայի քաջեր,
Թէ որ ձեզնէ մէկը ելլէր,
Մեր դանգատին վերջ կը դնէր:

Գամառ-Գաթիպա

ՀԱԲԸՐԲԱՆ

Հարրբան ջան է ջան
Հաց եմ թըխել գարի ա,
Իմ եարը սագարի ա,
Սագագ գընալուն մեռնիմ,
Ջան է ջան, խօսքերը շաքարի ա:

Արեւը բոլորել ա,
Լուսնակը նորել ա,
Սիրունի խաթեր համար՝
Քունը աչքիցս կորել ա:

Հէնքերն հենած հասայ,
Իմ եարը քնած տեսայ,
Չեռի սպիտա քուլիքը,
Բոլորը մանած տեսայ:

Ղարիբ ղուշը բուն ունի,
Եթում դղեն տուն ունի,
Ինձ նման սեւաբաղդը,
Աշխարհքումը ի՞նչ ունի:

ՍՈՆԱ ԵԱՐ

- Սոնա՛ եա՛ր, Սոնա՛ եա՛ր.
 Սոնա՛ սիրուն, Սոնա՛ եա՛ր :
 Տղայ Վարդավառը դալիս ա,
- Սոնա՛ եա՛ր, Սոնա՛ եա՛ր.
 Ծաղիկը ցնծալիս ա.
 Սոնա՛ սիրուն, Սոնա՛ եա՛ր :
- Ա՛յ դիւլում կանչող աղջիկ,
 Սոնա՛ եա՛ր, Սոնա՛ եա՛ր.
 Ձէնըդ ծըլվըլալիս ա :
 Սոնա՛ սիրուն, Սոնա՛ եա՛ր :
- Աղջիկ Կանաչ տեղը՝ բաղում եմ,
 Պարի միջին խաղում եմ.
 Կաքաւի պէս սորալով,
 Տըղաներին դաղում եմ :
- Տղայ Կարմիր գինին թասումը,
 Ես եմ քո հաւասումը,
 Ե՞րբ կը տաքնան աղջրկերք,-
 Վարդավառի պասումը :
- Աղջիկ Հայ, ասի՛ նա, ասի՛ նա,
 Կարմիր գինին թասին ա,
 Տըղէք երբ կը կոտորուին,-
 Հորթաթողին պասին ա :

Տղայ Սիրու'ն աղջիկ, նազ ունիս,
 Շահ զաղայի սազ ունիս.
 Հողեմ շահ զաղի գըլուխ,
 Դու իմ հողում հազ ունիս:

ԱՐՁԱԳԱՆԳ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

Ի զէն Հայեր, ի սո'ւր, եւ հրացան,
 Տաճկա-Հայաստանից կոչում է մի ձայն,
 Լեռնից լեռ թնդում է ահեղ հրաման,
 Թուէք Հայեր, թուէք դէպի Հայաստան:

Արեւելք եւ արեւմուտք, հարաւ եւ հիւսիս
 Դղրդաց ու թնդաց քաղցր աւետիս
 Հայկայ քաջ զաւակաց առողջ կուրծքերից
 Ազատութիւն հնչեց ամեն կողմերից:

Տաճկա-Հայաստանը ոտքի է կանգնում,
 Առիւծարոց վրէժ, վրէժ է գոռում.
 Արիւնով ներկուած են բոլոր դաշտերը:
 Արիւնով ներկուած եւ բոլոր գետերը:

Թշնամին զարհուրած փախուստ է դիմած,
 Անթիւ աւար ու զանձ Հայերին թողած,
 Յաղթութիւն, յաղթութիւն գոչեց միաձայն
 Թշնամին յաղթուած է. կեցցէ՛ Հայաստան:

131

ՍԱՍՈՒՆ

Սասունն դաւառ, հին Հայաստան,
 Համբաւդ լսեց աշխարհ համայն,
 Երիտասարդք են քաջագուն,
 Հայոց պարծանք միայն Սասուն:

Սասուն պարարտ հովիտներով,
 Պարծի ընդ միշտ իւր քաջերով,
 Որք թ'եւ ուտեն կըլկըլ, կորեկ,
 Խաղան ընդ սուր գիշեր, ցորեկ:

Սասունն դաւառ, անտառներով,
 Պարսպապատ բարձր լեռներով,
 Դիմադրեց միշտ քուրդ զօրքերուն,
 Հայոց մատաղ եղաւ Սասուն:

Սասուն երկիր լեռներու մէջ,
 Ա'լ սրբացաւ իւր ել եւ էջ,
 Քարոտ, լեռնոտ ու խորտ ու բորտ,
 Սասուն բուրէ այժմ ասրեան հոտ:

Սասուն երկիր յոյժ բարեւի,
 Լեռներ, դաշտեր ծաղկօք են լի,
 Թէեւ թահսին քանդեց Սասուն,
 Բիւր Հայք բաղձան սեւ հողերուն:

Սասուն կոտրել ետ հրաման,
 Խալիֆատիպ Համիտ Սուլթան

Կանայք, մանկունք եւ արք ինկան,
Իբր քաւչարար զոհ հայկական:

Յուրտ դիակաց բարդեալ զէզ զէզ,
Եւրոպացիք եկան ի տես,
Մարտիրոսաց կարդն է Սասուն,
Արժանացաւ սրբոց դասուն:

Արի Գրգօն՝ սուրբ մարտիրոս,
Ի ձոռն քրդաց ինկաւ իբր որս,
Գերի եղաւ անդութ քուրդին,
Քաջ նահատակ Հայոց ազգին:

Քաջ Գրգօի հարսն էր ՇԱՔԷՆ,
Որ ձեռք քաշած իւրեան կեանքէն,
Կամաւ ձգեց զինք լեռնէն վար՝
Նահատակուիլ Ազգին համար:

Սասնոյ բնիկք բոլոր Հայ են:
Ճէրիզն եղաւ նոցա կայէն.
Սասնոյ մէկ մաս կ'ըսուի կէլի,
Արիւն թափեց զերզ Աբէլի:

Սասնոյ հարսեր գերի վացին,
Մանկունք զօրաց ձեռք մնացին.
Սրոյ ճարակ եղաւ Սասուն,
Գիւղեր, արտեր, այգիք հասուն:
Թէեւ ինկաւ անգէն, անոք,
Առ Սուլթան չետ բնաւ բողոք.
Գետի նման հոսող արիւն,
Գետէն բողոք ետ Աստուծոյն:

Թէեւ ինկար, ո՛վ վեհ ՍԱՍՈՒՆ,
 Բայց դաս տուիր գերեալ Հայուն,
 Թէ սուր ընդ սուր, բուռն ընդ բուռն՝
 Բախմամբ արեւ ծագի մեր տան :

ԵՐԳ ՍԻՐՈՅ

Ես սիրեր եմ մի զոյգ աչեր
 Նման փայլուն աստղերի
 Նրանք խորն են որպէս եթեր
 Նման յուզուող ջրերի :

Ես գերուեցայ նոցա փայլից,
 Արար աշխարհ մոռացայ,
 Չքնաղ կոյսին ջերմ կարօտից,
 Աչուղ դարձայ երգ հիւսեցի :

Կանանչ կարմիր փունջ կապեցի
 Որ իմ սիրած եարին տամ
 Նա անգո՛ւթ էր ձեռքէս չառաւ.
 Թողուց որ սեւ բախտս լամ :

Բայց այն կոյսը անտարբեր էր
 Սէրըս նչան չէր գրաւում,
 Իմ վառ սէրը լոկ ցընորք էր,
 Նա տեղ չունէր աշխարհում :

ՄՕՐ ՍՈՒԳԸ

Միրալս կրակ ունի, արցունք՝ իմ հոգիս,
Որ կը մխայ սեւ սուգի պէս մայրիկիս.

Ո՛հ Մայրիկիս:

Հառաչանքի շանթն ակօսէ խոկն հիգիս,
Տարտամ ստուերն իմ սգակիր մայրիկիս.

Ո՛հ Մայրիկիս:

Բոյլ մը խորհուրդ միշտ կը զարթնուն մէջ գանկիս
Ցուրտ ու սարսուռն օրերուն պէս մայրիկիս.

Ո՛հ Մայրիկիս:

Այրիւ կ'ուզեմ գունեղ գուարթ զերթ նարկիս
Գիրգ ու փափուկ թեւերուն մէջ մայրիկիս.

Ո՛հ Մայրիկիս:

Սէր ու ժպիտ ծծեն թելերն իմ կեանքիս,
Թունդ պաշտումէն, գուրգուրանքէն մայրիկիս.

Ո՛հ Մայրիկիս:

Երգէ՛ հոգիս. կենսահիւթ ջիղ տուր վանկիս,
Քանի քու մէջդ է կեանքն ու յոյս մայրիկիս,

Ո՛հ Մայրիկիս:

Մ . Ե . Սեբոբեան

ՎԱՆԵՑԻ ՄՕՐ ԵՐԳԸ

Պըզտի տղայ, չեմ օրօրիք օրօրանըդ, որ դուն լաս,
Հայ աղբարքդ ոտքի ելան, մինակ դո՞ւ ետ պիտ'
մնաս.

Չարթէ՛ հոգիս, անուշ քունէդ, թող աչերըդ լուս
տեսնեն,

Արեւմուտքէն արեւ ծագեց, բաղդը բանեց Հայ
ազգին:

Չար բռնութեան ոսկի թախտը ջարդուեցաւ, վար
ինկաւ,

Թախտի տակէն հազար ազգաց աղատութիւն ծա-
գեցաւ,

Ով որ շուտով ոտքի ելլէ, ազատութիւն կը գտնէ,
Սիրուն որդի՞ս միթէ մինակ չար լուծի տակ պիտ'
մտնէ:

Մենք Սուլթանին շատ խնդրեցինք կողկողագին, ու
լացինք,

Աղի աղի արտասուքով ձեռքն ու ոտքը լուացինք,
Բայց նա չանսաց պաղատանքին ողորմելի հայերուն
Այժմ, նայինք, նա կը լսէ՞ շառաչիւնը սուրբերուն:

Տուր, սիրական. քակեմ ձեռքիդ պալուկները. ար-
ձակեմ,

Ու այդ թուլիկ աջիդ մէջը մի պողպատէ սուր դնեմ

Ստրուկ գնա արեան դաշտը, վերադարձիր ազատ-
ուած,

Արդեօք մի օր պիտի լսե՞ս մեր խնդիրքը ով Աստ-
ուած:

Գամառ-Քաթիպա

ՎՐԻԺ

Թո՛ղ կորնչին բռնապետներ
Հայաստանի սուրբ հողէն
Բռնակալի անարգ լուծը
Ջնջուի Հայաստանէն:

Բաւ է որքան նոքա
Հայու արիւն ծծեցին,
Հայու ջանքով աշխատանքով
Պետութիւն պաշտպանեցին:

Հայու հացը, Հայու փողը
Մինչեւ ե՞րբ վատերը ուտեն,
Իւր դարչեղի պիղծ բերանով
Հայութիւնը աւարդեն:

Վրիժուց կայծակ թող բորբոքի
Հայ առիւծների սրտում,
Թաղել թշնամոյն գլուխը
Դիւցազունների երկրում:

Մ. Մարտիրոսեան

ԵՐԳ ՈՒՐԱԽՈՒԹԵԱՆ

Բաժակներ առնունք, եղբա՛րք,
 Լիք-լիք բաժակներ գինով,
 Կարմիր ու ճերմակ գինին
 Մեզ լինի անուշ համով:

Բերնիս տանենք անվախ,
 Չէ՛ դա խառնած կամ խարդախ,
 Նեկտար է՝ եւ ո՛չ գինի,
 Խըմենք մեզ անուշ լինի:

Արաքսայ ջրով ցողուած,
 Հայոց արեւով հասած,
 Հայոց աղջիկ է քաղել,
 Քնքոյշ ձեռներով քամել:

Այս Բերքն է Հայոց երկրին,
 Հայաստան տնկած Նոյէն,
 Անմահ երկնային գինին
 Նա խմեց երբ իջաւ սարէն:

Այս անուշ գինին խմողը,
 Սրտէն թող հանէ ոխը,
 Ամենք սալ ասենք ամէն,
 Որ մեզի շատ տայ ամ էն:

ՍԱՐԷՆ ԿՈՒԳԱՅ ԶԻԱՒՈՐ

Սարէն կուգայ ձիաւոր,
 Վայ լէ, լէ, լէ, լէ,
 Մեր տունը չարտախաւոր, .

Ինճիլիկ փընճըլիկ կարճըլիկ եար եար.
 Ինճիլիկ փընճըլիկ կարճըլիկ եար եար.

Հրէս եկաւ իմ աղբէր,
 Երեք օրուան թագաւոր:

Ծառերի հովին ղուրպան,
 Իմ եարի պօյին ղուրպան,
 Երկու օր ա չեմ տեսել,
 Տեսնողի աչքին ղուրպան:

Անճրեւ եկաւ շաղալէն,
 Ուռի տերեւ դողալէն՝
 Հրէս եկաւ իմ աղբէր,
 Ալ ձին տակը խաղալէն:

Ճամբա՛յ տուէ՛ք առաջ դամ,
 Սիրած եարիս բարեւ տամ.
 Ուխտ եմ արել որ առնեմ,
 Թող տեսնի աշխարհ ալամ:

ԵՐԳ ԱՒԱԶԱԿԱՑ

Վառեց երկինք իւր մոմերն.

(Թրալալա, Թրալալա, Թրալալա,)

Վառեց երկինք իւր մոմերն.

Աւազակաց համար, աւազակաց համար:

Սահի զուարթ թող գիշերն,

(Թրալալա, Թրալալա, Թրալալա,)

Սահի զուարթ թող գիշերն,

Մեր պալատն է անտառ, մեր պալատն է անտառ.

Երգեն հողմունք փոթորիկ՝

(Թրալալա, Թրալալա, Թրալալա,)

Երգեն հողմունք փոթորիկ՝

Աւազակաց համար, աւազակաց համար:

Գինուվ լըցուի մեր փորիկ.

(Թրալալա, Թրալալա, Թրալալա,)

Գինուվ լըցուի մեր փորիկ.

Եկէ՛ք օ՛ն, գուք ի պար, եկէ՛ք օ՛ն գուք ի պար

Երբ որ մեռնիմ ես, ո՛վ ընկերք

Հարիւր գինուվ խօսք տուին որ

Մեր բաժակներ ամենուն ձեռք

Գան ու պարեն շիրմիս բոլոր, (կրկնէ)

Եւ առ ի զոհ մեծ քաւութեան՝

Հոգւոյս հանգիստ պաղատելով՝

Պիտի ցօղեն իմ գերեզման

Հարիւր պուգալ գինիներով: (կրկնէ)

Ո՞ւր կը դիմէ զուարթադէմ աւազակ.
 Մինչ լուսին շողայ յեթեր կապուտակ
 Մեծ իշխան քարանձաւաց լեռներուն
 Դիմէ զհետ նազուհեաց եւ գանձերու:
 Ժայռից հատորք են նեցուկ իւր կողին,
 Խոտ փափուկ դալարագեղ անկողին,
 Երգ ի բերան փակին աչք մթապատ,
 Աւազակին կեանքն ու մահնէ ազատ
 (կրկնէ):

ՊԱՐԶԻՐ ԱՂԲԻԻՐ

Պարզի՛ր աղբիւր, քրդի տղին ջուր տանիմ,
 Պարզի՛ր, պարզի՛ր, պէյի տղին ջուր տանիմ:
 Աղբիւր գիտե՞ս քիւրդը մեզի ի՞նչ կ'անէ,
 Կը կոտորէ, կը հալածէ, կը սպաննէ:
 Աչքըս բացի սուգ ու շիվան ես տեսայ,
 Նամէբտ քիւրդին ո՛հ, զոհ գնաց իմ փեսայ:
 Կար ժամանակ որ մենք ազատ կ'ապրէինք,
 Լեռներ, դաշտեր, ազատ անվախ կ'ելլէնք:
 Աղբիւ՛ր, հիմա սեւն էպատեր մեր աշխարհ,
 Զուլու՛մ, զուլու՛մ, ջարդ ու սարսափ ու խաւար:

* * *

Պարզի՛ր աղբիւր, պարզի՛ր արագ ջուր տանիմ,
 Պարզի՛ր, պարզի՛ր, քաջ Մուրատին ջուր տանիմ
 Պարզի՛ր, պարզի՛ր, հայ Փէտային ջուր տանիմ:

ԽՐԱԽՈՅՍ

Հերի՛ք որդեակք, այդքան տարուան տառապանք.
 Հերի՛ք դաժան անգուլթ քիւրտի ոտքն ինկանք.
 Քանի խոնարհ գլուխ տուինք գայլերին,
 Այնքան ծանր բեռներ դրին մեր վզին:

Հերի՛ք, ելլենք ցոյց տանք թէ մենք հարազատ
 Հայ քաջերի արիւնից ենք եւ ազատ.
 Թէեւ չունինք ոչ սուր, ո՛չ թուր, ո՛չ նիզակ,
 Մեր բահերն ալ կանեն նրանց շանսատակ:

Ինչով են նրանք մեզ տիրելո արժանի.
 Նրանք մարդ չեն այլ գազաններ վայրենի.
 Մերն է ձիրքը, մերն է ուսումն ու հանճար,
 Մերն է հողը, մենք ենք նրա տէրն արդար:

Հերի՛ք, ելլենք ցոյց տանք եւ այլն:
 Նրանց են մեր կոյս աղջկունքը, հարսունքը
 Նրանց են մեր ճակտի քրտանց արդիւնքը,
 Նրանց սուրի ծայրն է կարծես մեր հոգին.
 Նրանց գամբող մեզնից շատ է թանկագին:
 Հերի՛ք, ելլենք ցոյց տանք եւ այլն:

Մենք եղբայրներ ունինք հեռու տեղերում,
 Նրանք մեր վրայ լռիկ արցունք են թափում.
 Չեն խնայել թեւ ու թիկունք, կը հասնին

Շուտով կուգան կը միանան սուրբ գործին :
 Հերի՛ք, ելլենք ցոյց տանք եւ այլն :

Մնակեան

ԴԱՐԴՍ ԼԱՑԷՔ

Դարդըս լացէք սարի սըմբուլ,
 Ալւա՛ն ալւա՛ն ծաղիկներ
 Դարդըս լացէք, բաղի բըլբուլ
 Ամպ շող երկնուց զով հովեր :

Երկինք—գետին գըլխուս մըթնան,
 Անտուն, անտէր կուլամ ես...
 Եարիս տարա՛ն, ջանիս տարա՛ն—
 Հոնգո՛ւր հոնգուր կուլամ ես...

Ա՛խ, եարըս ինձ հանեց սրտէն,
 Անճար թողեց ու գընա՛ց,
 Սըրտիս սաւդէն, խորունկ եարէն
 Անդեղ թողեց ու գնաց :

Դարդըս լացէ՛ք, սարի սըմբուլ,
 Ալւա՛ն ալւա՛ն ծաղիկներ,
 Դարդըս լացէ՛ք, բաղի բըլբուլ,
 Ամպ շող երկնուց զով հովեր, . . . :

Ա. Իսահակեան

ՀՈՎ ԼԻՆԻ

Հո՛վ, հո՛վ, հո՛վ լինի,
 Եարիս տունը ծո՛վ լինի.
 Թո՛ղ, Թո՛ղ, Թո՛ղ լինի,
 Եարըս քամարո՛վ լինի:

Դէ՛, զանէ՛ք, զանէ՛ք, հո՛ղը հանէք,
 Մեր Թշնամու դո՛ղը հանէք:

Ծաղիկ ես ծաղկանց միջին,
 Հո՛վ, հո՛վ, հո՛վ լինի,

Մի հատ ես աղջկանց միջին.
 Եարիս տունը ծո՛վ լինի.

Եա՛ր, ինձ պարզերես արար,
 Թո՛ղ, Թո՛ղ, Թո՛ղ լինի,

Իմ ընկեր մարդկանց միջին.
 Եարըս քամարո՛վ լինի:

Դէ՛, զանէք, զանէք, հո՛ղը հանէք,
 Մեր Թշնամու դո՛ղը հանէք:

Արի մի փաթսլար խաղանք,
 Տընկող մնանք չը կաղանք.

Հարսանիքիդ ալիւրը

Մուղնու ուխտից վաղ աղանք:

Իրար հետ բաղը գընանք,
 Ուտենք, խըմենք, լիանանք,
 Թշնամու աչքը հանենք,
 Մեր Աստրծուց գոհանանք:

ԱՌ ՀՆՁԱԿ

Հեռաւոր երկիր նստած դու նժդեհ
 Հայրենեաց բաղդին մօտուստ ես տեղեակ,
 Քարոզ քաջարի նոր սկզբանց վեհ,
 Յեղափոխութեան ձայնատու Հնչակ:

Նոր դաշափարի քու ցանած սերման
 Ազնիւ պտուղներ, հասուննան արագ,
 Կարին եւ Պոլիս որոտման նման
 Անդրանիկ շարժմունք ծնան քեւ, Հնչա'կ:

Չար բռնակալը, Հայոց՝ կեղեքիչ
 Վախէն պահուեցաւ ոսկի դահին տակ.
 Ողու Եւրոպայի թնդաց մէն դահլիճ,
 Հայը ցնցուեցաւ, կարմրեցաւ Հնչակ:

Այսօր քո սերմանց նոր պտուղք ահա,
 Հասած կարմրրին արեան նմանակ,
 Կենաց եւ մահու սուրբ ժամ մերձենայ,
 Կարմիր հրաւէրիդ ակն ունինք, Հնչա'կ:

Կոչնակդ հնչեցո'ւր, հնչեցուր արագ,
 Թող Հայք ոտք ելնեն ծագէ մինչեւ ծագ,
 Փըշրի ժանտ շղթան ծագէ նոր արեգ,
 «Ազա'տ ենք» հնչէ ոսկեզօ'ծ Հնչակ:

Մ. Տամատեան

Կ Ա Լ Ե Ր Գ

Հօ՛, ոօ՛ւ, օ՛, լօ՛, լօ՛, լօ՛, լօ՞,
 Արի՛, արի՛, իմ մատաղ,
 Հօ՛, ե՛ղը ջա՛ն,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,

Հա՛, կա՛լ արա՛, ման արար
 Հօ՛, ե՛ղը ջա՛ն,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,

Հա՛ կա՛լը դարման արա
 Հօ՛, ե՛ղը ջա՛ն,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,

Ցորենն ինձ, դարման քեզ.
 Հօ՛, ե՛ղը ջա՛ն,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,
 Հօ՛, ոօ՛ւեւլ, հօ՛,

Հչանը դարման արա.
 Գոհ՛րէ, հօ՛մ, պոհ՛,
 Գոհ՛րէ, հօ՛մ, պոհ՛,
 Գոհ՛րէ, ջա՛ն:

ԵՐԳ ՊԱՆԴԻՏՈՒԹԵԱՆ

Հեռու եմ քենէ օտար, երկրի մէջ
 Եղած եմ պանդուխտ, սիրուն Հայրենիք,
 Ի լեռ եւ ի ձոր կ'ընեմ ելեւէջ,
 Քեզ չեմ տեսներ ես, սիրուն Հայրենիք:

Ճարտարախօս չեմ Միլտոնի նման,
 Որ դրախտի մը նմանցնեմ քեզ
 Եւ ոչ Եռնկի պէս ճարտարամիտ եմ,
 Որ գովարանեմ, սիրուն Հայրենիք:

Տելեմաքի պէս քաջեմ արկածներ,
 Կը պատահին ինձ ձախորդ դիպուածներ,
 Քեզ մոռնալու եմ, երբեք չեմ կարծեր,
 Ծնած եմ քո մէջ սիրուն Հայրենիք:

Կ'երեւակայեմ մտքիս մէջ քեզ միշտ,
 Ձէ թէ ցորեկներ՝ գիշերներն ի բուն,
 Երբոր մըրափեմ կամ ըլլամ ի քուն.
 Երագներս ես դու սիրուն Հայրենիք:

Լեռներդ ծաղիկով դաշտերդ շուշանով,
 Լեցուն ես միշտ դու, անուշ հոտերով.
 Թէ որ ես քաղեմ խառն խոտերով,
 Կը հոտուըտամ քեզ սիրուն Հայրենիք:

Երբ կուգայ գարուն, կը բացուին վարդեր,
 Խմբակ կը կազմեն երիտասարդներ,
 Պար առեալ ցնծան եւ օրիորդներ,
 Երգելով բերկրիմ, սիրուն Հայրենիք:

Չարդարուած պարտէզդ անուշ միրգերով
Առ ափն Եփրատեայ՝ պատուական դիրքով.
Քեզ գովարանել կ'ուզեմ նոր երգով.
Պարբերդ քաղաքն իմ սիրուն հայրենիք:

ԼՈՐԻԿ

Պաղ աղբիւրի մօտ
Կանգնած հայ աղջիկ,
Սափորը ուսին՝
Ինքն էր գեղեցիկ:

Առաւօտուց թոնիր վառ,
Ես մայիլ եմ քեզ համար.
Նման ես կարմիր խնձոր լորի'կ,
Լորի'կ, լորի'կ, ջանըմ լորի'կ:

Պաղ աղբիւրի մօտ
Կանգնած հայ տղայ,
Հրացանը ուսին՝
Ինք էր քաջ հսկայ:

Առաւօտուց թոնիր վառ,
Ես մայիլ եմ քեզ համար
Նման ես կարմիր խնձոր լորի'կ,
Լորի'կ, լորի'կ, ջանըմ լորի'կ:

ԱՐԱՔՍԻ ԱՐՏԱՍՈՒՔԸ

Մայր Արաքսի ասիերով
 Քայլամուտը դնում եմ
 Հին հին դարուց յիշատակ
 Ալեաց մէջը պըտրում եմ :

Բայց նոքա միշտ յեղեղուկ
 Պըղտոր ջրով եզերքին
 Դարիւ դարիւ խփելով՝
 Փախչում էին լալագին :

—Արա՛քս ինչո՞ւ ձկանց հետ
 Պար չես բռնում մանկական,
 Եւ դեռ ծովը չի հասած
 Սըգաւոր ես ինձ նըման :

Ինչո՞ւ արցունք ցայտում են
 Քու սէզ հպարտ աչերից,
 Ինչո՞ւ, արագ փախչում ես
 Այդ հարազատ ասիերից :

Մի՛ պըղտորիւր յատակըդ
 Հանդարտ հոսէ խայտալով,—
 Մանկութիւնը քո կարճ է,
 Շուտ կը հասնի դէպի ծով :

Վարդի թըփեր թող բուսնին
 Քո հիւրընկալ ասի մօտ,

Սոխակները նոցա մէջ
Երգեն մինչեւ առաւօտ:

Մշտադալար ուռիներ
Սառ ծոցի մէջ քո ջրրին
Ճըկուն ոստն ու տերեւ
Թող թաց անեն տապ օրին:

Ափերիդ մօտ երգելու
Հովիւք թող գան համարձակ,
Գառն ու ուլը քո վրճիտ
Ջուրը մտնեն միշտ արձակ»:—

Մէջքը ուռցուց Արաքսը.
Փըրփուր հանեց իւր տակից,
Ամպի նման գոռալով՝
Այսպէս խօսեց յատակից:

—«Խիզախ անմիտ պատանի,
«Նիրհես ինչո՞ւ դարաւոր
«Վըրդովում ես, նորոգում
«Իմ ցաւերը բիւրաւոր:

«Սիրելի մահից յետ՝
«Երբ ես տեսել, որ այրին
«Ոտքից դուրս պճնուի
«Իր զարդերով թանկագին:

«Որի՞ համար զարդարուեմ,
 «Որի՞ աչքն հրապուրեմ.
 «Շատերն ինձ են ատելի,
 «Շատերին ես օտար եմ:

«Իմ ազգակից գիժ Կուրը՝
 «Թէեւ այրի ինձ մնան,
 «Ստրկօրէն տանու՞մ է
 «Գայթակղիչի կո՛ւռ շղթան:

«Բայց նա չէ ինձ օրինակ,
 «Ես Հայ՝ Հայիս կը ճանչնամ,
 «Օտար փեսայ չուզելով
 «Ես միշտ այրի կը մնամ:

«Կար ժամանակ, որ ես էլ՝
 «Շքեղազարդ հարսի պէս՝
 «Հազար ու փիւր պչրանքով,
 «Փախչում էի ամերէս:

«Յատակս պարզ ու վճիտ,
 «Կոհակներս որորան,
 «Լուսարեբը մինչեւ այգ
 «Ջրրիս միջին էր լողում:

• «Ի՞նչըս մընաց էն օրից,
 «Ո՞ր ջրամօտ դեղերս.

«Ո՞րը իմ շէն քաղաքից,
«Ո՞ր բերկրալի տեղերըս :

«Տուրքը ջրի ամէն օր
«Իր սուրբ ծոցէն Արարատ
«Մայրախնամ ինձ սնունդ
«Պարզեւեւեմ է լիառատ :

«Բայց ես այն սուրբ ջրերով
«Սուրբ Ակոբի աղբիւրին
«Պիտի ցօղե՞մ արտօրայքն
«Իմ ատելի օտարին :

«Մինչ իմ որդիք, ո՞վ դիտէ
«Ծարաւ, նօթի, անտէրունչ
«Օտար աշխարհ յածում են
«Թոյլ ոտքերով կիսաշունչ...»

«Հեռո՛ւ հեռո՛ւ քըշեցին
«Բընիկ ազգն իմ Հայկեան,
«Նորա տեղը ինձ տուին
«Ազգ անկրօն, մոլեկան :

«Նոցա՞ համար զարդարեմ
«Իմ հիւրընկալ ափերը,
«Եւ կամ դոցա՞ հրապուրեմ
«Ճըպոտա, պըլած աչերը :

«Քանի որ իմ զաւակունք
 «Այսպէս կը մնան պանդուխտ
 «Ինձ միշտ սրբւոր կը տեսնէք,
 «Այդ է անխար իմ սուրբ ուխտ»:

Էլ չը խօսեց Արաքսը,
 Յորձանք տուեց ահագին,
 Օղակ-օղակ օձի պէս՝
 Առաջ սողաց մոլեգին:

Գամառ-Քաթիպա

ՀԱԲԸՐԲԱՆ

Հարրբան ջան է ջան:
 Աղջի անունդ է Շուշան,
 Արի երթանք սուրբ Նշան,
 Ջան է ջան, մատնիք տըւի քեզ նշան:

Հարրբան, ջան է ջան:
 Արեւ դիպաւ սարերուն,
 Կաքաւ թռաւ քարերուն,
 Եղսօն կայնէ վըր դարուն:

Հարրբան, ջան է ջան
 Զուկն էկաւ, նստաւ կալին,
 Թըմահ չունիմ ձըր մալին,
 Կարօտ եմ յերսիդ խալին:

ՀՕ՛Ց ՆԱԶԱՆԸՄ . . .

Հօյ նազանըմ, նազանըմ
Գիւլ նազանըմ, նազանըմ,
Եար ջան, դուն բարով էկար .
Կանանչ կալերով էկար .
Կարմիր սօլերով էկար :

Եար ջան, դուն բարով էկար .
Կանանչ կալերով էկար .
Կարմիր սօլերով էկար :
Աղջի՛, մազերդ թուխ է,

Էս ի՞նչ բարութի մուխ է .
Մուխ անողը քոռանայ,
Ինծի, քեզի մոռանայ :
Հօ՛յ նազանըմ եւ այլն :

Մեխակի ծառ եմ տնկել,
Քեզ համար հիւանդ եմ ընկել,
Օխտը տարի տեղումըս
Ես մի կըշտի եմ պառկել,
Հօ՛յ նազանըմ եւ այլն :

Գիւլըս դիւլում ա դառել,
Եարս լէյլում ա դառել,
Ո՞նց ասեմ որ հասկանաք
Մի հատ զուլում ա դառել :
Հօ՛յ նազանըմ եւ այլն :

Թեւդ թեւիս մօտեցնեմ,
 Ձեռքդ ձեռիս կպցընեմ,
 Մի կերպ դուրս արի՛ դուռը,
 Բաւքամ թաքուն թոցընեմ:
 Հօ՞յ նազանըմ եւ այլն:

ԶՈՒԼՈՒՄ ԱՇԽԱՐՀ

Սիրեցի եարըս տարան
 Եարա տուին ու տարան
 Էս ինչ զուլում աշխարհ է
 Սիրաըս բոկեցին ու տարան:

Ցաւըս մեծ է ճար չըկայ
 Ճար կայ ճարակ չըկայ
 Էս ինչ զուլում աշխարհ է
 Սրտակից ընկեր չըկայ:

Սարերի վըրով գնաց
 Իմ եարը խոով գնաց
 Ոչ լոր էր նա ոչ կաքաւ
 Ձեռիցըս թռաւ գնադ:

Լաւ օրերս անցան գացին
 Սեւ տարտերըս մնացին
 Էս ինչ զուլում աշխարհ է
 Խոր ցաւերըս մնացին:

ՄԱՆԿՈՒԹԵԱՆ ՕՐԵՐ

Մանկութեան օրեր երազի նման,
Անցաք գնացիք, ալ չէք դառնալու,
Ո՛հ դուք երջանիկ, ո՛ր անհոգ օրեր,
Ընդունակ միայն ուրախացնելու:

Ձեզնից յետոյ եկաւ դիտութիւն.
Իւր ծանր հայեացքով աշխարհի վերայ.
Ամէն բան ընկաւ մտածութեան տակ,
Րոպէ չը մնաց ազատ կամ ունայն:

Գիտակցութիւնը յաջորդեց սորին,
Ազգի վիճակը ծանրացաւ սրտիս...
Ապոլլոն տուեց ինձ իւր քնարը,
Որպէս փարատիչ տրտում ցաւերիս:

Աւա՛ղ, այդ քնարը իմ ձեռքում հնչեց,
Նոյնպէս լալազին, նոյնպէս վշտահար,
Ինչպէս իմ սիրտն էր, իմ զգացմունքը
Ուրախացուցիչ՝ չի գտայ մի լար:

Ես այն ժամանակ միայն զգացի
Որ այդ ցաւերից ազատուելու չեմ,
Որչափ իմ ազգս կը մնայ ստրուկ,
Օտարների ձեռք անխօս տխրադէմ:

Մանկութեան օրերս ինչո՞ւ այդպէս շուտ
Թըռաք զընացիք անդարձ յաւիտեան.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

Եւ այն ժամանակ անհող ու ազատ,
Կարծում էի ինձ աշխարհի իշխան:

Տէրութեան շղթան ինձ զգալի չէր,
Եւ ոչ բռնութեան անդուլթ ճանկերը,
Ձեզանից յետոյ ծանրացան նոքա,
Ոհ անիծում եմ ես այս օրերը:

Լուռ կաց դու քնար, այլ մի հնչեր ինձ,
Ապուլուն, յետ առ դարձեալ դու նորան.
Տո՛ւր մի այլ մարդու, որ ընդունակ է,
Ձոհ բերել կեանքը սիրած աղջկան:

Ես պիտի դուրս գամ դէպի հրապարակ,
Առանց քնարի, անզարդ խօսքերով,
Ես պիտի գոչեմ, պիտի բողոքեմ,
Խաւարի ընդդէմ պատերազմելով:

Ներկայ օրերում ալ ինչ սեւ քնար,
Սուր է հարկաւոր կտրիճի ձեռքին.
Արիւն ու կրակ թշնամու վերայ,
Այս պիտի լինի խորհուրդ մեր կեանքին:

Թող պատգամախօսը հնացած Դէլֆի,
Իւր եռոտանու վրայ փրփրի.
Թող միջին դարու գաղափարներով,
Ամբոխը խարել ճգնի աշխատի:

Թող նա թարգմանէ զրպարտութիւնը,
 Թող մխիթարուի ծովի ավերում.
 Մենք ազատութեան ենք միայն թարգման
 Միայն այս խօսքըս ունիմ բերանում,
 Ո՛վ Հայր, ով դու Հայր, որ երկնքում ես,
 Խընայիր թշուառ մեր անտէր ազգին.
 Մի տար զոհ գնալ թշնամիների,
 Նա ալ չէ լըսում Դէլֆեան հարցուկին:
 Մ. Նալպանդեանց

ՍԱՐԵՐԻ ՀՈՎԻՆ ՄԵՌՆԻՄ

Սարերի հովին մեռնիմ,
 Իմ եարի բոյին մեռնիմ,
 Էս օր օխտնօր չեմ տեսել,
 Տեսնողի աչքին մեռնիմ:
 Ախ էնիմ արուն կուգայ
 Իմ սրտիս դարուն կըգայ
 Ինչ էնիմ ես էն եարը
 Պըտըտի տարուն կուգայ:
 Եար, եար, եար, եար, նա նայ,
 Ա՛խ, նանի ջան, նանի, վա՛ նանի, նանի ջան:
 Լուսնակը կեռ ու կամար,
 Քոյրը մեռնի եզրօր համար,
 Օխտն օր պաս եմ պահել,
 Իմ եարի ճամբի համար:
 Ա՛խ էնիմ արուն կուգայ եւ այլն:

ՀՆՉԱԿԵԱՆ ԵՆՔ ՄԵՆՔ

Հնչակեան ենք մենք ուխտեալ զինուորներ
Կեանքի չափ սիրենք մօտին հրացաններ,
Նորից պիտ ելլենք Սասնոյ սարերը,
Ձոր ու դաշտ ներկենք կարմիր արիւնով:

Մեզի ասացին հանգիստ նստեցէք,
Սուլթանին հետը գործ մի ունեցէք,
Ձեր ազգին դատը մեզի յանձնեցէք,
Նրա վճիռը մեզնից ուղեցէք:

Ուղիղ եօթ տարի ոչինչ չարեցինք,
Եւրոպի խօսքին ազանջ դրեցինք
Ալ բաւական է, ինքզինքնիս գտնենք,
Հնչակեան դրօշը կրկին վեր առնենք:

Մենք պիտ' պաշտպանենք մեր արդար դա-
տը,
Սարսափ պիտ' ձգենք ամբողջ Երւտրղը,
Գացէ՛ք ու ըսէք Սուլթան համիտի՛ն
Կեանքը շատ սուղ է Հնչակ-զինուորին:

Քանի որ Սուլթան չունի գթութիւն
Ուժով պիտ' առնենք ինքնավարութիւն.
Ողջ մնայ Սասուն, ապրի մեր Ձէյթուն
Կարմիր տողերով թողնենք պատմութիւն:

ՇՈՂԵՐ ՋԱՆ

Ամպել ա, ձուն չի դալի, Շողեր ջան,
 Սարից տուն չի դալի, Շողեր ջան,
 Դուն օրօրա, դուն շօրօրա, Շողեր ջան,
 Ամպի տակին ձուն կ'երեւայ, Շողեր ջան:

Սիրտըս կրահով լըցուած, Շողեր ջան,
 Աչքերիս քուն չի դալի, Շողեր ջան,
 Դուն օրօրա, դուն զօրօրա, Շողեր ջան
 Ամպի տակին ձուն կ'երեւայ, Շողեր ջան:

Հուր է թափում վերիցը,
 Ես վառայ քո սէրիցը.
 Վարդավառին ինձ համար
 Ձուն բեր դու սարերիցը:

Սարի գլխին ձուքն եկաւ,
 Շէկլիկ ետքըս տուն եկաւ.
 Դեռ մուրատիս չը հասած,
 Վրէս խորունկ քուն եկաւ:

Տերեւ թափեց ծառիցը,
 Աչունն եկաւ սարիցը,
 Շողոն դարդով լըցել ա,—
 Հեռացել ա ետքիցը:

ՀԱՅ ԱՊՐԻՆՔ

Հայ ապրինք, եղբարք, մարդկութեան մէջը,
Հայ կընքեր է մեզ պատմութեան էջը.

Հայ անուամբ ըզմեզ կ'ողջունեն երկինք
Եղբարք, Հայ ապրինք:

Հայ ապրինք,— մեր հայրն է այն դիւցազուն,
Որ զԱզատութիւն սորվեցուց մարդուն.
Ու մեզ վեհ անուն մը տըլաւ բաժին.—

Եղբարք, Հայ ապրինք:

Մեր աշխարհն է սո՛ւրբ.— Մեր հողուն վըրան,
Աստուած է քալեր՝ հանելով զԱղամ.
Մեր լեզուն ստեղծեր ու խօսեր նախ ինք.—

Եղբարք, Հայ ապրինք:

Հայն ու մարդկութիւն՝ նոյն ունին որրան,
Երկիր փրկութեան է մերս Հայաստան.
Կըրօնից նախկին սեղան է Մասիսք.

Եղբարք, Հայ ապրինք:

Հայուն պերճ անուն՝ ոչ միայն յերկիր՝
Այլ եւ յերթերց մէջ շողայ լուսալիր.
Քաջ Հայկին աստեղք անմահ են երկինք.—

Եղբարք, Հայ ապրինք:

Հայ ապրինք.— Ո՞ր ազգ կայ հայուն նման,
Որ ունենայ հին պարծանքներ ա՛յսքան,
Ո՞ր ազգ Հայուն պէս չքեղ Հայրենիք.—

Եղբարք, Հայ ապրինք:

Ըսէք, ո՞ր ազգին չորս առաքեալներ
 Երկնից թաղաւորն է դեսպան ղրկեր,
 Ո՞ր թաղաւորին հետ թղթակցեր ինք.—
 Եղբարք, Հայ ապրինք:

Ո՞վ կըրնայ համրել սըրբոց մեր անուանք,
 Մեր պատմութիւնն է նահատակաց ցանկ.
 Մեր եկեղեցին յերկրի է երկինք.—
 Եղբարք, Հայ ապրինք:

Քրիստոս ունինք անդրանիկ օրհնենք,
 Հաւատոյ եղանք միշտ ախոյեան մենք.
 Հայը զարմացուց զերկիր եւ զերկինք.—
 Եղբարք, Հայ ապրինք:

Մեր Ազգ հետեւող է ճիշտ Յիսուսի,
 Որ խաչն այսչափ դար առած է յուսի.
 Ո՞չ, չը խոնարհիր, չըլլար դասալիք.—
 Եղբարք, Հայ ապրինք:

Այո՛, խաչին կեանք. կեանք է վշտալից,
 Այո՛, Հայուն կեանք՝ կեանք է ցաւալից,
 Բայց խաչն՝ յաղթութի՛ւնն ունի վեհ կնիք.—
 Եղբարք, Հայ ապրինք:

Ո՞չ ճակատագիր՝ մեր չէ՛ միշտ տխուր՝
 Ըզթշուառութեան ուտել հացն ու ջուր.
 Նոր երջանկութեան ապագայ մ'ունինք.—
 Եղբարք, Հայ ապրինք:

Հայ ապրիներ, որ մեր որդիք ալ, եղբարք,
 Կարենան պարծիլ որ մեզ ունին հարք.
 Չըլլանք Հայ անուան, չըլլանք նախատինք.—

Եղբարք, Հայ ապրիներ:

Խ. Եպ. Նար-Պէյ

ՄՈՒՐԱՏԻ ԵՐԳԸ

Հայաստանէն եկած զինուոր.
 Պատմէ ինծի հայրենիքից
 Անդրանիկի զինուորները,
 Վրէժ են լուծում քիւրտերից:

Ուրախ եղիր դու հայ տղայ,
 Ունիս պաշտպան քաջ Անդրանիկ,
 Մուրատի պէս հոտոտ ծաղիկ,
 Էլ ի՞նչ է ուզում հայրենիք:

Վիթխարի պէս կտրիճ Սեպուհ
 Պողպատի պէս բազուկները,
 Կայծակի պէս կտրիճները,
 Էլ ի՞նչ է ուզում հայերը:

Գէորդ Չավուչ եւ Հրայրը,
 Սարսափ ձգեց Քիւրտիստանը
 Կոտորեցաւ ողջ բանակը,
 Ազատուած չէ Հայաստանը:

ՊԱՆԴԻՏԻ ՈՂՋՈՅՆ

Ողջոյն տուէք իմ հայրենեաց,
Կիսակործան տաճարներուն,
Ողջոյն տուէք աւերակաց
Արարատեան դաւառներուն:

Ողջոյն տուէք Աւարայրին
Արիւնաներկ Ս. վայրերուն,
Ողջոյն տուէք տխուր լուսնին
Որ լացն է սեւ շիրիմներուն:

Ողջոյն տուէք պանդուխտ Հայուն,
Թշուառ Հայուն, չուառ Հայուն,
Ո՛հ, ձեռք տուէք, ո՛հ սիրտ տուէք,
Հոգի տուէք անկեալ Հայուն:

Ողջոյն տուէք ո՛լոր մոլոր,
Բոլոր վազող գետակներուն,
Ողջոյն տուէք պղտոր բուր
Աղի, լեղի աղբիւրներուն:

Ողջոյն տուէք ի հող եղած
Արքայական պալատներուն
Ողջոյն տուէք գետնատարած
Սրբոց անբիծ մասունքներուն:

Ողջոյն տուէք խումբ ի խումբ
Որ կան թաղած հոգիներուն,

Ուր Հայ սոխակ թումբէ ի թումբ
Կեանք կը խնդրէին դեռ շատերուն :

Ողջոյն տուէք հայ մուսային
Որ լայ զփիւռս իւր հաւերուն,
Ողջոյն տուէք իմ քնարին
Որ Հայկայ տանն է ողբերգու :

Գ. Շէրեմց

ՀԱԲԸՐԲԱՆ

Հարրբան, ջան է ջան,
Արազից ջուր ա դալի,
Հարցըրէք ո՞ւր ա դալի
Մի լար սիրուն սիրական,
Բաժանման լո՞ւր ա դալի :

Հարրբան, ջան է ջան,
Ապուր եմ եփել աղի.
Ուտողի սիրտը տաղի,
Ես ու դուն իրար սիրենք,
Թող տուչմանը կատաղի :

Հարրբան, ջան է ջան,
Ոնց անկի ես բար չունիս,
Ոնց ջահել ես, եար չունիս,
Երկնքի դուչ ես դառել,
Իջնելու ուժուտ չունիս :

ԵՐԳ ԷԱՅ ԱՂԶԿԱՆ

Ո՞վ ես որ դաս առանձին,
 Ձեռքերդ կուրծքիդ խաչապէս,
 Ծունըրդ դըրած ի գետին՝
 Լըռիկ առ ո՞ր բողոքես :

Անբիծ ճակատդ է կնճռոտ,
 Յօնքերդ ի ծուփ արեկոծ.
 Կոյս, սիրտդ ինչի՞ր է կարօտ,
 Որ հըրաշունչ հանէ բոց :

Երթալ կ'ուզես, կը յուզուիս,
 Արդեօք սիրո՞վը մարդու.
 Կամ սուրբ սիրովն կրօնի,
 Որ Աստուածն է սըրտերու :

Ես հայ աղջիկ եմ զինուոր՝
 Տըղմուտի մէջ մըկրտուած.
 Պատմուճաններս են բոսոր,
 Ձէնքերըս խաչն է յաղթապանծ :

Ձինուոր կ'երթամ Հայաստան,
 Օրօրոցիս օրօրով.
 Ձինուոր կ'երթամ Հայաստան,
 Իմ հայրենեաց կարօտով,

Աղաւնի Ֆէլէկեան

ՎԱՐԴԱՆ ՄԱՄԻԿՈՆԵԱՆԻ ԵՐԳԸ

Հիմի՞ էլ լըռենք, եղբարք, հիմի՞ էլ,
 Երբ մեր թշնամին սուրն հզրեւ,
 Իր օրհասական սուրբ, մեր կրծին,
 Ականջ չի դնում մեր լաց ու կոծին
 Ասացէ՛ք, եղբա՛րք, Հայեր ի՞նչ անենք,
 Հիմի՞ էլ լըռենք:

Հիմի՞ էլ լըռենք, երբ մեր թշնամին,
 Դաւով, հրապուրանքով տիրեց մեր երկրին.
 Ջնջեց աշխարհքից Հայկայ անունը,
 Հիմքից կործանեց Թորգոմայ տունը.
 Խըլեց մեզանից թագ եւ խօսք եւ գէնք
 Հիմի՞ էլ լըռենք:

Հիմի՞ էլ լըռենք, երբ մեր թշնամին
 Խըլեց մեր սուրը—պաշտպան մեր անձին.
 Մըշակի ձեռքիցն էլ խփը խըլեց,
 Այդ սուր ու խփիից մեր շղթան կըռեց.
 Վա՛յ մեզ, շղթայով կապած գերի ենք:
 Հիմի՞ էլ լըռենք:

Հիմի՞ էլ լըռենք, երբ մեր թշնամին
 Սոսկալի գէնքը բռնած մեր գլխին,
 Կուլ տալ է տալիս արտասուք առատ,
 Աղեխարշ բողոք վաղուց ապիրատ,
 Մեր գլուխ լալու Եփրատ ո՞ւր փնտռենք
 Հիմի՞ էլ լըռենք:

Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ, երբ մեր թշնամին
 Լիրբ գոռոզութեամբ լցրած է հողին,
 Արդարութեան ձայնն հանած իր սրտից,
 Արաաքսում է մեզ մեր բնիկ երկրից
 Պանդու՛խտ, հալածեա՛լ, եղբա՛րք, ո՞ւր դիմենք
 Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ:

Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ, երբ մեր թշնամին
 Ազգութեանս վերջին կապը պատառեց.
 Անգոհ մեր բերած ծանր զոհերին,
 Իւր լիրբ, նզոված ձեռքերը կարկառեց,
 Հայի կորուստը մօտ է ի՞նչ անենք,
 Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ:

Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ, երբ մեր թշնամին
 Արհամարհելով մեր վառքն ազգային՝
 Մեր եկեղեցւոյն ձեռնամերձ եղաւ,
 Գայլազգեստ դառին մէջ գլուխը դրաւ.
 Սուրբ խորան չունինք, արդ ո՞ւր աղօթենք,
 Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ:

Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ, մարդիկ ի՞նչ կ'ասեն,
 Երբ մեր տեղ քարինք ապառաժք խօսեն.
 Չե՞ն ասիր որ Հայք արժանի ին,
 Այդ ստրկական անարգ վիճակին.
 Մեր սուրբ քաջ նախնեաց դործերը դիտենք:
 Հիմի՞ ԷԼ ԼՐՈՆՆՔ:

Թո՛ղ լըռի մունջը, անդամալոյծը
 Կամ ո՞րոյ քաղցր է թշնամու լուծը,
 Բայց մենք, որ ունինք հոգի ու սիրտ քաջ,
 Եկ՛ անվախ ելնենք թշնամու առաջ.
 Գոնէ մեր փառքը մահով ետ խըլենք,
 Եւ այնպէս լըռենք:
 Գամառ-Քաթիպա

ԶԻՆՈՒՈՐԻՆ ԵՐԳԸ

Ես եմ քաջ զինուոր
 Զունիմ մաքուր շոր,
 Հրացանը ձեռքիս
 Շրջեմ ամեն օր:
 Քայլ մ'առաջ, քայլ մ'ալ յետ
 Դիմենք մենք իրար հետ,
 Փչրեցէք թշնամին,
 Այս խօսքերս լըսուին
 Դէհ եղբայրք, ըշտապով
 Քայլ փոխենք մենք շուտով:
 Շուտ վանենք թշնամին,
 Ազատեւ հայրենիք:
 Պարզ արեւ երկնքում
 Մեզ վրայ է խնդում,
 Ինչո՞ւ մեր ազգութիւն
 Սիրեց միութիւն:
 Քայլ մ'առաջ եւն.:

Թո՛ղ լրռի մունջը, անդամալոյծը
 Կամ ո՞րոյ քաղցր է թշնամու լուծը,
 Բայց մենք, որ ունինք հոգի ու սիրտ քաջ,
 Եկ՛ անվախ ելնենք թշնամու առաջ.
 Գոնէ մեր փառքը մահով ետ խըլենք,
 Եւ այնպէս լրռենք:
 Գամառ-Քաթիպա

ԶԻՆՈՒՈՐԻՆ ԵՐԳԸ

Ես եմ քաջ զինուոր
 Զունիմ մաքուր շոր,
 Հրացանը ձեռքիս
 Շրջեմ ամեն օր:
 Քայլ մ'առաջ, քայլ մ'ալ յետ
 Դիմենք մենք իրար հետ,
 Փչրեցէք թշնամին,
 Այս խօսքերս լրսուին
 Դէհ եղբայրք, ըշտապով
 Քայլ փոխենք մենք շուտով:
 Շուտ վանենք թշնամին,
 Ազատե՛լ հայրենիք:
 Պարզ արեւ երկնքում
 Մեզ վրայ է խնդում,
 Ինչո՞ւ մեր ազգութիւն
 Սիրեց միութիւն:
 Քայլ մ'առաջ եւն.:

ԳԱԻԱՌԱԿԱՆ

Հով արէք սարե՛ր, հով արէք,
իմ դարդին դարման արէք:—
Սարեր հով չեն անում,
իմ դարդին դարման անում:

Ամպեր, ամպեր, մի քիչ զով արէք,
Վարար անձրեւ թափէք, ծով արէք:
Գէշ մարդու օր արեւը
Սեւ հողի տակով արէք:

Հով արէք, ամպե՛ր ջան, հով արէք,
իմ դարդին դարման արէք:—
Ամպերը հով չեն անում,
իմ դարդին դարման անում:

Սարեր ձորեր, դաշտեր ու ջրեր,
Մարմանդ մարմանդ վազող աղբիւրներ,
Մի՛ վեր կացէք, իմացէք,
Տեսէ՛ք իմ սրտի ցաւեր:

Հով արէք, սարե՛ր ջան, հով արէք,
իմ դարդին դարման արէք:—
Սարերը հով չեն անում,
իմ դարդին դարման անում:

ԱՌ ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Ողջոյն ընդ քեզ Հայաստան
Մեր դիւցազանց գերեզման.
Ողջոյն Հայոց թագուհի
Պսակեալ փառօք հայրենի:

Երկինք ղրկէ քեզ հրեշտակ
Ի իւր վարդօք ծըլին ոտքին տակ,
Իւր մէկ նայուածքն երկնագեղ
Քու արտասուացդ ըլլան տեղ:

Ո՛հ, ի՞նչ անուշ նուագներ
Պիտի հնչեն սոխակներդ
Երբ քու ճակատդ պսակէ
Մաղկեոնեան դափրիէ:

Մանուկն յօրոց կը խայտայ
Եւ ծերունւոյն սիրտ ցընծայ,
Երբ որ նշոյլք կը ժպտին
Հայ աստեղաց նորածին:

Ո՛հ, շիրմացդ քով ալ հանգչի
Անմահութեան վեհ ոգի
Մինչ զուարթունք ի բարձանց
Պսակս սփռեն Հայկազանց:

Փափուկ մատուներդ թող դրօշմեն,
Այն տառերով ոսկեղէն,

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Ո՛հ, ինչ անուշ եւ ի՞նչպէս զով
Առաւօտուց փչեց հովիկ,
Ծաղկանց վրայ գուրգուրալով
Եւ մազերուն կուսին փափկիկ :
Բայց չես հովիկ իմ հայրենեաց,
Գնա՛ անցիր սրտէս ի բաց :

Ո՛հ, ի՞նչ աղու եւ սրտագին
Ծառոց մէջէն երգես թռչնիկ,
Սիրոյ ժամերն ի յանտառին
Զմայլեցան ի քո ձայնիկ :
Բայց չես թռչնիկ իմ հայրենեաց,
Գնա՛, թռիր սրտէս ի բաց :

Ո՛հ, ի՞նչ մրմունջ հանես վտակ .
Ականակիտ եւ հանդարտիկ,
Քու հայելոյդ մէջ անապակ
Նային զիրենք վարդն ու աղջիկ :
Բայց չես վտակ իմ հայրենեաց,
Գնա՛, հոսէ սրտէս ի բաց :

Թէպէտ թռչնիկն եւ հովն Հայոց
Աւերակաց թռչին վրայ .
Թէպէտ պղտոր վտակն Հայոց
Նոճիներու մէջ կը սողայ,

Նոքա՛ հառաչքն են հայրենեաց,
 Նոքա չերթան սրտէս ի բաց :

Մ. Պէշիկթաշլեան

ՄԱՅՐԵՆԻ ԼԵՂՈՒ

Ո՛վ մեծասքանչ դու լեզու,
 Ո՛վ հեշտ բառբառ մայրական,
 Փափկահընչիւն բառերուդ
 Նըման արդեօք այլ տեղ կա՞ն :

Դու որ նախ ինձ հընչեցիր
 Սիրային, ո՛հ, հեշտ խօսքեր,
 Այն նախ ըզքեզ թոթովելս՝
 Դեռ իմ մըտքէն չէ ելեր :

Իմ մայրենի քաղցըր լեզու,
 Կեա՛ց անսասան, կեա՛ց յաւէտ,
 Կեա՛ց միշտ լեզուդ հայկարժան
 Կեա՛ց ծաղկալից, ծաղկաւէտ :

Ի՞նչ դառըն վիշտ է սըրտիս
 Երբ օտար տեղ ու լեզու՝
 Բըռնի իրեն զիս քաչէ,
 Սըրտէս արիւն կը հեղու :

Ո՛հ, զայն օտարն ես սիրել
 Բընաւ չեմ կարող ի սրտէ,
 Չէ՛ այն չէ՛ քաղցըր իմ լեզու,
 Որ սիրով զիս կ'ողջունէ:

Իմ մայրենի քաղցըր լեզու եւն.:

Լեզու համակ սիրաշարժ,
 Քանի ճոխ, պերճ ու պայծառ
 Մինչ կը հընչես դուն քեզի
 Սըրտերն ամէն դողահար,

Հընչէ՛, հընչէ՛ յաւիտեան,
 Վեհ դիւցազանց պերճ երգ դու.
 Թօթուէ՛ փոշիդ, խոր մութէն
 Ե՛լ երեւան, պերճ երգ դու:

Իմ մայրենի քաղցըր լեզու եւն.:

Յաւերժական սուրբ Գրոց մէջ
 Կեա՛ց միշտ նորէն ու նորէն,
 Կըչուեալ անոյշ քու տողերդ
 Թող ամեն սիրտ արծարծեն.

Շընորհ ունել Արարչէն
 Կամ պէտք ըլլայ աղօթել,
 Շըրթունքս սըրտէ բորբոքած
 Կ'աղաղակէ՛ անարգել:

Իմ մայրենի քաղցըր լեզու եւն.:

ՅԱՆԴԻՄԱՆՈՒԹԻՒՆ ԱՌ ՀԱՅՍ

Հերիք ալ, հայեր այս չափ լռութիւն,
Դատաւորներու մեր այս գերութիւն,
Մեզ ի՞նչ վայել է այս չափ լռութիւն.
Ազգատեաց սրտեր, հերի՛ք, ա՛լ հերի՛ք:

Հայե՛ր, ի՞նչ խնդաք փրկեալ ազգի պէս,
Իշխան եւ ընչեղ՝ գիտուն մարդու պէս,
Մեզ ի՞նչ վայել է ապրիլ հայու պէս.
Դպրոց ատողներ, հերի՛ք, ա՛լ հերի՛ք:

Հայե՛ր, խորհեցէք ի՞նչ վիճակ ունիք,
Կրօնք, ազգութիւն հայու սիրտ չունիք,
Մեզ ի՞նչ վայել է ծախսել հայու պէս.
Եղբայր ատողներ, հերի՛ք, ա՛լ հերի՛ք:

Հայե՛ր, ի՞նչ կ'ապրիք ազատ մարդու պէս
Ուր են թագն ու սուրն ամեն ազգի պէս,
Նայեցէք չորս դին, կա՛յ ազգ ձեզի պէս,
Ամենուն գերի՛, հերի՛ք, ա՛լ հերի՛ք:

Հայե՛ր, խորհեցէք ի՞նչ վիճակ ունիք,
Ո՛չ կեանք, ո՛չ պատիւ ոչ ափ մ'հող ունիք,
Ամենուն ձեռքը մենք ենք խաղալիք,
Չապրած ալ մեռնինք, հերի՛ք, ա՛լ հերի՛ք:

ՍԵՐՈՒ ՓԱՇԱՅԻ ԵՐԳԸ

Ով որ քաջ է ի՞նչ կ'սպասէ,
Արդէն ժամանակն է թո՛ղ գայ,
Մահ-պատերազմի օրհաս է,
Ո՛վ որ անվախ, քաջ է, թո՛ղ գայ:

Կամ կռուելով մեռնինք անցնինք,
Կամ զէնքով փրկութիւն ստանանք,
Կռուելով փրկենք Հայրենիք,
Ազնիւ մտածողը թո՛ղ գայ:

Մերթ Սասնոյ մէջ, մերթ ի Սիւփան
Կռիւ անենք միշտ անխափան,
Կռուելով փրկենք Հայրենիք.
Այս յոյս ունեցողը թո՛ղ գայ:

Այս հինգ դար է մեզ կ'սպաննեն,
Բռնի՛ կրօնքէն մեզ կը հանեն,
Մեր կին, աղջիկներ կը տանեն,
Պատիւ ունեցողը թո՛ղ գայ:

Քարէ հոգի, երկաթէ մարդ
Հալածէ թո՛ղ վատը նամարտ.
Քարի կուշտը անվախ չոքող՝
Անսխալ խփողը թո՛ղ գայ:

Վերջապէս մենք ունինք կռիւ,
 Զէնքով պիտի մաքրենք հաշիւ,
 Մեր հայրենեաց փառքն ու պատիւ
 Սերոբ փաշան սիրողը թո՛ղ գայ:

ՇՈՐՈՐԱ, ԱՆՈՒՇ

Շորորա՛, անուշ ջան, շորորա՛.
 Անուշի շորերով ես կորայ:
 Անուշ, լուսնակ նորել է,
 Շորորա՛, Անուշ ջան, շորորա՛.

Նորել՝ բակ բոլորել է.
 Անուշի շորերով ես կորայ:
 Շարան—չարան ամպի մէջ
 Շորորա՛, Անուշ ջան, շորորա՛.
 Մըտել ու մոլորել է:
 Անուշի շորերով ես կորայ:

Ծամեր ունիս ծիրանի,
 Քամին տա՛ թել—թել անի.
 Էդ կապուտակ ծով—աչեր,
 Ո՞ւմ խելքն ասես՝ կը հանի:

Ալ վարդ բացուել է հովին,
 Սոխակ կայնել է քովին.
 Բացի իրնից ձեռ տալու՝
 Մո՛տ չի թողում ոչոքին:

ԵՐԶՐՈՒՄ

Ձայն մը հնչեց էրզրումի հայոց լեռներէն
 Թունդ թունդ ելան հայոց սրտեր զէնքի շաչիւնէն
 Հայ գիւղացին դարուց ի վեր սուր, զէնք չէր
 տեսած,

Դաշտը թողուց, սուր հրացան՝ բահի տեղ առած :

Հայ ծերուկը ցուպն ի ձեռին լալով խնդրում է
 Հայրենիքի ազատութիւն տեսնել ու մեռնիլ :

Հայ տիկինը ստիպում է ամուսնոյն գնալ,
 Պատերազմի դաշտին վրայ վէրք տալ ստանալ :

Քնքուշ կեանքը ծանր է թւում Հայ օրիորդին
 Չէն ի ձեռին սիրտ է տալիս հայոց քաջերին :

Երիտասարդք զէն ի ձեռին գոռում գոչում են
 Պատերազմիլ ազգին համար եւ արիւն թափել :

Հայ քաջերը արիւն գրով նամակ ցրուել են,
 Արարատայ դաշտին վրայ զինուոր խմբել են :

Ա՛լ բաւ լացիր, Մայր Հայաստան երկիրդ փառաց
 Քու զինուորներդ միշտ կտրիճ են ,որչափ ալ
 քաղցած :

Առ ու գագուէ այդ քաջերը քու սրտիդ վրայ,
 Որք կը թափեն իւրեանց արիւն սուրը հողիդ
 վրայ :

Անմիութիւն, տունը քանդող Հայոց խեղճ ազգին
 Հրատարեցաւ, տեղի տուաւ միութեան ճայնին.
 Լըսեց թուրքը ու սառեցաւ արիւնը խեղճին
 Չէր երազել Հային տեսնել նա այդ վիճակին:
 Յնծա՛, մայր մեր ,ով Հայաստան, որդիքդ մի-
 աջան
 Տասը տարուան սուգ ու թախիժ մեզնից վերացան
 Ուրախացաւ Մայր Հայաստան ելաւ կանգնեցաւ,
 Վեց դարերի սուգ, տառապանք մի քիչ մեղմա-
 ցաւ:

ՈՒՌԻ ԵՍ

Ուռի ես կռանալ մի
 Մեր տնից հեռանալ մի
 Վայ լէ, լէ, վայ լէ, լէ
 Վայ լօ, լօ ջան:
 Թէ Աստուածդ կը սիրես
 Սիրել ես մոռանալ մի
 Վայ լէ լէ եւ այլն:
 Հեռու, հեռու, սիրտէս
 Ճնճղիկի թեւ ա սիրտս
 Վայ լէ լէ եւ այլն:
 Քանց վարդը կարմիր չկայ
 Բաց անիմ սեւ ա սիրտս
 Վայ լէ լէ եւ այլն:

ՄԵՆՔ ԱՆԿԵՂԾ ԶԻՆՈՒՈՐ ԵՆՔ

Մենք անկեղծ զինուոր ենք առանց ի վիճակ.
 Ուխտեր ենք ծառայել երկար ժամանակ.
 Պարսկաստանի խորքից եկել խիստ նամակ,
 Գնում ենք բարով, կ'ուշանանք տարով,
 Արիւն, սուր ու հուր պատերազմի դաշտ կ'սպասեն
 մեզի:

Դուշմանը մեզ տուեց «Ջանֆէդայ» անուն
 Այդ անուան համաձայն տեսաւ զօրութիւն.
 Մենք չենք ուզեր ազատ կամաւ բռնութիւն,
 Ուխտել ենք կռուիլ այդ սիրով մեռնիլ,
 Համոզուած ենք որ այդպիսով միայն կայ մեզ փրկը—
 կութիւն:

Ստամպոլը պիտի լինի արեան ծով.
 Ամեն կողմից կռիւ կ'սկսի շուտով.
 Կոտորենք Բաշկալայ, անցնինք հեշտ կերպով
 Աջից Վարդանը ձախից Իշխանը,
 Գրաւենք Աղբակ տարածենք սարսափ.
 Փառք Դաշնակցութեան:

Բաշկալայ դաւառում, այն պատերազմին,
 Աւելի մեծ սարսափ տիրեց թշնամւոյն.
 Քաջ Զէյթունը յաղթեց վատ չար զազանին.
 Կեցցէ՛ Զէյթունը, խրոխտ Սասունը, կուսակցու-
 թիւնը
 Բաղդաւոր օրեր, պարծանք Հայերուն:

ԴՊՐՈՑԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔ

Ո՛վ սուրբ վայրեր, անհող ժամեր իմ կենաց,
 Որ մտացս մէջ քաղցր յիշատակ մ'էք թողած,
 Ըսէ՛ք ինձի չէ՞ կարելի ետ դառնանք,
 Այրած սրտիկս զովացնել դալ փութանք:

Ի՞նչ քաղցր է սէր դպրոցական ընկերաց,
 Որով մարդիկ մանկութենէ հետ միմիանց,
 Գաղափարաց սերտ կապով մը կը կախուին
 Եւ այդ կապով միմեանց եղբայր կը լինին:

Բարեկամաց մէջ ամէնէն քաղցրներն
 Են՝ դպրոցի, պատերազմի ընկերներ,
 Որոնց սիրուն յիշատակներ՝ քան զայլոց,
 Թողուն ի սիրտ՝ կարօտոյ հուր, բոց եւ խոց:

Ո՛հ երջանիկ էք դուք, մանկունք դպրոցաց,
 Որ ձեր անմեղ ժամերն ուսման նուիրած,
 Մեղուի պէս ծաղիկներէն մեղր քաղէք
 Եւ աշխարհիս ո՛չ հոգն ո՛չ վիշտ կը կրէք:

Կար ատեն մ'որ ես ալ ձեզ պէս երջանիկ,
 Դպրոցին մէջ աշխարհն ու իմ հայրենիք՝
 Մի ուրիշ կերպ կ'երազէի, եւ չէի
 Գիտեր թէ ինչ մեծ ցաւ սրտիս տան պիտի:

Բայց երբ անձամբ ի Հայաստան դիմեցի,
 Եւ հայրենի այս թշուառութիւնք դիտեցի,

Ուրախութիւնն հառացաւ ալ սրտէս,
Հառաչանքով միշտ «ա՛հ» լսում արդ բերնէս :

Չմնաց մէկն որ հողայ դտնել քեզ մի ճար .
Ա՛հ հայրենիքս ինչո՞ւ այդպէս կաս թշուառ,
Ա՛հ, ամենքն ալ կը տեսնեմ որ անզգայ,
Անգութ դարձեր, ողբերդ լսող մ'ալ չի կայ :

Երանի թէ ես ալ մանուկ մի դպրոց,
Եւ կամ տղայ մ'որ դեռ հանգչի իր մօր ծոց
Ըլլայի եւ չզգայի այս բիւր ցաւեր,
Մինչ հայրենեացս այսպէս անկար եմ օգնել :

ՃԱՄՐԱՅ ՏՈՒԷՔ

Ճամբայ տւէք առաջ դամ,
Սիրած եարիս բարեւ տամ .
Ուխտ եմ արել, որ առնեմ,
Թող տեսնէ աշխարհ ալամ :

Սարեր ձորեր, հետ կացէք,
Իմ եարին ճամբայ բացէք .
Ետր եարի հետ խօսելիս
Ականց արէք, ամացէք :

Նըչի ծառին նուշ կըլնի,
Վարդի հոտն անուշ կըլնի,
Երանէկ էն աղջկան
Սիրած եարին թուշ կըլնի :

ՎԱՆԵՑՈՑ ԱՂՕԹՔԸ

Տէ՛ր, ողորմեա՛ Հայոց ազգին
Տո՛ւր զօրութիւն մեր թոյլ բազկին,
Հալածէ՛ դու մեր թշնամին.
Տէ՛ր, ողորմեա՛, Տէ՛ր, ողորմեա՛ :

Շընորհեա՛ մեզ մէկ քաջ զօրավար.
Ժողուել Հային միազուծար,
Մարտնչեցնել կրօնի համար.
Տէ՛ր, ողորմեա՛, Տէ՛ր, ողորմեա՛ :

Թո՛ղ դադրի մեր դերութիւնը,
Յառնէ՛ Հայի ազգութիւնը,
Վերջանայ մեր հէքութիւնը,
Տէ՛ր, ողորմեա՛, Տէ՛ր, ողորմեա՛ :

Յիշեա՛ դմեզ, Տէ՛ր այս անդամը,
Ունայն չանցնի պատեհ ժամը,
Հայքս ալ ազգաց ՚լայք անդամը.
Տէ՛ր, ողորմեա՛, Տէ՛ր, ողորմեա՛ :

Տէ՛ր, թէ այժմ ալ չես ողորմիլ,
Ա՛լ հայիս մէկ բան չի օգնիլ,
Մեզ կը մնայ ջուրը ընկնիլ,
Տէ՛ր, ողորմեա՛, Տէ՛ր, ողորմեա՛ :

Ապա թըշուառ եղբայր Հայեր,
 Ձեռքերս առնենք մէյմէկ սուրեր,
 Դրօշակ բանանք, փըչենք փողեր.
 Տէ՛րըն խղճայ ի վերայ մեր:

ՁԱՅՆ ՏՈՒՐ

Ձայն տուր, ո՛վ ծովակ, ինչո՞ւ ես լըռում
 Ողբակից լինիլ չկամի՞ս դժբաղդիս.
 Շարժեցէ՛ք զեփիւռք, ալիքը վէտ վէտ,
 Խառնեցէ՛ք զարտասուռս այս ջրերի հետ:

Հայաստանի մէջ անցքերին վըկայ,
 Սկզբից մինչ այժմ, խընդրեմ, ինձ ասա՛,
 Մի՞թէ միշտ այսպէս պիտ՝ մնայ Հայաստան,
 Փըշալից անապատ՝ երբեմն բուրաստան:

Մի՞թէ միշտ այդպէս ազգն խղճալի,
 Կը լինի ծառայ օտար իշխանի,
 Մի՞թէ Աստուծոյ աթոռին մօտին
 Անարժան է Հայն եւ Հայի որդին:

Արդեօք դալո՞ւ է մի օր ժամանակ՝
 Մասիսի գլխուն տեսնել մի դրօշակ,
 Եւ ամէն կողմից պանդուխտ ազգայինք,
 Դիմեն դէպի իւրեանց քաղցր հայրենիք:

Բաֆֆի

Ոտքըս բոպիկ, կոլծքս միշտ բաց,
 Ի՛նչ փոյթ թէ զոյրս ալ մերկ մնաց.
 Ինձ մօտ մէկ է արեւ, բուք, ցուրտ,
 Բա՛ւ է չիշխեր հոս թուրք կամ քուրդ:

Իմ կեանքըս խիստ է ու չարքաչ,
 Փափուկ կեանքի վայլից չեմ վարժ,
 Բընակարանս է ապառաժ,
 Ընկերս՝ մրրիկ ու երկրաշաժ: Հայ եւն:

Թո՛ղ այլք բնակին հովիտ ու դաշտ,
 Վատ ազգին հետ թող լինի հաշտ,
 Ես պիտ՝ մնամ միշտ աննըւած,
 Թէեւ վրաս դայ քառսուն վաշտ:

Ճորենի տեղ կ՛ուտեմ կորեկ,
 Երկաթ ծեծեմ գիշեր ցորեկ
 Շինեմ փէտատ, խոփ, խաչ-երկաթ.
 Ծանր է դատումս, բայց եմ ազատ:

Հարստութիւն, ուսում, հանճար,
 Փառք ու պատիւ չեն ինձ համար.
 Բա՛ւ է ունիմ տէգ, թուր, խանչար,
 Բնաւ չի կոխեր հոս ոտք օտար: Հայ եւն:

Սիրած զէնքերս չեմ ձգեր ձեռքէս,
 Առիւծն անվախ չէ ինձի պէս.
 Կը սիրեմ որս, կըռիւ, աւար,
 Կ՛ըսպասեմ երբ ընկնի հաւար:

Գիշերն ալ զէնք վըրաս քընեմ,
 Երագիս մէջ կըռիւ կ'ընեմ,
 Կըռուիլ ինձ մօտ միշտ խաղալ է.
 Կըռուով մեռնիլը հալալ է: Հայ եւն:

Այծեամի պէս կը ցատկըռտեմ.
 Առիւծի պէս կը մըռընչեմ,
 Ծովի նըման կը փրփրիմ,
 Կայծակի պէս կը հարուածեմ:

Կըռուոյ դաշտը բաղըն է կեանքին,
 Երբ կը ծագի արշալոյսը.
 Կամ աւետիս տայ դրօշակին
 Կա'մ պաղ տեսնէ քու երեսը: Հայ եւն:

Հաւար ընկնի երթամ յառաջ,
 Սասնոյ լերինք հանեն հառաչ,
 Հառաչ հանեն եւ ներկուին
 Կտրիճներու արիւնով քաջ:

Կտրիճին սիրտ, կտրիճին ձեռք,
 Ի՞նչ փոյթ քաջին հազար մէկ վէրք,
 Մէկ հարուածին կուտաս հարիւր,
 Աղուաւին լէշ կ'անես հազար: Հայ եւն:
 Մ. Տամատեան

ՕՐՕՐ

Ննջեա՛, որդեակ անուշ քնով,
 Օրօր կ'ասեմ ու նանի,
 Քնոյ հրեշտակն իւր թեւերով
 Քո երեսին հով անի,
 Օրօր, օրօր իմ զաւկիս, (Ամեն տան
 Օրօր, կ'ասեմ հրեշտակիս վերջը կրկնէ)

Ննջեա՛, ննջեա՛, անուշ զաւակ,
 Շուտ մեծացիր ու մարդ դառ,
 Հայրենիքիդ լեր պիտանի,
 Նորա արեան վրէժն առ:

 Գիտես արդեօք ո՞վ էր պապըդ,
 Եւ ի՞նչ գործեր նա արաւ.
 Նա Վարդանն էր որ իւր գործով,
 Հայրենիքին փառք բերաւ:

Քո անունն էլ նոյնպէս Վարդան,
 Դու էլ նորան նմանիր.
 Նորա տուած օրինակով
 Հայրենիքիդ ծառայիր:

 Դէ՛հ մեծացիր ու քաջացիր,
 Ազգիդ վերայ մտածիր.
 Ձեռքէդ եկած ամեն բարիք
 Նորա մի՛ խնայիր:

ՎԵՐՋԻՆ ՎԱՐԴ

Վերջին վարդ, վերջին վարդ,
Սիրականիս վերջին զարդ,
Նա քեզ հանեց իւր կրծքից,
Ինձ պարզեց, վերջին վարդ :

Մանկութեան վերջին ժամերն,
Անցել են անդառնալի,
Կորած սիրոյս յիշատակ,
Դու ես միայն իմ վերջին վարդ :

Գարնան օրերն անցել են,
Տօթ ամառն է ինձ էրում,
Միշտ սպասում եմ քու տեսքին,
Դուն ամառուա վերջին վարդ :

Երջանիկ կեանքիս օրերը,
Ցաւ են դառել առաջիս.
Ուրիշ օրեր, ուրիշ կեանք,
Միաքըս բերիւր, վերջին վարդ :

Շատ չի տեւել, կը բացուի,
Առաջիս սեւ դերեզման,
Էս աշխարհից միացն քեզ
Հետըս կ'առնում, վերջին վարդ :

Ք. Տ. Պ. Պատկանեան

ՔԱՅԼԵՐԳ ԶԵՅԹՈՒՆԻ

Քանի՞ թմրինք, բաւ է եղբարք,
 Շրջենք աչերնիս աչ ու ահեակ,
 Շատ ստրուկներ եղան ազատ,
 Միայն մենք մնացինք հլու հնազանդ:
 Բաւ է եղբարք որչափ կրեցինք զերութիւն
 Քիչ մ'ալ ելլենք, ցոյց տանք նրանց քաջութիւն:

Կեցցէ՛ Զէյթուն, ապրի՛ Զէյթուն
 Թող չտեսնէ ստրկութիւն,
 Քանի ունի մեզ պէս քաջեր
 Կեցցէ՛ Զէյթուն, ապրի՛ Զէյթուն
 Բաւ է եղբարք եւն:

Զէյթունցի ենք, մեր զրօսանք՝
 է պատերազմ եւ արշաւանք,
 Սուր, թուր, գնդակ եւ հրացան
 Մեր խաղալիք են յաւիտեան:
 Բաւ է եղբարք եւն:

Զէյթունցի ենք, քաջեր ունինք,
 Ոսոխներէն մենք վախ չունինք,
 Մեր զրօսանքն է պատերազմ,
 Պատերազմներ ու արշաւանք
 Բաւ է եղբարք եւն:

ՀԱՅՐԵՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

Տո՛ւր ձեռքդ եղբայր, ժամ է զարթելու
 Ժամ է ժամ յառաջ ոտքի ելլելու
 Մօտ է վախճանին Հայերու օրհաս,
 Լինել չլինել մեզնից է կախուած:

Տո՛ւր ձեռքդ, եղբայր, հերիք համարենք
 Հերիք օգնութիւն ուրիշից հայցենք,
 Մենք ենք տաշուողը, մենք ենք չարչրուողը
 Մենք պիտի լինինք մեզի փրկողը:

Մեր վեհ Հայրենիք դարերով ճնշուած
 Դարեր շատ ու շատ մեր արեամբ ներկուած
 Պահանջէ մեզնից արիւնով ներկել
 Թշնամու արեամբ լեռներ ու դաշտեր:

Շտապիր, եղբայր, ա՛ռ, ահա քեզ զէնք
 Սըրանով միայն փրկուելու ենք մենք.
 Այս է գործածում մեր դէմ Թշնամին,
 Այս պիտի լինի պաշտպան մեր անձին:

Շտապիր, եղբա՛յր ի դաշտ պատերազմ
 Սպասում է քեզ Թշնամին մեր կազմ.
 Աշխարհի սկիզբից ամեն մարդկութիւն
 Այնտեղ է գտնել իւր ազատութիւն:

Այնտեղ է քո կեանք, այնտեղ է քո մահ,
 Ելի՛ր ընդ առաջ, ելի՛ր դու անմահ,
 Արդարութիւն է գործին նշանակ,
 Այնտեղ կը կանգնէ նա իւր յաղթանակ :

Գ. Թադէոսեան

ԹԻՖԼԻՉՈՒ ՔԷՅ

Ձմեռն ինչ կ'ուզէ թող ըլլի, (եար եարալի),
 Թէ ազոաւն էլ սարերը ըլլի, (թար եարալի),
 Մեզի ցուրտն չի վախցընի, (եար եարալի),
 Թէ գլխըներըս տաք կ'ուլլի, (եար եարալի) :

Երբ Նոյին գինին կամեցաւ,
 Հասած խաղողը քամեցաւ,
 Ին վախտը նա գինին կոնծեց,
 Ջուրը անասնոց յանձնեցաւ :

Հարըստութիւն ոչինչ է,
 Կեանքը ոսկւով էրծըթով չէ,
 Հարուստ տեսած ենք տարեկան,
 Ախ ու վախը մեզ համար չէ :

Երբ կուգան սիրուն գարունքը,
 Գընանք դափը մեր թիկունքը,
 Մենք լաւ կարմիր գինին կոնծենք,
 Թողնենք վարդ պըլպուլի սուգը :

ԱՂՔԱՏ ԿԻՆ

Ցուրտը փչեց, ձմեռ սաստիկ,
 Ձիւնը ծածկեց դետինը,
 Ամենայն մարդ մտաւ իւր տուն,
 Պատսպարուիլ ցրտիցը:

Ժամի դռնում դողդողալով
 Կանգնում էր մի աղքատ կին.
 Նորա հանդերձ պատառ պատառ,
 Չունի շապիկ իւղ հագին:

Անհամարձակ նա իւր ձեռքը
 Պարզում էր անձկացողին—
 «Ողորմութիւն արէք, պարոն,
 Անտուն անտէր աղքատին»:

Ձե՛զ, սիրելիք ասեմ ո՛վ էր
 Այս խղճալի աղքատը,
 Այն ցրտումը ոտաբոպիկ
 Կանգնած, ժամի դռնումը:

Շատ ժամանակ դեռ չէ անցել,
 Երբ նա փառքով ու պատւով
 Ման էր գալիս փողոցներուն
 Իւր սեփհական կառքերով:

Այժմ, վախով նա իւր ձեռքը
 Պարզում էր անցկացողին—
 «Ողորմութիւն արէք, պարոն,
 Անտուն, անտէր աղքատին»:

Մ. Նալպանդեանց

ԱՂՋԿԱՅ ԵՐԳԸ

Հանգիստ իմ անուշ, անցար դնացիր,
 Միայն վէրքն անբոյժ սրտումս թողուցիր.
 Սոխակն գեղեցիկ կանաչ պարտիզում,
 Երգելով քաղցրիկ ինձ չէ գրաւում:

Քեզանով միայն երջանիկ էի,
 Տիկին ինքնիշխան ինձ կարծում էի
 Տերեկը մինակ փակուած սենեկում,
 Ողբում եմ անյադ ոչ ոք չէ լսում:

Գիշեր է գալիս մահիճ եմ մտնում,
 Տրտում է հոգիս քունս չէ տանում.
 Մազերդ թուխ երկայն, աչերդ գրաւիչ,
 Ի՞նչ հասակ ի՞նչ ձայն, ինչ հոգի կտրիճ:

Ո՛հ սիրտս այրուած ողջ քեզ է կանչում,
 Ողջ քո անժողաց անունդ եմ յիշում,
 Անգութ ինձ խաբեց, ուրիշին սիրեց,
 Ա՛խ, նա ինձ դեռ վա՛ղ, դադաղ պատրաստեց:

Ս. Շահազիզեանց

ՆԱԶԷԻ ՕՐՕՐԸ

Քնի՛ր իմ բալիկ, օրօր ել արա՛,
Դու լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:

Կոյր կռունկները սուգ ու շիւանով
Մեր սեւ երկնքից եկան անցկացան,
Ա՛խ, մեր լեռներում նրանք կուրացան.
Դու՛ լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:

Հողմն է հեծեծում սեւ անտառներում,
Անտէր մեռելի սուգն է այն, բալիկ,
Անտէր ու անթաղ մեռելները շա՛տ.
Դու լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:

Կարաւանն անցաւ, բարձած արցունքով,
Սեւ անտառներում ծունկ չոքեց մնաց.
Այն մեր աշխարհի դարդ ու զուլումն է,
Դու լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:

Յո՛վուռնք եմ շարել, կապել օրօցքիդ՝
Չար աչքերի դէմ մեր շար դուշմանի-
Քնի՛ր ու աճի՛ր, շուտ արա՛, բալիկ՛,

Դու լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:
Դալուկ շրթունքիդ իմ կաթը սառեց,
Գիտեմ, այն դառն է, չես ուզում բալի՛կ—
Ա՛խ, վշտաց թոյնն է քամուել նրա մէջ.
Դու լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:

Կաթիս հետ մէկտեղ սեւ վիշտը ծծիր,
 Հողուդ մէջ թո՛ղ նա սեւ վրէժ դառնայ՝
 Ծլի՛ր, բոյ քաշիր, բոյի՛դ ես ղուրբան,
 Դու լաց մի՛ լինիր, ես շատ եմ լացել:

Ա. Ախարոնեան

ԱՆԻՐԱՆԻԿԻՆ

Իբրեւ արծիւ սաւառնում ես լեռ ու ժայռ
 Թնդացնում ես երկինք գետինք տենչավառ,
 Քաջ անունդ պիտի յիշուի դարէ դար.
 Հըսկայ լերինք քեզ ապաստան, Անդրանի՛կ:

Թըշնամիներ երբ լսեն քո անունը,
 Օձերու պէս պիտի սողան իւրեանց բունը.
 Երակներիդ ազնիւ քաջի արիւնը
 Չը ցամաքի մինչ յաւիտեան, Անդրանի՛կ:

Հայոց կուսանք դափնեայ պսակ թող հիւսեն.
 Քնքոյչ ձեռամբ քո ճակատը պըսակեն.
 Անվախ կուրծքդ գոհարներով զարդարեն,
 Կեցցե՞ս յաւէտ դու անսասան, Անդրանի՛կ:

Հայաստանի սոխակները քեզ համար
 Թող դայլայլեն գիշեր ցերեկ անդադար.
 Անյաղթ մընաս դափնիներովդ անհամար,
 Ո՛վ քաջ հերոս հայրենիքի, Անդրանի՛կ:

ՄԱՂԹԱՆՔ

Տէր, կեցո դու, ըզհայս.

Եւ արա զնոսա պայծառս,

Կեցո՛ զհայս :

Ձողորժութիւնդ վերին (պար)

Հաճեա ձօնել նոցին,

Ձի նովաւ մարթասցին

Ապրիլ յաստիս :

Ով տէր մեր, տէր փութա՛,

Ձազգ մեր համայն փրկեա՛,

Ի թշնամեաց :

Կափո՛ զաչս նոցուն,

Հաստ զարժատոցն զբուն.

Եւ զազգ մեր պարտասուն

Աբա՛ հըզօր :

Ի քո իջեալ տեղի

Ձաթոռ հայրապետի

Մեր հաստատեա՛ :

Ձերկարութիւն կենաց

Հօր մեր Աստուած ազգեաց

Շնորհեա՛ պետին մեր հարց,

Որ զմեզ հովուէ :

Աջովդ համատարած

Ձազգ մեր արտահալած

Փոյթ գումարեա՛ :

Յաշխարհ արարատեան
 Ի վայր մեր ծննդեան,
 Որ այժմ է սեփհակուն

Օտար ազգաց :

Առաքեա ի բարձանց
 Ջհամակցութիւն կամաց

Ի մերազնեայս :

Ձոմն ի մէնջ յարո՛

Պաշտպան ազգի մերոյ

Տուր նմա ցուպ հուժկու

Հովուել զմեզ :

ՊԱՆԴԻՏԻ ԵՐԳ

Օտար երկիր, օտար պանդուխտ կը հեծեմ,
 Դու, Հայրենիք, քեզ յիշելով կ'արտասուեմ :

Չկայ ծնող, չկան որդիք, քոյր, եղբայր,

Չիք ամուսին, որով ցաւերս մեղմանայ :

Օտար երկիր, արեւ, աստղեր եւ լուսին

Թէեւ պայծառ, ինձի խաւար կը թուին :

Բնակարանս՝ տխուր պանդոկ օտարաց,

Օղս օտար, ջուրս օտար, օտար հաց :

Ո՞ւր է հայրս, ո՞ւր է մայրս քաղցրանուն,

Ո՞ւր զաւակո՞ւնքս, ո՞ւր սիրելիքս սիրասուն :

Սակայն ունիմ քովս Յիսուս. փրկէ զիս,

Նա օտար չէ, նա իմս է, սիրէ զիս :

ԱՐԱՋՆ ԵԿԱԻ

Արազն եկաւ լափին տալով,
 Ժեռ քարերին ափին տալով,
 Ո՞րտեղ թաղեմ ես իմ տարտը,
 Չոր գըլուխս տափին տալով:

Ա՛յ իմ արագ, ջուրըդ վարար,
 Սիրուն եարիս եարար տեսա՞ր,
 Ես չը հասայ իմ մուրազին,
 Արագ, եարար կարօտս առա՞ր:

Ամպերն ընկան Մասիս սարին,
 Կարօտ մնացի ես իմ եարին,
 Աստուած սիրես, էրլած սրտիս
 Չուղար բերես, եկող տարին:

Գիշերն անքուն գիր կը գրեմ,
 Արտասուքըս գետ կը շինեմ,
 Արա՛գ, ծէգը ջըրիդ չառած՝
 Իմ սեւ տարտը քեզ կը բերեմ:

Կասես չողքը քարին ընկաւ,
 Կրակը սրտիս մէջն ընկաւ,
 Կամար ունքից, թուխ աչքերից.
 Ցաւն իմ ջիւան ջանիս ընկաւ:

ՀԱՅԴՈՒԿԻ ԵՐԳԸ

Մինչ բընութիւն էր զըւարթ
 Բացօղեայ պարզ երկնից տակ,
 Հայ հերոսներ անտառին մէջ
 Երգում էին երգ մ'յստակ.

«Մենք ենք ազատ Հայ պատանիք,
 Աշխարհն է այս լեռները.
 Սուրն է միայն մեր սիրելին.
 Եւ ընկերը պէրտանը:

Մեր զարդերն են մեր զէնքերը
 Եւ թանգ ոսկի փամփշտաման,
 Անկողինը կանանչ խոտ՝
 Փափուկ, մաքուր, պատուական:

Մեզ ապաստան՝ ժայռ քարերը,
 Եւ լապտերը՝ վառ լուսնակ,
 Բնակարան՝ անտառները
 Եւ հայելին պարզ վըտակ:»

Կարկաչահոս առուակները
 Օձապտոյտ թաւալմամբ,
 Անտառի խոր ձորերու մէջ
 Թափւում էին ցոլացմամբ:

Քաղցրահնչիւն պուլղարիներ
 Մատների նուրբ շօշափմամբ,
 Մեղմիկ մեղմիկ զարնւում էր
 Մեղամաղձիկ շառաչմամբ:

Բնութեան շքեղ այս վայրերը
Սիրահարած սրտերով,
Թնդացնում էին անտառները
Երգ երգելով պարելով:

Ծածանում էր նրանց գլխին
Ոսկի բանուած մի դրօշ,
Նահատակի արեամբ ներկուած
Սա բառերը բացորոշ.—

«Ազատութիւն, արդարութիւն,
Թշուառների լոկ պաշտպան.
Անձնուէր Հայ ազգութիւն
Ընդդէմ չարին բռնութեան»:

Միօրինակ զգեստները՝
Կտրիճ ռազմի ձեւի տակ,
Ոսկի բանուած բաշլըխները՝
Փայլում էին լուսնի տակ:

Փամփուշտները նրանց կրծքին՝
Խաչածեւ ուսից ձգուած,
Փոքրիկ սիրուն պէրտանիներ՝
Ծընկաց վըրայ միշտ դըրուած:

Յանկարծ հսկիչ մը այդ խըմբէն,
Խորհրդաւոր մի սուլով.
Դադար տուեց այդ հանդէսին՝
Դէպ ընդ առաջ քալելով:

Երիտասարդ լրագրերը
 Արագաչարժ նժոյգով,
 Բերում է յաջող լուրեր.
 Զուարթերես, վառ ճակտով :
 Լրտեսապետն էր խրկեր
 Հրահանգ մը այդ խմբին
 Դէպի լեռն էյրիպէլի
 Սպասել մի մատնիչի :
 «Տղե՛րք», գոչեց խմբապետը .
 «Շուտ ընդ փոյթ ի ճանապարհ .
 Զարնենք փշրենք այդ վատերը,
 Թող խնդայ Հայաստան Մայր» :

ՄԱՌՇ

Մնացես բարեաւ, սէր իմ սէր,
 Հըրաւէր մարտին որոտաց .
 Թէ չեմ քաջաց ես ընկեր,
 Չկայ բաժին ինձ փառաց :
 Մի լար, հոգւոյս իմ հատոր,
 Գուցէ դառնամ, ո՛հ, մի լար
 Թ՛անկայց մարտին ես ի գող .
 Տեսցուք յերկինս մենք զիրար :
 Եղբայրասպան չէ նախանձ,
 Որ բո՛րբոքեալ յիս վառի .
 Ի սուրբ հողոյ հայրենեաց .
 Բառնամ ըզլուծ օտարին :

ՔԵԼԵՐ ԾՕԼԵՐ

Քէլէր, ցօլէր՝ իմ եարը,
Արեւի տակին
Քէլէր, ցօլէր, իմ եարը.
Սարի սովոր, մեն մենաւոր,
Մէկ տղայ, հող արեգակ,
Թո՛ղ արեգակ, ե՛կ, տղայ:

Քէլէր, ցօլէր՝ իմ եարը,
Աղբիւրի ակին
Քէլէր, ցօլէր՝ իմ եարը,
Կանաչ առուով, ճանաչ առուով,
Ե՛կ տղայ, բաղովն արի,
Շողովն արի, շէկ տղայ:

Քէլէր, ցօլէր, իմ եարը.
Գերանդին ուսին
Քէլէր, ցօլէր, իմ եարը.
Հով ծառի տակ, զով ծառի տակ,
Ե՛կ տղայ, հունձ ես արել,
Քրտինք դառել շէկ տղայ:

Քէլէր, ցօլէր՝ իմ եարը,
Ջան աչքի լուսին,
Քէլէր, ցօլէր՝ իմ եարը,
Հով է, քընիւր, զով է քընիւր,
Շէկ տղայ, հունձ ես արել
Հար, բեզարիւ, շէկ տղայ:

Ահա իմ գործ, ահա իմ դրօշ,
Շուտ ձի հեծիր քաջի պէս,
Գրնա փրկել մայր հայրենիք,
Պատերազմի վառ հանդէս:»

«Ամենայն տեղ մահը մի է,
Մարդ մի անգամ պիտ' մեռնի,
Բայց երանի՛ որ իւր ազգի
Ազատութեան կը զոհուի:»

«Գրնա՛, եղբայր, Աստուած քեզ յոյս,
Ազգի սէրը քաջալեր,
Գրնա թէեւ չեմ կարող գալ,
Բայց իմ հոգին քեզ ընկեր:»

«Գրնա մեռիր դու քաջի պէս,
Թող չը տեսնէ թըշնամին
Քո թիկունքը, թող նա չասէ
Թէ վատ է Հայաստանցին»:

Ասաց տուեց օրիորդը
Իւր եղբորը մի դրօշ,
Մետաքսից էր, ազնիւ գործած,
Ուր երեք գոյն կար որոշ:

Եղբայրն առաւ եւ ողջունեց
Իւր սիրական քընքուշ քոյր,
Առաւ զէնքը, սուր, հրացան,
Հեծաւ իւր ձին սեւաթոյր:

«Քոյրիկ, կանչեց քաջ պատանին,—
 Մընաս բարեաւ սիրական.
 Այս դրօշակին պիտի նայի
 Ամբողջ բանակն Հայկական

«Նա սուրբ է ինձ երբ մկրտուած
 Արտասուքով ուր կընքած
 Դու յանձնեցիր ինձ յիշատակ,
 Հայրենիքի նուիրուած:

«Թէ մեռանիմ դու մի սըզար,
 Իմացիր որ տարեցի
 Դէպի մահու արքայութիւն,
 Իմ հետ քանի թըշնամի:»

Ասաց վազեց դէպի հանդէս
 Տաճիկներուն յանդիման,
 Իւր անունով գընել յաւէրժ,
 Ազատութիւն Հայկական:

Ո՛հ, իմ սիրտը կտրատվում է
 Տեսնելով այսպէս սէր.
 Դէպի թշուառ մի հայրենիք,
 Որ ոտնակոխ եղած էր:

Սորա կէսը, կէսի կէսը,
 Գէթ երեւէր մեր ազգում,
 Բայց մեր կանայք... ո՛ւր, Եղիշէ,
 Ո՛ւր մեր «Տիկնայք փափկասուն:»

Ո՛հ...արտասուք ինձ խեղդում են,
Այլ չեմ կարող բան խօսել,
Չէ՛...թըշուառ չէ Հայաստան,
Եթէ կանայք այսպէս են:

Մ. Նալպանդեանց

ԲԱՆՏԱՐԿԵԱԼՆ ԱՌ ԾԻԾՆՌՆԱԿ

Ով ծիծեռնակ վարանաց թըռչնիկ, ի՞նչ տըխրագին
Ձայնիւ, ձայնիւ կ'եղանակես մօտ իմ բանտին.

Միթէ վարուժանըդ սիրուն

Հոս միայնա՞կ թողուց զքեզ.

Եւ դուն անմըխիթար կը հեծես,

Ո՛հ, լա՛ց ուրեմն ինձի պէս:

Բայց երանի՛ քեզ, բի՛ւր երանի, կրնաս թըռչիլ,
Թեթեւ թեւոցդ ի ծայր ընդ սար ու ձոր.

Իսկ հոս արեւուն նշոյլն աղօտ

Մութ բանտիս է անթափանց,

Եւ ոչ մեղմ հովիկ մ'ալ կը փչէ

Որ տանի ձայն իմ սիրելեաց:

Գէթ դու դնա՛ գտնել սիրելիդ, սլացիր արագ,

Սակայն դարձիր նորէն մօտ չուառիս,

Եւ հոս հանգչէ այս իրիկուն

Լե՛ր դու վըկայ տըխուր մահուանս

Եւ իմ շիրմիս վրայ ճըւճըւալով

Գէթ դու յիշէ զիս անժողաց:

ԲՕԼԳԱՐ ՄՕՐ ՕՐՕՐԸ

Քընի՛ր, բալիկ, հանգիստ քընի՛ր ու խաղաղ.

Քո արիւնից մեր դաշտերը հազար ծաղկով վառւե-
ցին,

Ամեն մի մայր ծաղիկ ունի, միակ ես եմ անծաղիկ.

Քընի՛ր, բալիկ, հանգիստ քընի՛ր ու խաղաղ.

Մեր լեռների կատարներին ազատութեան բոցավառ:

Պարոյկները կէս գիշերի սեւ խաւարը վանեցին:

Քընի՛ր, բալիկ, խաղաղ քընի՛ր ու հանգիստ:

Կէս գիշերին մեր դըռները էլ չի բաղխում հարա-
մին,

Մանուկները ահ ու դողով էլ չեն նայում հերթի-
կին:

Քնի՛ր, բալիկ, խաղաղ ու հանգիստ:

Հօտ ու նախիր լուսաբացին խայտալով են դաշտ
վազում

Հովիւների սըրինգ շըւին ողջ ձորերն են թունդ
հանում

Ամեն շաբաթ երեկոյին ես այց կը տամ քո շիրմին,

Օրօր կասեմ, որ խոր քընես, մատաղ լինիմ քո
հողին:

Քընի՛ր բալիկ, քընի՛ր...:

Բայց թէ մի օր մեր լեռների մայրիկները կորանան.

Եւ մեր գըլիին հազար կողմից սեւ ամպերը դիզա-
նան,

Թէ ժըպիտը նորից խամրի մեր կոյսերի շըրթունքին,
 Եւ մեր անմեղ մանուկները օրօրոցում դողդողան,
 Այն ժամանակ նորից կը դամ, կասեմ, բալի'կ, մի
 քընիւր,
 Ե'լ, ոտքի ե'լ, սեւ ամպերը մեր լեռներին դիզա-
 ցան,
 Եւ փոթորկի գոռ շընչի տակ, մայրիները կորա-
 ցան՝
 Վե'ր կաց, մէկ էլ, հըսկայ զաւակ, ձըդւիւր քո վէս
 հասակով,
 Շարժի'ր մէկ էլ յաղթ բազուկդ, մատաղ լինեմ քո
 բազկին.
 Յետոյ նորէն հանգիստ քընիւր, անուշ, անվերջ,
 խոր քընով:...

ՏԱՊԱՆԱԳԻՐՍ

Աչնան չորցած թուփերու հետ
 Հովիկն ա'յն ալ քըչեց տարաւ.
 Վաղաթարչամ ծաղիկն անհետ,
 Դեռ չը բուրած իսպառ կորաւ:

Սեւ գերեզմա'ն մը փորեցին,
 Լացող չեղաւ անոր վրան.
 Սիրոյ համար ծընած հոգին,
 Անսէ'ր իջաւ ի գերեզման:

ՊՅՅԸԴ ԲԱՐՁՐ

Պօյրդ բարձր սալվի չինար,
Աչքդ նաշխուն, ունքդ կարմիր,
Դուն ստեղծել ես ինձ համար,
Անգին ծաղիկ ես նոր բուսած:

Գոյնդ նման է մարմարի,
Հագիդ շորերն է յարմարի,
Դուն ես վարդը այս աշխարհի,
Անգին ծաղիկ իմ նոր բուսած:

Քեզ չտեսնելը ինձ մեծ մահ է,
Հոգիս հանեմ քեզ տամ պահէ.
Ինձնուժ եղած ինձ ի՞նչ շահ է,
Անգին ծաղիկ իմ նոր բուսած

Գիշեր ցորեկ նստած լալով,
Աղի արտասուենք թափելով,
Ինձ թողել ես տանջուելով,
Անգին ծաղիկ իմ նոր բուսած:

Ես քեզ տեսայ ծաղկանց միջին,
Աղաչեցի ես իմ փրկչին՝
Որ չկտրէ յոյսն իմ վերջին,
Անգին ծաղիկ իմ նոր բուսած:

ՀԱՌԱՉԱՆՔ

Նպատակիս հասնիմ միակ,
Թող զիս հանեն կախաղան,
Կախաղանէն խեղդուկ ձայնով
Պիտի գոչեմ, ա՛խ, Հայաստան:

Ա՛խ, Հայաստան, սիրտս ու հոգիս
Քեզ նուիրեմ ընդունէ՛
Թէ կարելի. Թո՛ղ ես մեռնիմ,
Հայրենիքս դուն ապրէ:

Անոր սիրուն բանտն ալ դրուիմ,
Պալատ է այն ինձ համար.
Ձեռքերս, ոտքերս շղթան զարնեն,
Երջանկութիւն է ինձ ան ալ:

Թէ մինչեւ իսկ աքսորուիմ ալ,
Թափառական ընէ զիս բաղդ,
Հայաստանի սիրոյն համար,
Փըշոտ վայրերն կ'ըլլան դրախտ:

Ա՛խ, Հայաստան, դու սիրուն մայր,
Մինչ ե՞րբ այսպէս քու որդիք,
Քեզնէ հեռո՛ւ պիտ' հառաչեն.
Երբ դու այստեղ անտէր կ'մնաս:

Ե՞րբ պիտի գայ իմ Թագաւոր,
Որ ես հասնիմ իմ ուխտին,
Դրօշակներ ծածան ծածան
Ականակուռ Թագը գըլխին:

Ա՛խ, Հայաստան, աչքդ դարձուր
 Քեզ փնտռող որբերուն,
 Պէս պէս ցաւօք կը տանջուին,
 Դարման եղիր հայ քաջերուն :

Վախնամ մեռնիմ ես այս ցաւով
 Ու իջնեմ սեւ գերեզման,
 Գերեզմանէն մեռած ձայնով
 Պիտի գողամ, վա՛խ Հայաստան :

ԿԱՆՉԷ ԿՌՈՒՆԿ

Կանչէ՛, կռունկ, կանչէ՛, քանի գարուն է,
 Ղարիպներու սիրտը գունդ գունդ արիւն է :
 Կռո՛ւնկ ջան, կռո՛ւնկ ջան, գարուն է,
 Կռո՛ւնկ ջան, կռո՛ւնկ ջան, գարուն է,
 Ա՛խ, սիրտըս արուն է :

Կանչէ՛, կռո՛ւնկ կանչէ՛, քանի արօտ է,
 Աշխարհս է արեղակ, սիրտըս կարօտ է :
 Կռո՛ւնկ ջան, կռո՛ւնկ ջան, արօտ է,
 Կռո՛ւնկ ջան, կռո՛ւնկ ջան, արօտ է,
 Ա՛խ, սիրտըս կարօտ է :

Կանչէ՛, կռո՛ւնկ, կանչէ՛, քանի արեւ է,
 Աչնան կերթաս երկիր, եարիս բարեւէ :
 Կռո՛ւնկ ջան, կռո՛ւնկ ջան արեւ է,
 Կռո՛ւնկ ջան, կռո՛ւնկ ջան արեւ է,
 Ա՛խ, եարիս բարեւէ :

ՍԻՐԷ ՀԱՅԸ

Սիրէ հայը թէ ըլլայ
Աղքատ, տնանկ, անկարող,
Հագուստները հին ու մին,
Դռնէ ի դուռ մուրացող:
Անունն է հայ՝ պարտ է քեզ
Սիրել զնա հայու պէս:

Սիրէ հայը թէ ըլլայ,
Հայուստ, փարթամ, մեծատուն,
Ունենայ պէյ, էֆէնտի,
Կամ ամիրա պատուանուն.
Անունն է հայ եւ այլն:

Սիրէ հայը թէ ըլլայ,
Հայը սուրբ, տէրտէր, վարդապետ,
Վրան փիլոն, ծոցը խաչ,
Կաթողիկոս, հայրապետ,
Անունն է հայ եւ այլն:

Սիրէ հայը թէ ըլլայ,
Բողոքական, այլ կրօն,
Ըստ քո կարծեաց սնապաշտ,
Հերետիկոս, անկրօն:
Անունն է հայ եւ այլն:

Գ. Շմաւոն

ԹԻՖԼԻՍԵՑՈՑ ԳԱՆԳԱՏԸ

Տեսար մէկը շապայով,
 Քաշած ձեռին շան կաշին,
 Շուշի կըտորն աչքերին,
 Լուս ընկաւ քո առաջին:
 Էսէնց է, մօղա է, մօղա է, մօղա է
 Պետերբուրգումը միթօմ
 Աւարտիլէ իր ուսում,
 Փիլիսօփայ է կօսես,
 Պուրը տըրկէմէն է խօսում:
 Էսէնց է, եւն:

Մէկ էլ տէհնում իս պուչէ
 Թոնել է տալիս զայրաթով,
 Կօսիս քուչի աւլիլը
 Վիր է կալել փողդրաթով:

Մէկ էլ տեհնիս բըժիշկը
 Իւր վիզիթի փողն առած՝
 Դեռ ինքն էլ տուն չը հասած՝
 Հիւանդն էլ յետեւէն մեռած:

Մի ձեռը նա փըքուելով
 Ունի շալուարի ջիբում,
 Կոտրատուելով միւս ձեռով
 Իւղած մազերն է քօքում:

Ու բերանում ծըխելով
 Սատանայի բուրվառը,

Մէջըը կոտորած կատուի պէս
Երբ շափուժ է բուլվարը:

Մէկն էլ ոչխարի նըման
Էդնէն է կախիլ է դըմակ,
Կօսիս դարբնի մեծ փուքսով
Փշած ըլին իր քամակ:

Ախ էն դամբի պէս գործած
Էրէսների էն քուղը,
Սապուկների ճրոճոցը
Քանդում է իմ ըղուղը:

Չիմ կանացի, հա'խ Աստծու,
Բարկութիւնը իմ սանձել,
Ըսկըսում են վայ տալով
Միւր կնանիքն անիծել:

ՍԱՐԵՐԸ ՀՈՎԵԼԱ

Սարերը հովելա ծիրան ջան
Հօ' հովել հօ:

Բաներուս մնացելա ծիրան ջան
Հօ' հովել հօ:

Օրերը գնացելա ծիրան ջան
Հօ' հովել հօ:

Էլ գնալով անելով ծիրան ջան
Հօ' հովել հօ:

ՊԱՇՏՈՆԱԿԱՆ ԵՐԳ

Ս. Դ. Հ. Կ. Կանանց Ջարգացական Միութեան
Մարզում

Պարտքի, իրաւանց գիտակցութիւնով,
Ջարգացականներ՝ նետուած ասպարէզ,
Կամք, ոյժ ու եռանդ չեն պակսիր մեր քով,
Պայքարի կայծը հրդեհած է մեզ.

Օ՛ն, ընկերուհիք, դիմենք դէպ յառաջ,
Մերն է յաղթանակն, յառա՛ջ, օ՛ն, յառաջ:

Նախապաշարման շղթաներ ամուր,
Ալ բաւ կաշկանդեն սեռը իգական,
Փշրենք մեր վզին երկաթն ու անուր,
Կը մերժենք ՏԿԱՐ բառն անարգական.

Օ՛ն, ընկերուհիք եւ այլն:

Պարտ ու իրաւունք, հաւասար այր մարդուն
Է՞ր կը վայելենք, օրէնքն անարդար
Օ՛ն, թող ջախջախուին, կռուինք եռանդուն,
Մարտին մէջ վսեմ, անդուլ անդադար.

Օ՛ն, ընկերուհիք եւ այլն:

Հաւասարութեան փողը ուժգնակի
Հնչած է արդէն Հարաւ, Հիւսիսէն.
Ջարգացման կոչին մեր հոգին հակի.
Մեր մատներն անոր դափնիներ հիւսեն:

Օ՛ն, ընկերուհիք եւ այլն:

ԽՆԿԻ ԾԱՌ

Մեր դրօսանը խընկի ծառ,
 Գիւլո՛ւմ ջան,
 Ձեր դրօսանը խընկի ծառ,
 Գիւլո՛ւմ ջան.

Խընկենին ա բերել բար,
 Իմ խորոտիկ, պըզտիկ եար,
 Գիւլո՛ւմ ջան:

Մեր դրօսանը խընկի ծառ
 Նաչխուն բըլբուլ վըրէն թառ,
 Երթար ու դար շորոր տար,
 Սիրուն եարին օրօր տար:

Մեր դրանը խընկի ծառ,
 Մարջան բըլբուլ վըրէն թառ,
 Գընար ու դար, չըւան տար,
 Անուշ եարին թեւին տար:

Մեր դրօսանը խընկի ծառ,
 Ոսկի բըլբուլ վըրէն թառ.
 Կարմիր խընճոր անել տար
 Ալուան ծաղիկ տանել տար:

ՏԱՂ ՍԻՐՈՅ

Իմ եարբըն նըստել դամով,
 Լեզուն քանց շաքար համով,
 Ինձ կու սիրէ իւր կամով.
 Զա՛լում, ուրախ եմ, ամա՛ն, ամա՛ն:

Երեսըդ վարդի թեր է.
 Պօքըդ սիրտըս կու երէ.
 Ո՞վ ինձ խարար կու բերէ.
 Զա՛լում, կարօտ եմ ,ամա՛ն, ամա՛ն:

Աչքերիդ բանդիւան եմ,
 Կ'ուզեմ որ հոգիս հանեմ.
 Հէքիմէս դանդաւ կ'անեմ,
 Զա՛լում, դարդլու եմ, ամա՛ն, ամա՛ն:

Սեւ խալեր, ծամեր դաստայ,
 Պէնի սալուբտուր խաստայ.
 Իմ եարբն ինձ մէկ թաս տայ.
 Զա՛լում, ծարա՛ւ եմ, ամա՛ն, ամա՛ն:

Ծաղկած պաղչի նըման ես,
 Ի՞նչ կ'ելնի ըռահմ անես,
 Նըռներըն ծոցէդ հանես.
 Զա՛լում, համբո՛ւրեմ, ամա՛ն, ամա՛ն:

Գըլիիդ ձըգել ես մանտիլ,
 Գօզլարըն եանար դանդիլ.

Խոցուած սիրտըս մի՛ քանդիլ.
 Զա՛լում, դարի՛ պ եմ, ամա՛ն, ամա՛ն:
 Պաղչումըն ծաղիկ քաղես,
 Ծածուկ դէպ ինձ ծիծաղես,
 Կըրակով սի՛րտըս դաղես.
 Զա՛լում, երվէլ եմ, ամա՛ն, ամա՛ն:
 Գիր ես գըրեւ տոշխարով,
 Մէջըն լըցել շաքարով,
 Յովնաթանին շատ բարով.
 Զա՛լում, կարդացի, ամա՛ն, ամա՛ն:

ՔԱՅԼԵՐԳ Է. Յ. ԴԱՇՆԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

Մշակ, բանուր բէնջպէր ախբեր,
 Արի՛ք միանանք յառաջ պնանք...
 Աշխատանքի դաշտի պաշտպան
 Դաշնակցութեան թեւ թիկունք տանք:

Ա՛խ, մենք տանջւենք քրտինք թափենք,
 Արիւն՝ վաստակ դատենք դիզենք.
 Շահագործող ցեցեր վատնեն.
 Իսկ մեզ՝ չոր հաց բաժին հանեն:

Դէ՛հ սեւ օրեր, բողոք դարձէ՛ք,
 Արիւն, քրտինք երկունք մտէ՛ք.
 Տանջանք, զրկանք լեզու առէ՛ք,
 Սօցեալիզմի ճամբան բացէ՛ք...:

ՏԱՂ ՍԻՐՈՅ

Նոր ծաղկեցաւ այգին, եկել է դարուն.
 Է՞լ իմ սիրտըս կ'անես եարալու արիւն.
 Դու ես իմ սիրելի աղա եւ պարոն.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:
 Պախչի դուռըն բաց է, այս է լաւ վախտըն,
 Չալում ծոցըդ էլ բաց, մըտնեմ դըրախտըն,
 Թող ես շամամ քաղեմ, դու նըստիր թախթըն.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:
 Գիտեմ որ դու քանց զիս սիրոյ թամահ ես.
 Նըռներդ հող կու դառնայ, է՞ր պինդ կու պա-
 հես .

Թող համբուրեմ օրհնեմ, հոգով զարդարվիս.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:
 Զինչ ձուկըն ջըրէն դուրս ես կուզամ տապակ,
 Դու էլ իմ սիրովըն ծարաւ ես պապակ,
 Ապա է՞ր կու մընամք մեք միմեանց փափաք.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:
 Էլ չունիմ սիրելի քանց քեզ պատուական,
 Ինձ կարօտ մի՛ թողուլ նազլու սիրական.
 Կու մեռնիմ, կու մընաս դու ինձ պարտական.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:
 Երեսըդ նըման է կարմրափարլ վարդին.
 Թող քու հայրըն մեռնի, ապրի իւր որդին.
 Բալքի ըռահմ անես զարիպ ճամբորդին.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:

Մարմինըդ զառբաֆով նոր զարդարեցիր,
 Ծոցըդ նըշանց տըւիր, այլվի ծածկեցիր,
 Իմ սիրտըս երեւով կարօտ պահեցիր.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:
 Բարձին վրայ բաղմիս ի մէջ դարպասին.
 Մայիլ եմ աչքերիդ, հագիր ադլասին.
 Թող Յովնաթան մէկ տաղ ասէ քո թասին.
 Ես եղէ քեզ հէյրան, դու մարալ ջէյրան:

ԵԱՐԱԼԻ ԲԼԹՈՒԼ

Նպատակիս դէթ մի մասը կատարուէր.

Եարալի բըլբուլ եմ.

Հայրենիքիս ազատութիւնը տեսնեմ ու մեռնեմ.

Եար արի, տուն արի, շուտ արի բըլբուլ.

Սարերի գիւլն եմ:

Ա՛խ իմ դարդըս շատացել է չեմ կարող,

Եարալի բըլբուլ եմ.

Դարդի ձեռից ո՞ր ջուրն ընկնեմ ազատուեմ,

Տուն արի, շուտ արի, եարալի բըլբուլ եմ,

Սարերի գիւլն եմ:

Ա՛խ, անբաղդ հայդուկիս, Տէր իմ, դու խղճայ,

Եարալի բըլբուլ եմ.

Մի՛ թողնիր քուրդի գնդակով զուր դնում կորչեմ:

Եար արի, տուն արի, շուտ արի բըլբուլ եմ.

Սարերի գիւլն եմ:

ԱԶԱՏՈՒԹԵԱՆ ԱՌԱՋԻՆ ՔԱՅԼԵՐՔ

Հայե՛ր, այսօր ազաս կեանքի նոր արեւ
 Երբ խանդավառ կը շողշողայ մեր վերեւ,
 Պէտք չէ բնաւ որ մեր սիրտն ու մեր հոգին
 Սին անարժան բաղձանքներով բորբոքին,
 Պէտք չեն մեզի սիրտ միջոցներ, ոյժ, զէնք,
 Ազատութիւն մենք կ'ուզենք:

Թուրք ազգին հետ, իբր ազգական խնամի,
 Չէինք երբէք, պիտի չըլլանք թշնամի,
 Զաւակներ՝ նոյն հայրենեաց, նոյն սուրբ հողին
 Թշնամին ենք մեզ իրարմէ բաժնողին,
 Պէտք չեն մեզի բիրտ միջոցներ, ոյժ ու զէնք,
 Եղբայրութիւն մենք կ'ուզենք:

Միշտ ձեռք ձեռքի, հաստատ քայլով անխափան
 Պիտի կտրենք մենք լուսաւոր այն ճամբան,
 Որ հեշտաբոյր ծաղկանց մէջէն ընտանի
 Դէպի լաւն ու դէպի բարին կը տանի:
 Պէտք չեն մեզի բիրտ միջոցներ, ոյժ ու զէնք,
 Արդարութիւն մենք կ'ուզենք:

Ա. Փանոսեան

ՔԱՅԼԵՐԳ Է. Ս. Ռ. ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

Եկէք, բոլորուինք մեր սուրբ ուխտին շուրջ,
Մեր գործն է վըսեմ, մեր պայքարն է լուրջ,
Վառուած ողջամիտ սկզբունքներով,
Մեր պարտքն անվըհատ կատարենք սիրով:

Նոր սիրտ, նոր հոգի, նոր խանդ առէք, Հա՛յք,
Ռամկավարութեան ծագեցաւ մեզ այդ:

Ցրուած Հայութեան սիրտերէն բաժան,
Բառնանք թունաւոր քէն ու ռխ դաժան
Ջանանք փոխարկել բիրտ նիւթը՝ լոյսի
Եւ թող միտքն ըլլայ ուղեցոյց յոյսի:
Նոր սիրտ, ... եւն:

Իջնե՛նք ռամկին մօտ, ժողովրդին մէջ,
Ձեռքերնիսբռնած լոյսի ջահն անշէջ.
Քննենք, պրպտենք ցաւոց աղբիւրն յորդ,
Նոր կեանքին ըլլանք խիզախ ռահայորդ:
Նոր սիրտ, ... եւն:

Հերիք՝ տարուեցանք պատրանքներով սին,
Հերիք սնուցիք կեղծ յոյսեր մթին,
Հասած է արդէն ողջմտութեան ժամ
Մէկդի՛ վանեցէք երազներ ունայն:
Նոր սիրտ, ... եւն:

Գ. ԽԱՆՃԵԱՆ

ԿՐԱՄԲԱՄԲՈՒԼԻՆ

Կրամբամբուլին էն օղին է,
 Որ մեզի քաջ ծանօթ է,
 Որու համը չգիտնալը
 Ուսանողին ամօթ է,
 Բայց հանասլազ իմ սիրելի,
 Մենք կոնծում ենք կրամբամբուլի,
 Կրամբամբուլին, կրամբամբուլին :

Հայրս անդադար ինձ դրում է,
 «Որդի ջան, շուտ աւարտէ,
 Տես, գրքերդ դու լաւ սերտէ,
 Ժամանակդ արագ անցնում է
 Բայց ես նորա պարոն որդին
 կոնծում ենք միշտ կրամբամբուլին.— (կրկ.) :

Թէ դասն ու հոգն ինձ նեղում է
 Թէ իմ քէյֆը տեղը չէ,
 Թէ աղջիկը ինձ խաբում է,
 Ու հաւատարիմ էլ չէ,
 Կ'ասեմ աղջիկ իմ նազելի,
 Քոն տեղ կը սիրեմ կրամբամբուլին.— (կրկ.) :

Թէ Լերբս ու Թոքս իմ մաշուել է,
 Գլուխս էլ սաստիկ ցաւում է,
 Թէ որ խմելն ու քէյֆ անելը
 Բժիշկն ինձ արգելում է.

Բայց ինչ ցաւ, որ կուզէ ըլլի,
Ես կը կոնծեմ կրամբամբուլի: (կրկ.)

Երբ մայրս ինձ մի հարս ճարել է,
Ասում է որ պսակուիմ,
Եւ պարտքն ու կարգն ինձ ստիպել է,
Որ ես ճաշ ու քէյֆ սարքեմ,
Եւ ճաշի տեղ իմ սիրելի՝
Կ'առնում առատ կրամբամբուլի:—(կրկ.)

Բայց երբ կուգայ կեանքիս վերջը
Մահս էլ առջիս տեսնեմ.
Օղին կ'ածեմ բաժակիս էջը,
Հոգեհանիս էլ կ'ասեմ,
Վերջին անգամ իմ պատուելի
Ե'կ առաքացնենք կրամբամբուլի,
Կրամբամբուլի', կրամբամբուլի:

ՆԱԶԼՈՒ ԶԱՆ

Եկաւ գարունն բացուաւ սարերի վարդը
Ա'խ, նազլու ջան, ով սպաննեց քո մարդը:
Եկաւ գարունն կթինք ոչխարի կաթը
Ա'խ, նազլու ջան, էս ինչ սեւ էր քո բաղդը:
Արեւն թափուաւ մահու ճաղի թեւերուն
Ա'խ, նազլու ջան, մնացել գիշերուն:
Վա՛յ, վայ, վայ, վայ շատացել են դարդերս
Ա'խ նազլու ջան, եղէմ մնային բալէքդ:

ՀԱՌԱՋԱՆՔ

Իմ անուշիկ մայրիկս
 Կանչէ թող դայ ջուրիկս
 Տամ իմ վերջին համբոյրս
 Կանչում է Հայրենիքս :

Գնում եմ կռուելու
 Օգնելու, յաղթելու յոյսով՝
 Դէմ դնել քաջի պէս՝ թշնամույն
 Փրկել Հայրենիքս :

Բացուել է Սուրբ Դրօշակ
 Գնանք մտնենք նրա տակ
 Մերոք Փաշային նմանակ
 Լինինք ազնիւ նահատակ :

Ուխտել եմ, զինուել եմ, անձնուէր
 Քաջի պէս կռուել
 Ազատութեան դրօշներով
 Փրկել խեղճ Հայրենիք :

Այնտեղ Ռուսն է մեզ տանջում
 Այստեղ Թուրքն է մեզ մորթում,
 Համարում են մեզ մրջիւն
 Ինչ որ մեզ թանկագին է
 Մեր ձեռքից են խլում :

Գնում եմ եւն. :

Ուխտել եմ եւն. :

ՏԵՍԻԼ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

Թէ իմս Հայրենեաց քնար սգաւոր
 Հեծէ տխրագին, իմ հողիս է այն.
 Թէ նորա բեկբեկ թելեր վշտաւոր
 Խօսի ողբաձայն՝ իմ սրտիկս է այն:

Թէ հայ մուսային սրտառուչ նուագ
 Դեռ կ'եղերգէ՝ հառաչանքս է այն,
 Թէ Հայաստանի սեւ բաղդին հագագ
 Լայ աղեկտուր՝ հեծեծանքս է այն,

Թէ իմս Հայրենեաց կիսամեռիկ շունչ
 Դեռ ըսի տխուր՝ իմ ողբերս է այն.
 Թէ լռիկ մնջիկ հեծէ անշըշունչ,
 Ո՛հ անկարեկիր իմ լալքս է այն:

Եւ Հայկայ փառաց յօժար ողբերգուն
 Հարագատ լացողն՝ իմ ձայնիկս է այն.
 Չորս հագար տարուան սլարծանաց գարուն,
 Արձագանգ տուողն՝ աղաղակս է այն:

Իմ Հայաստանիս ցաւերուն հատոր
 Ահա այս մաշած իմ կուրծքս է այն.
 Սեւ սեւ թերթերուն էջ սրտակոտոր
 Արտաստուօք գրուած իմ աղիքս է այն:

Թէ բանաս կարդաս արիւնստ դաշտեր
 Վարդագոյն ներկուած՝ իմ կողերս է այն.
 Թ՛աչքէ անցընես շամփրած նիզակներ
 Մահահոտ ցցուած՝ իմ թիկունքս է այն:

Թէ Հայկ եւ Արամ, Վահան Վարդաններ
 Ինկած տեսանես՝ իմ ուժըս է այն.
 Թէ դէնք, Թէ զրահ Թէ սուր Թէ սուսեր
 Փշրած կոտորած՝ ոսկորներս է այն.

Թէ արեամբ ներկեն ափունք Եղեմին
 Նշխար քաջերուն՝ իմ բիրերս է այն.
 Թէ քաղցր ու անբիծ ալիք Եփրատին
 Լեղի են դարձեր՝ արտասուքս է այն:

Թէ վճիտ գետերն, աղբերքն արծաթի
 Լալիք առուակեն՝ երակներս է այն,
 Թէ Տիգրիս, Գոհոն, Փիսոն մոնչեն՝
 Թէ պղտոր գնան՝ իմ արիւնս է այն:

Թէ սառնամանիք ձմրան բքաբեր
 Լեռներն է պատեր՝ իմ գազաթս է այն.
 Եւ քաղցրիկ զեփիւռն, անուշակ հովեր
 Յրտազին փչեն՝ զիմ նշիկս է այն:

Թէ վտակ վտակ ցօղէ գլխատակ
 Չայս տրտմավաստակ. աչքերըս է այն.
 Թէ սրտաձայնիկ երգէ զՀայաստան,
 Կանչէ զՀայաստան՝ անկեղծ սէրս է այն:

Թէ մթին խորշերն ու ձորեր լռին,
 Սեւերով ծածկեն՝ մենաստանս՝ է այն.
 Թէ ողբ կը կարդան վայրէն Եդեմին,
 Ճնշած լերդերուս՝ արձագանգն է այն:

, Եւ Հայաստանիս հողերը ուխտիւ՝
 Պինդ սիրով գրկողն՝ իմ ձեռքերս է այն.
 Թէ կը համբուրեն կաթոգին սրտիւ,
 Ո՛հ, մայրակարօտ շրթունքներս է այն:

Եւ կիսակործան տաճարն հայրենի
 Սեւ սուգ է պատեր՝ տաղաւարս է այն.
 Ուր շիջելավառ կանթեղ դեռ հիւժէ
 Նուաղ առ նուաղ՝ իմ յոյսըս է այն:

Ուր տխուր նստեր, մազերն են ծածկեր
 Իւր սեւուկ աչքեր՝ սերականս է այն.
 Ձեռքերն ի ճակատ, կունակն ի հողեր
 Յուսով կռթրներ՝ գերեզմանս է այն:

Ու երբ տեսնեմ զիմ հէզն Հայաստան,
 Ի մէջ իւր փառաց՝ իմ բաղձանքս է այն.

Ս . Հ . Ֆէլէկեան

ԵՐԳ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

Մենք Հնչակեան ենք, եղբայր դուք Դաշնակցական
 Մենք երկուքս էլ կուլանք ի սէր Հայկական :
 Արիք եղբարք հոգևով սրտով միանանք,
 Ձեռք ձեռքի տանք ապա դործենք արչաւանք :

Արիք եղբարք, միանանք,
 Բաւական է մեր տանջանք,
 Ի սէր ճնշուած Հայ ազգին,
 Գործ դնենք մեր ճիգ ու ջան :

Մեր պապերն ալ ներկայիս պէս գործեցին,
 Իրենց ձեռքով իրենց տունը քանդեցին.
 Արիք եղբարք եւն. :

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Օդդ սիրուն, ջուրդ սիրուն, դուն սիրուն,
 Պէս պէս գոյնով ծաղիկներդ գալարուն.
 Ձեն դադրիր աշխատելուց օրն ի բուն,
 Քու հարազատ մշակներդ, Հայրենիք :

Երբոր լինի գարնանամուտ նոր գարուն,
 Կը բազմանան վտակներդ, Հայրենիք,
 Շար ի շար ցնծութեամբ երգերով զուարթուն,
 Շարժվում են բանակներդ, Հայրենիք :

Մարդիկ կուգան քու սարերը ման գալու,
 Իբր որսորդ եղնիկներդ ո՞րսալու.
 Երբ կը փոխեն երգը ուրախ կարգալու,
 Քու սղազեաց սոխակներդ, Հայրենիք:

Դուն դրախտն ես, քեզի սուրբ գիրքը վկայ
 Քու միջիցդ անմահութեան հատ կուգայ,
 Հազար ափսոս լուսաւորուած չեն գիմա,
 Ժողովուրդ, զաւակներդ, Հայրենիք:

ԿՈՒԺՆ ԱՌԱՅ

Կուժն առայ, ելայ սարը,
 Չըզրտայ Ֆիդան եարը.
 Ֆիդան եարը ինձ տուէք,
 Չըքաչեմ ահ ու զարը:

Մեծ սարի հովին մեռնիմ.
 Շէկ տըղի բոյին մեռնեմ.
 Մի տարի ա չեմ տեսել.—
 Տեսնողի աչքին մեռնեմ:

Բըլբուլը դարի վերայ,
 Խընձորը ծառի վերայ.
 Սիրած սիրածի տային,
 Չոր գետնին՝ քարի վերայ:

ՄՈՒՇ

Թո՛ղ երգէ բըլբուլ, Մշու դաշտերում
 Թո՛ղ վարդեր բացուին Սասնոյ լեռներում,
 Թո՛ղ մեր թըշնամիք սարսեն սարսափեն—
 Գազան ոսոխներ ճաքեն, տրաքեն :

Մշու դաշտեր ծաղկունքով բացուած,
 Հայու սերունդը կը պահէ Աստուած,
 Ինչքան որ կ՛ուզեն թշնամիք թող դան,
 Սասնոյ լեռներէն ի՞նչ պիտի ստանան :

Ինչո՞ւ չը ծաղկէ ծաղիկն անխնայ,
 Այդ թշնամոցը ո՞վ կը վախենայ
 Թող հայ աղջիկը երգէ վառվռուն,
 Սուր զէնքը ձեռին՝ ջարդ տայ թուրքերուն... :

ԷԳՈՒՑ

Ինձ մի տանջել, մի չարչարել, սիրական,
 Լոկ խոստմունքդ իմ սրտին չեն բաւական.
 Բոց աչքերդ ու շրթներդ վարդանման,
 Երջանկութիւն խոստանում են յաւիտեան :

Քեզ տեսնելիս, ա՛խ, մոլորում է միտքս,
 Ուժգին ուժգին թափ է տալիս վառ սիրտս,
 Մէկ ջերմաջերմ, մէկ սառ վազում է քիրտըս,
 Զօրութիւնս հատաւ ինձնից, սիրական :

ՄՈՒՇ

Թո՛ղ երգէ բըլբուլ, Մշու դաշտերում
 Թո՛ղ վարդեր բացուին Սասնոյ լեռներում,
 Թո՛ղ մեր թըշնամիք սարսեն սարսափեն—
 Գազան ոսոխներ ճաքեն, տրաքեն:

Մշու դաշտեր ծաղկունքով բացուած,
 Հայու սերունդը կը պահէ Աստուած,
 Ինչքան որ կ՛ուզեն թշնամիք թող դան,
 Սասնոյ լեռներէն ի՞նչ պիտի ստանան:

Ինչո՞ւ չը ծաղկէ ծաղիկն անխնայ,
 Այդ թշնամոցը ո՞վ կը վախենայ
 Թող հայ աղջիկը երգէ վառվռուն,
 Սուր զէնքը ձեռին՝ ջարդ տայ թուրքերուն...:

ԷԳՈՒՑ

Ինձ մի տանջել, մի չարչարել, սիրական,
 Լոկ խոստմունքդ իմ սրտին չեն բաւական.
 Բոց աչքերդ ու շրթներդ վարդանման,
 Երջանկութիւն խոստանում են յաւիտեան:

Քեզ տեսնելիս, ա՛խ, մոլորում է միտքս,
 Ուժգին ուժգին թափ է տալիս վառ սիրտս,
 Մէկ ջերմաջերմ, մէկ սառ վազում է քիրտըս,
 Զօրութիւնս հատաւ ինձնից, սիրական:

Էգուց, էգուց լըտում եմ զո բերանից,
 Յոյսըս հատաւ, հատաւ էսքան խափուելից
 Քունս փախաւ, փախաւ իսպառ ինձանից,
 Դե՞ւ ես դու չար, թէ հրեշտակ ես աննման:

Էլ մի՛ խաբիր ու մի՛ խաբուիր, անձկլիս,
 Էգուցները միշտ նման չեն յետ դալիս.
 Վա՛յ թէ էգուց աղի արցունք թափելիս,
 Դու ինձ ճամբէս դէպի մըթին գերեզման:

Գամառ-Քաթիպա

ՀԱՅ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴՆԵՐ

Հայ երիտասարդներ, շուտ ըշտապեցէ՛ք,
 Րոպէն շատ թանկ է առաջ քալեցէք.
 Օտարն հայերին կ'ասէ վախկոտ են,
 Քաջութեան կարմիր դրօշը պարզեցէք:

Մի՞թէ մենք Վարդանի ցեղիցը չենք.
 Մէկս հազարի դէմ կը կուենք.
 Մի ժամանակ մենք շղթայուած էինք
 Այժմ ազատ ենք եւ ունինք շատ դէնք:

Օգնութեան հասան քաջ Խանն ու Մուրատ,
 Ճիշտ հայու զաւակ-ճնունդ հարազատ.
 Մոկացի Գրիգոր եւ երկու Արշակ՝
 Գնդակ էին թափում կարկուտից արագ:

ԼՃԱԿ

Ինչո՞ւ ապշած ես, լըճա՛կ,
 Ու չեն խայտար քու ալեակք,
 Միթէ հալւոյդ մէջ անձկաւ
 Գեղուհի մը նայեցաւ:

Եւ կամ միթէ կըզմայլի՞ն
 Ալեակդ երկնի կապոյտին,
 Եւ այն ամպոց լուսափթիթ
 Որք նըմանին փրփուրիդ:

Մեղամաղձոտ լըճա՛կ իմ,
 Քեզ հետ ըլլանք մըտերիմ,
 Սիրեմ քեզի պէս ես ալ
 Գրաւիլ լռել ու խոկալ:

Ո՛րքան ունիս դու ալի՛
 Ճակատս ա՛յնքան խոկ ունի,
 Ո՛րքան ունիս դու փրփուր՝
 Սիրտըս ա՛յնքան խոց ունի փիւր:

Այլ եթէ գողդ ալ թափին
 Բոյլքն աստեղաց երկնքին,
 Նըմանիլ չե՛ս կրնար դուն
 Հողւոյս՝ որ է բոց անհուն:

ԼՃԱԿ

Ինչո՞ւ ապշած ես, լըճա՛կ,
 Ու չեն խայտար քու ալեակք,
 Միթէ հալւոյդ մէջ անձկաւ
 Գեղուհի մը նայեցաւ:

Եւ կամ միթէ կըզմայլի՞ն
 Ալեակդ երկնի կապոյտին,
 Եւ այն ամպոց լուսափթիթ
 Որք նըմանին փրփուրիդ:

Մեղամաղձոտ լըճա՛կ իմ,
 Քեզ հետ ըլլանք մըտերիմ,
 Սիրեմ քեզի պէս ես ալ
 Գրաւիլ լռել ու խոկալ:

Ո՛րքան ունիս դու ալի՛
 Ճակատս ա՛յնքան խոկ ունի,
 Ո՛րքան ունիս դու փրփուր՝
 Սիրտըս ա՛յնքան խոց ունի փիւր:

Այլ եթէ գողդ ալ թափին
 Բոյլքն աստեղաց երկնքին,
 Նըմանիլ չե՛ս կրնար դուն
 Հողւոյս՝ որ է բոց անհուն:

Հող լուսաւորք չեն մեռնիր,
 Ծաղիկները հող չեն թոռմիր,
 Ամպերը չեն թրջեր հող,
 Երբ խաղաղ էք դու եւ օդ :

Լըճա՛կ դու ես թագուհիս,
 Ձի թ՛հովէ մ՛ալ խորշոմիս,
 Դարձեալ խորքիդ մէջ խոով
 Ձիս կը պահես դողդղալով :

Շատերը զիս մերժեցին,
 «Քնար մ՛ունի սոսկ» ըսին,
 Մին՝ «Դողդոջ է, գոյն չունի» :—
 Միւսն ալ ըսաւ. — «Կը մեռնի՛» :

Ոչ ոք ըսաւ. — «Հէ՛գ տըղայ,
 Արդեօք ինչո՞ւ կը մըխայ,
 Թերեւս ըլլայ գեղանի
 Թէ որ սիրեմ, «չը մեռնի» :

Ոչ ոք ըսաւ. «Սա տըղին
 Պատուներ սիրտը տրամագին,
 Նայինք ինչե՛ր գրուած կան... :»
 — Հոն հրդեհ կայ, ոչ մատեան :

Հոն կայ մոխի՛ր... յիշատակ...

Ալեաղբէր յուզուի՛ն թող լըճա՛կ,
 Զի քու խորքիդ մէջ անձկաւ
 Յուսահատ մը նայեցաւ... :
 Հայաստա՛ն, քաղցր իմ Հայաստան,

Պ. Դուրեան

ՍԻՐՈՒՆ ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Էյ ճան հայրենի՛ք, ինչքան սիրուն ես,
 Սարերդ կորած երկնի մոմի մէջ,
 Զրերդ անո՛ւշ, հովերդ անուշ,
 Մինակ պալէքդ արուն-ծովի մէջ :

Քու հողին մեռնիմ, անգին հայրենիք,
 Ախ, քիչ է թէ որ մի կեանքով մեռնիմ,
 Երնէկ ունենամ հազար ու մի կեանք,
 Հազար էլ սրտանց քեզ մատաղ անեմ :

Ու հազար կեանքով քու դարտին մեռնիմ,
 Պալէքիդ մատաղ, մատաղ քո սիրուն,
 Մինակ մի կեանքը թող ինծի պահեմ,
 Էն էլ քու փառքի գովքը երգելուն :

Ու արտուտի պէս վեր ու վեր ճախրեմ,
 Նոր օրուայ ծեղիտ, ազիզ հայրենիք,
 Ու անուշ երգեմ, բարձր ու զիլ գովեմ,
 Կանանչ արեւդ, ազատ հայրենիք :

ՄՇԵՑՈՒ ՈՂԲԸ

Ընկաւ տարին, հայոցս էլ փառք ընցաւ հետ.
 Դրախտի սարէն գարուն յետին լարեւ ետ.
 Կտրիճք առան զէնքեր, իջան տակ հողին,
 Վա՛յ մեր դլխին, սեւ մութ էկաւ էն օրին:
 Հայու աչքեր թող մեզ լա՛ն,
 Ա՛խ, մեզ լան, վա՛խ, մեզ լա՛ն:

Հայերս գերի եղանք բախտին անողոք,
 Աստուած, հրեշտակ, մարդ չլսեց մեր բողոք.
 Մըր լարերու ծէն ծածկըւաւ Տարնոյ տակ,
 Մշու դաշտեր պահես սրտիս հառաչանք:
 Հայու աշուղք թո՛ղ մեզ լա՛ն,
 Ա՛խ, մեզ լան, վա՛խ, մեզ լա՛ն:

Մըր աշխարհի քակվուկ շէնքերու ներքեւ
 Նըստուկ մամ, պաղ, ճժեր մնացին անարեւ,
 Նօթի, տկլոզ, ա՛խ, չկայ տէր տիրական,
 Անգութ քըրդու գուլմին եղած ենք խուրպան:
 Ղարիպ աղբերք թո՛ղ մեզ լա՛ն,
 Ա՛խ, մեզ լա՛ն, վա՛խ, մեզ լա՛ն:

Մատղաչ աղջիկ ու հարս հալաւ մի չունի,
 Որ իր մարմին անօրէնին դէմ ծածկի.
 Էնպէս դրած ձեռքերն աչից ամըչկոտ
 Գութի, սիրոյ, ողորմութեան է կարօտ:

Հայ աղջիկներ թող մեզ լա՛ն,
Ա՛խ, մեզ լա՛ն, վա՛խ, մեզ լա՛ն:

Կեցէ՛ք, Մշու դաշտի քամիք, քիչ մ'կեցէ՛ք,
Մըր ողբաձէն բարեւն ալ ձըր հետ տարէք,
Ու՛ երբ ընցնիք Սահմանադրութեան կամարից,
Հոնկուց ըսէք զարիպ մըր հայ ախրերից—
Մըր արտասունք սրբեն թող մըր աչվընուց,
Կ'անցնի տարին էլ չը լա՛նք, էլ չը լա՛նք:

ՊԱՐԵՐԳ

Փափուրի ջա՛ն,
Մըտայ պըլպուլի բաղը
Փափուլի ջան,
Երգեցի անուշ տաղը:

Լուսնակը շող ա գցել
Իմ եարը դող ա գցել:
Փափուրի ջան եւն:
Բարակ քամին տալիս ա,
Ալ թողը դող ա գցել.
Փափուրի եւն:

Ծամեր ունիս ծիրանի
Քամին տայ թել թել անի
Սիրուն աչերըդ եարօ
Խելք ու միտքիս կը տանի:
Փափուրի եւն:

Բայց թէ լեզուէդ շահ չունի Հայաստան,
Մեծ ուսում առիր եղար գիտնական,

Թըքել ենք քո ալ լեզուիդ ալ վըրան :
Գովքովըդ լեցուած է մարդոց բերան,
Թէ ուսումէդ շահ չունի Հայաստան,
Թըքել ենք քո ալ, ուսմանդ ալ վըրան :

Կուտամ քեզ պատիւ, կ'ունենաս դու յարգ
Ու կը դնեմ քեզ ազնիւ մարդոց կարգ .
Երբ օրօրանէդ մինչեւ գերեզման,
Զըգտումըդ լինի փրկել Հայաստան :

Գամառ-Քաթիպա

ԱՌ ՍԻՐՈՒՀԻ

Գիշեր ցերեկ կը հառաչեմ,
Ա՛խ, օրիորդ քո սիրուդ,
Սեւ աչերուդ վարդ այտերուդ
Զարնուեցայ, ի՞նչ օգուտ :
Գիտես անգութ, որ պատանին
Զի դիմանար այս ցաւոյն,
Քեզի համար ալ չի դադրիր,
Աչքիս արցունքն օրն ի՛ բուն :
Քեզի համար թափառական,
Ես սար ու ձոր ինկեր եմ,
Քեզի համար ոչնչացեր,
Ոսկոր ու մորթ եզեր եմ .

ՀԱՅՐԻԿՆ ՀԱՅՈՑ

Եկել է գարուն, սոխակը սիրուն
Վարդի թըփի տակ, Հայրիկճան,
Երգէ Հայրենիք:

Ծիծեռնակ, բազէ, թըռչունք համօրէն
Քաշում են միշտ ա՛խ Հայրիկճան,
Օտարաց երկրէն:

Կռունկ մեր պանդուխտ՝ իւր բարձր դիրքով,
Փութայ ձայն տալ մեզ, Հայրիկճան,
Հայրենեաց սիրով:

Վասպուրականի երիտասարդներ
Եւ օրիորդներ, Հայրիկճան,
Մեւեր են հագեր:

Պատանիք, մանկունք, օրիորդք, կուսանք,
Հայրիկ կանչելով, Հայրիկճան,
Քաշեն հառաչանք:

Մեր սիրտն ու հոգին քու հոգւոյդ ղուրպան,
Հրեշտակ Հայ ազգի, Հայրիկճան,
Դարձիր Հայաստան:

Մեր սիրտն ու հոգին դու մորմոքեցիր,
Քաղցր, անուշիկ Հայրիկճան,
Թողիր գընացիր:

Վոսփորի ափեր, գիտեմ, չես սիրում,
 Վարադայ վանքիդ, Հայրիկճան,
 Կարօտ ես քաշում:

Հրատարական քարոզըդ տուիր,
 Խեղճուկ սրտերնուս, Հայրիկճան,
 Կըրակ վառեցիր:

Իսկ Երկուշաբթի, որ օրն էր Աւադ,
 Ի սուրբ Յակոբէն, Հայրիկճան,
 Դառնայիր Արադ:

Ո՛ւր որ ալ լինիս, ո՛ւր որ ալ երթաս,
 Քու փայլուն ջահէդ, Հայրիկճան,
 Մեզի լոյս կուտաս:

Եւրոպ՝ ճանաչէ քու բարձր արժանիք.
 Մինչ քու կարօտովդ, Հայրիկճան,
 Կայրինք, տոչորինք:

ՕՏԱՐՆԵՐԷՆ ՉԿԱՅ ՅՈՅՍ

Ո՛չ, եղբա՛րք, ո՛չ. օտարներէն չկայ յոյս,
 Մի՛ աչուընիդ, մի՛ դարձընէք յայս յայն կոյս,
 Օտարն զձեզ թէեւ սիրէ հիւրաբար,
 Օտարն, ա՛հ, միչտ է օտար:

Օտարը ձեր վիշտ կը դիտէ անգորով,
 Ի՞նչ փոյթ թէ դուք թափէք անցունք արիւնով,
 Ով որ Հայ չէ, Հայուն ցաւեր նա չըղգար,
 Ի՞նչ կը խաբուիք անդադար:

Մի՛ դուք ձեր յոյս, մի՛ ականդէք օտարին,
 Մի՛ խոր վէրքերնիդ ցուցնէք անդուժին,
 Յարգահատա՞նս կը յուսաք՝ օգնութիւն
 Ձեր կը ծաղրեն մերկութիւն:

Գիտե՛մ ձեր բեռը ծանր է ծանրը. ո՛վ Հայեր,
 Բայց կը կարծէ՞ք դայն վերցընեն օտարներ.
 Թողէ՛ք զօտար, տէ՛ք եղբայր եղբոր թեւ
 Եւ զօրացէ՛ք անդեղեւ: Խ. Նար-Պէյ

ՁՄԵՌՆ ԱՆՑԱԻ

Ձմեռն անցաւ, եկաւ գարուն,
 Հալաւ բանձրիկ սարերու ձուն.
 Ճամբայ բացուաւ դարիբներուն:
 Ի՞մ դարիբէն խարար չը կայ,
 Սիրտըս ճամբին դադար չը կայ:
 Ղարիբ երկիր ամպ-մշուշ է,
 Ի՞մ դարիբի սիրտ քնքուշ է,
 Ոտքը փոխէ քար ու փուշ է:
 Հերի՛ք մնաս դարձիր վաթան,
 Ի՞մ ախպէ՛ր ջան, դարիբ եա՛ր ջան:
 Ջուրն է պրծեր, կուգայ սարէն,
 Սարէն, ձորէն, ի՞մ աչքերէն...
 Իրար մի՛ տար սրտիս եարէն.
 Դարձի՛ր վաթան, հողն անու՛շ է,
 Հողն անու՛շ է, ջուրն անու՛շ է...:

ԳԱՐՈՒՆ

Գարունն է եկել նաչխուն թեւերով,
 Նաչխուն թեւերը պէսպէս ձեւերով,
 Գոյն ծաղիկներ կարմիր ու սպիտակ,
 Վարդ մեխակ, շուշան անուշ հոտերով:

Երկինք ու երկիր քեզ տօնեն, գարուն,
 Զի ես քան զամեն եղանակ սիրուն
 Նա անձրեւ ցօղէ առատ 'ի վերէն,
 Դա օրհնեալ տայ քեզ երկւոր հաւերուն:

Ոսկի արեւը փայլէ քեզ վերէն
 Կենսաբեր հովը փըչէ 'ի լեռէն,
 Ա'խ ազնիւ գարուն, եղանակ սիրուն,
 Արդեօք դու ի՞նչ բախտ բերիր ինձ Տէրէն:

Գլխաքարչ երթամ 'ի պարտէզ այգուն,
 Ա'խ ու վա'խ քաշեմ ես անդ օրն ի բուն,
 Զի կայ ինձ հանգիստ, ցընծութիւն սրտիս,
 Ես վաղ եմ մոռցել՝ զի՞նչ անդորր է քուն:

Մոռցած պատանքած գետնին կեանք տուիր,
 Տերեւաթափ ծառին ստուերախիտ արիր,
 Քեզ թռչնոց երամ հանդէս կանչեցիր,
 Ի՞նձ մենակ խեղճիս էսպէս մոռացար:

Առաջ գնա', գարուն, դէպ հիւսիսն 'ի խոր,
 Գընա', կանանչցո'ւր դու անդ սար ու ձոր,

Որոց անհամբեր քեզ կան՝ տո՛ւր բարեւ,
Քո հեշտ գալըսեամբ նոցա զըւարճացուր :

Կուգաս գալ տարի դու ինձ կը գտնես
Ո՛չ ՚ի մեր այգին եւ ո՛չ ՚ի պարտէզ.
Այլ անզարթ քընով հողի տակ պառկած,
Գերեզմանաքար մը վրաս կը տեսնես :

Գ. Յ. Տ. Պատկանեամ

ԶԻՆՈՒՈՐԻՆ ԵՐԳԸ

Զինուորին երգերը, եղբարք լսեցէք,
Աշխարհիս բաները լաւ ճանաչեցէք :
Ոմանք հոյակապ պալատներ ունին
Ոմանք շէն դղեակ խաղաղ բնակին :

Մէկն ունի մեծ տըներ, միւսն գիւղ ունի,
Միայն խեղճ զինուորը ոչինչ բան չունի :
Շորերը թանկագին, փորը միշտ քաղցած,
Տուր ձիուդ միշտ գարի, ինքդ կեր չոր հաց

Թէ քաջ պատերազմիս՝ կըտան մեծ պարգեւ,
Թէ ոտքդ կորցնես՝ կ'ասեն մնաս բարեւ :
Ո՛ւր գնամ ես մինակ աշխարհիս վրան,
Ահա քեզ վաստակ քսան մէկ տարուան :

ԱԿԻՆԻ ԵՐԳԸ

Առաւօտ արշալոյսին
 Չորս կողմերնիս պատեցին,
 Բոցաճաճանչ դնդակներ
 Կարկուտի պէս տեղացին:

Արիւնների ներկերով
 Խեղճ Ակինը ներկեցին,
 Եւ հայերուն դիակներ
 Ասդին անդին փռեցին:

Ա'ի Հայրիկճան ուր տեղ ես
 Էջմիածին բազմեր ես,
 Հայրը արիւն է թափեր,
 Եկուր Հայաստանը տես:

Կացիններու հարուածով
 Դուռ պատուհան կտորեցին.
 Չի թողուցին փայլուն տուն,
 Բռնորն ալ այրեցին:

Ա'ի Հայրիկճան դուն եկուր
 Սուրբ Խաչը ձեռքդ եկուր,
 Տէրը խիստ զօրաւոր է
 Յոյսդ վրան դիր եկուր:

ՅԵՏԱՆ

Եւ Քէտայի առ զէնքերդ,
Գնա դէպի բանակը,
Զօրքեր ցրուէ բանակ ջարդէ,
Ճաթեցուր չար Սուլթանը:

Յոյց տուր որ Սերոբ Փաշային
Յաջորդն ես դուն յոյս Հային,
Կռիւ, սարսափ, ահ ու վրէժ
Մահ տարածէ թշնամիին:

Երկու Արշակն ալ միասին
Քաջ տղամարդ Մէչէտին,
Ուխտ ու պայմաններ ալ ձեռին
Մեկնիլ հօր Մուրատին:

Տաք երեսիդ հով դպչի,
Եւ սարերը արծիւի մօտ
Նոր սիսթէմի հետ տինամիտ
Գազան պետին թող դպչի:

Անյաղթ քաջեր հետը առած
Ամպրոպ կուգար օգնութեան
Ջիֆթէ դումրիններն ալ հետը
Շէֆ Անդրանիկ քեզ մատաղ:

Գործեր գործենք որ ամաչէ
Կռապաշտ հայ հարուստը,
Անզգամը գուցէ զգայ
Թշուառ հայուն կորուստը:

Գործեր գործենք հեռու տեղեր,
 Ջարմանալի լուր առնէք,
 Ընթերցողն ալ բացազանչէ,
 Շէֆ Անդրանիկ քեզ մատաղ :

ՔԵԼԵ ՔԵԼԵ

Քէլէ, քէլէ, քէլքիդ մեռնիմ .

Քո գովական խելքիդ մեռնեմ :

Սիրաւոր լորիկ,

Վիրաւոր լորիկ,

Լորիկ,

Սեւաւոր լորիկ

Լորիկ ջան :

Քէ'լէ, քէ'լէ, սոյիդ մեռնեմ ,

Քո չինարի բոյիդ մեռնեմ

Քէլէ, քէլէ, քողիդ մեռնեմ ,

Քո լուսնկայ շողիդ մեռնեմ :

Քէլէ, քէլէ, բերնիդ մեռնեմ ,

Քո սիրունիկ ձեռնիդ մեռնեմ ,

Քէլէ, քէլէ, ձեռիդ մեռնեմ .

Քո հուր կըրակ սէրիդ մեռնեմ :

Քէ'լէ, քէլէ, աչքիդ մեռնեմ ,

Քո անուշիկ պաչիդ մեռնեմ :

ՏԱՂ ԲՈՒՆ ԲԱՐԵԿԵՆՒԱՆԻ

Եկա՛յք այսօր, որդի՛ք մարդկան,
Ցնծասցուք ձայնիւ միարան,
Զի եկեալ է բարեկենդան.

Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

Ժամանակ է թազայ գառան,
Անուշ հոտ կուգայ ամառան,
Նըստէք, բարեկամք եւ եարան.
Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

Սեղան զարդարէք ամանով,
Քուճթան պիպարով չամանով,
Ուրախացէ՛ք տեղով տանով,
Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

Մէջլիսըն՝ ձրգեցէք տուզան,
Կարմիր գինով լըցէք քուզան,
Կանչէք ածէք զարատուզան
Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

Պինդ լըցէք սուլու ի թասըն,
Զըլնի մարդոյ տաք վընասըն.

Քանի եկած չէ մեծ պասըն,
Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

Շարաթըս դարտկեցէք մառան,
Մեծ պասըն ձեզ ապաշխարան,
Շուտ արէք, ուտիսըն տարան.
Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

Բերէք տաղարան շարական,
Թողէք մանկունք ձայնիւ կարդան,
Յիշեցէք նաղաչ Յովնաթան,
Ածէ՛ք խըմէ՛ք կարմիր կթխան,
Գնա՛ լի՛ց բե՛ր գինու շուշան:

ՇՂԹԱՅԱԿԱՊ ՀԱՅ

Ի՛ զո՛ւր են ի զո՛ւր բրոնաւոր,
Ըսպառնալիք քո ամենայն,
Ո՛չ քո շղթայք չեն զօրաւոր
Յընկճել զոգիս մեր Հայկական:

Ըզմարմին միայն զայս մարմին
Կարես գերել՝ քեզ ի նախատ.
Սակայն ոգիք մեր երկնային՝
Սիրտք Հայկազեանց են միշտ ազա՛տ:

Ազատ են, ազատ մեր լեզուք,
 Մաղթել ըզչանթ Արդարութեան,
 Ի գլուխ ձեր ո՛վ արիւնարբուք՝
 Որ աւրէք ըզՀայաստան:

Ի դժոխս անկցին թշնամիք,
 Անհետասցին մինչ յաւիտեան,
 Կեցցէ՛ անմահ մերս Հայաստան:

ՍԱՐԷՆ ԵԼԱԻ

Սարէն ելաւ երկու մուխ,
 Բոյիդ մեռնեմ,
 Մինը հանք ա, մինը ծուխ.
 Սոյիդ մեռնեմ:
 Բոյիդ մեռնիմ,
 Երկու սիրուն երեւաց,
 Մինը շէկ ա, մինը թուխ:
 Սոյիդ մեռնեմ:

Կապոյտ քուռակն առել ա,
 Ոսկի սարքը ճարել ա.
 Դէմի կանաչ սարի լանջ
 Արեւի պէս վառել ա:
 Իմ եարն ա շատ խորոտիկ,
 Մէջքին ա ոսկի դօտիկ.
 Աստուած սիրէք, աղբըրտիք,
 Ինձ տարէք եարիս մօտ:

ԻՂՁ ՊԱՆԴԻՏԻՆ

Թէ թեւ ունէի

Ո՛հ, կը թռչէի

Ազատ Մասեաց սարերն ի վեր ես ուժգին,

Անկէ ձեզ, Հայեր,

Կարդայի հրաւէր

Թ'եկէք Հայեր, ըլլանք մէկ սիրտ մէկ մարմին,

Սիրենք ընկեր զընկեր՝ սիրենք կաթողին

Թէ դեռ յիմ արիւն

Ձի խառնուէր թոյն.

Դեռ երակացս մէջ աշխոյժ խաղային

Ո՛հ քանի հըպարտ

Կանչէի ազատ.

Թ'եկէք, Հայեր, ըլլանք մէկ սիրտ, եւն.:

Թէ կեանք ունէի

Ո՛հ, կը լարէի

Թեւ քընարի բաղդին Հայոց անկենդան

Որ նա ձեզ խօսէր,

Ձե՛ղ, պանդուխտ Հայեր.

Թ'եկէք, Հայեր, ըլլանք մէկ սիրտ, եւն.:

Թէ սէր ըլլայի

Կամ անմաշ հողի,

Կը կապէի Հայոց սրտերն անմեկին,
 Յայնժամ եւ նոքա
 Մի որդիք Հայոց
 Կ'ըլլան ի մի անշուշտ մէկ սիրտ մէկ մարմին.
 Սիրենք ընկեր զընկեր, սիրենք կաթողին:

Ս. Յ. Ֆէլէկեան

ՀՈՎԻԻԸ ՍԱՐՈՒՄ ՏԵՐԵՑ

Հովիւը սարում տխրեց,
 Սիրոյ երգը նուագեց.
 Երգը վառ աչերին, երգը վառ այտերին,
 Երգը վառ օրերին:

Հէ՛յ, խեղճ հովիւ, քեզ բաժին
 Խոր ձորին մընացին:
 Երգը վառ աչերին, երգը վառ այտերին,
 Երգը վառ օրերին:

Ահա կուգայ նոր զարուն
 Ծաղիկներով զարդարուն,
 Սիրում եմ դոյնդոյն ծաղիկներ
 Հա՛, հա՛, հա՛, դոյնդոյն ծաղիկներով:
 Հէ՛յ, խեղճ հովիւ, քեզ բաժին
 Խոր ձորին մընացին:
 Երգը վառ աչերին, երգը վառ այտերին,
 Երգը վառ օրերին:

ՏԱՐԱԳԻՐՆ

Ընդ աստեղօք օտար ավանց
Տարագրելոյս չի՛ք բերկրանք.
Լըքեալ հոգւոյս, յոյս Հայրենեաց,
Դու ես միայն ըստփականք:

Օտար աստղեր լոյս չունին,
Օտար երկիր ինձ մըթին:

Օտար բոյսեր դառն ու անհամ,
Ջրեր պըղտոր ու լեղի,
Դաշտք, անապատք, հովիտք, արտեր,
Ու պարտէզներն անբերրի:

Օտար ծառեր շուք չունին,
Օտար ծաղիկք հոտ չունին:

Օտար երկիր երջանկաբեր՝
Ծանր այդ պայման ինձ համար.
Ձիւն ձըմեռ են իւր գարուններ,
Չունի երբեք ինձ ամառ:

Օտար երկիրք ամպոտ են,
Օտար սրտեր անգուլթ են:

Թէեւ օտար շընչեմ ես օդ,
Ցաւօք սահին իմ օրեր,
Քեզ, Հայաստան սիրակարօտ
Սիրտըս համայն քեզ նըւէր:

Օտարութիւն փուշ ես դու,
Այլ Հայրենիք, վարդ ես դու:

Մ. Գափամանեան

ԵՐԳ ՕՐՕՐՈՑԻ

Քուն եղիր պալաս, աչքըդ խոնկ արա',
Նաչխուն աչքերուդ քուն թող դայ վըրայ,
Օր օր օր պալաս, օր օր ու նանի,
Իմ անուշիկիս քունը կը տանի:

Ոսկի խաչ վիզիդ՝ քեզի պահապան,
Նարօտ կապել է ծարէն տէր պապան,
Օր օր օր պալաս, օր օր ու նանի, եւն:

Մովի հիլուններ կապել եմ ես ալ,
Նազար չես առնուլ քուն եղի'ր մի' լար:
Օր օր օր պալաս, օր օր ու նանի, եւն:

Օրոցքըդ օրեմ, օրով բոյ քաշիս,
Մըղկըտան ձայնով սիրտըս չի մաշես.
Օր օր օր պալաս, օր օր ու նանի, եւն:

Դուն ալ քուն եղիր. ինծի ալ քուն տո'ւր,
Սուրբ Աստուածամայր, իմ զաւկիս քուն տո'ւր:
Օր օր օր պալաս, օր' օր ու նանի, եւն:

Գամառ-Քաթիպա

ԱՐՏԻՆ ՄԷՋ

(Կրկներգ)

Հունձք կը ժողվեմ մանգաղով,

(Լուսնակը եարս է.)

Ակօս ակօս ման գալով:

(Սիրածըս հարս է:)

Գըլխերաց եմ ու բոպիկ,

(Անո՛ւշ են հովեր.)

Արտերուն մէջ թափառիկ:

(Մաղե՛րն են ծովեր.)

Ցորեն, կակաչ, կարօտով,

(Կաքաւը կուլայ.)

Կապեցի մէկ նարօտով:

(Ձեռքերն են հինայ:)

Հասկերուս մէջ, վերեւէն,

(Ասուպը անցաւ:)

Աստղեր միւռոն կը ծորեն:

(Դէմքը լուսացաւ:)

Քանի՛ խուրձեր՝ շաղերով՝

(Վարդերնին թաց է:)

Ես կապեցի խաղերով:

(Ծոցիկը բաց է.)

Սիրտըս խոզանով մընաց.

(Կ'երթայ լուսնակը.)

Դէ՛գերով լեռ եմ շինած:

(Սիրտս է կրակը:)

Մանգաղըս քարին եկաւ
 (Եարըս եա՛ր ունի,)
 Քարէն լորիկը թըռաւ :
 (Հողի՛ս կ'արիւնի :)

ԱՐՇԱԽԱՆՔ ԴԵՊԻ ՎԱՆ

Դատարանի դաշտում դատը վերջացաւ,
 Մեր հայ մանկանց սրտեր յոյսով լեցուեցաւ :
 Մեր հայկական մի խումբ կօտօլէն անցաւ
 Արշաւենք, սիրելիս դէպի սիրուն վան,
 Արշաւենք, հայ տղերք, դէպի Հայաստան :

Հայդուկների ճամբան Դաւրիզ Հաֆթլան
 Կանչեցէք հայ տղերք պատրաստուած ինձ դան
 Մէջքերնիս պատրօնտաչ, ձեռներ հրացան.
 Արշաւենք, եւն. :

Եկէ՛ք դուք Հայ տղերք, վառուած սրտերով
 Ճամբորդել սկսինք քաջ ընկերներով.
 Հալածենք վատ թուրքին փայլուն զէնքերով,
 Արշաւենք, եւն. :

Կանչեցէ՛ք Հայ տղերք, յոյսով հաւաքուած
 Ուղղենք մեր մաղթանքներ Ս. սրտէ բղխած,
 Մեզի օգնական է Աստուած պետական :
 Արշաւենք, եւն. :

ՍԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹԵԱՆ

Հայե՛ր, մինչեւ ե՞րբ արտասուենք,
 Լանք յուսահատ, յիշենք, հեծենք.
 Կնոջ անկ է ողբալ, կոծել,
 Մեզի՛ զբոխնք արիւն թափել՝

Կ'ուզե՞նք փրկութիւն,
 —Սիրենք գիտութիւն,
 Սիրենք միութիւն
 Ու ազատութիւն.
 Սիրե՛նք Հայութիւն,
 Սահմանադրութիւն :

Թող մեր աչեր հո՛ւր արձակեն,
 Ու մեր լանջեր թընդան, տրոփեն,
 Երակաց մէջ, փոխան արեան,
 Հայրենասէր բոցք ընթանան :

Կ'ուզե՞նք փրկութիւն եւն. :

Անցա՛ն, անցա՛ն սուգի դարեր,
 Սէր, յոյս ու լոյս խայտան յեթեր.
 Օ՛ն, շարժեցէ՛ք, ճակատք արի,
 Զարթի՛ք, առի՛ւծք, Հայաստանի :

Կ'ուզե՞նք փրկութիւն եւն. :

ԱՐՑՈՒՆՔ ՀԱՅՐԵՆԵԱՑ

Ոգիքս յանունդ հալեցան,
Մինչեւ ցե՞րբ ես ի քէն պանդուխտ,
Սիրտիս իմ ե՞րբ լըցցի ուխտ:

Արդեօք աչքս անձկալից,
Երբեմն ըզքեզ տեսցե՞ն,
Աչքըս այս արտասուալից
Երբեք դադարեսցե՞ն:

Շուրթն իմ հողդ կենսաւոր
Տացէ՞ զհամբոյրն ուխտաւոր.
Արդեօք գլխուս, վշտակոծ
Հանգիցէ՞ քոյդ ի ծոց.

Հայաստա՞ն, սէր իմ Հայաստա՞ն,
Ոգիքս ի տենչդ հայեցան,
Մինչեւ ցե՞րբ ես ի քէն պանդուխտ
Սըրտիս իմ ե՞րբ լըցի ուխտ:

Հայաստա՞ն, իմ պերճ Հայաստան,
Ո՛վ երկիր նուիրական.
Հընոց կենաց եւ որորան,
Հաշտարար երկնից խորան,

Ի քէն սուրբ հովանիս
Ո՞ր զնըժդեհս տանէր զիս,
Ո՞ր ի ստուերսդ երազմոյն
Ըզնախնեացս հեղցէ քուն

Անմահութեանց, վեհազուն,
 Մըծել անդ զօդ եւ զարիւն,
 Եւ զաստեացս վշտաց
 Գըտանել կատարած :
 Հայաստա՞ն եւն. :

Հայաստա՞ն, սիրուն Հայաստան,
 Յուսոյ խարխախ մարդկութեան.
 Ակնկալեաց դու իմ լոկ վայր
 Յոր աչք իմ ձգին յամայր :

Ո՞ր զմին գէթ տայր լընուլ
 Զիմս ըղձից ի քեզ հոյլ.
 Ո՞ր զփափաքս յարատեւ
 Իբր ըզսիւք մի թեթեւ,

Հասուցանէր մինչ առ քեզ.
 Եւ զայս ողջոյնս սըրտակէզ
 Եւ զհառաչս ոգւոյս բիւր,
 Զոր ընդ բլուր տա՛յր ի սփիւռ.
 Հայաստա՞ն եւն. :

Հայաստա՞ն, իմ վեհ Հայաստան,
 Երանութեան օթարան.
 Ո՛ր տայր զաւուրս իմ ցաւալիս
 Փոխել, ո՛հ, յերանելիս.
 Ոչ փառօք վայլելով՝
 Վաղանձուկ ոչ ոսկով,

Այլ զքեզ տեսանել
 Սուրբ ըզսարօք ողջունել,
 Զաւերակօք քո փարել
 Եւ զհարցս անգուստ վայն լսել.
 Եւ զնոցիս հետս անանց
 Համբողջել գետնամած :
 Հայաստա՛ն եւն. :

ԱՌԱՋԱԴՐՈՒԹԻՒՆ

Թէ իմ ալեւոր հերքը սեւնային,
 Ոյժս ինձ հետ դար, կտրիճ դառնայի.
 Նըժոյգ ձի նըստած, պեխերս ոլորած,
 Զեռքս թուր առած ես դաշտ կ'երթայի :

Ես դաշտ կ'երթայի, դաշտ Աւարայրի,
 Ողողած, ցողած Հայոց արիւնով,
 Ազգ իմ սիրական, դու ազգ թորգոմեան,
 Քու կորցրած թազը քեզ յետ կուտայի :

Կ'ասէի Հայոց օրիորդներին.
 Ծախեցէ՛ք հազի ձեր թանգ շորերը,
 Թողէ՛ք պաճուճանք, զարդ մարգարիտներ,
 Ժանդոտած ու դուլ են մեր թըրերը :

Տուէ՛ք բեհեզեայ մեզ ձեր շապիկը.
 Որ մենք փաթաթենք մեր մարմնու վէրքը,

Վիրակապ հիւսէք դուք ձեր մազերից .
Այսպէս յայտնեցէք դուք մեզ ձեր սէրը :

Թէ ես լինէի հարուստ մեծատուն՝
Սընտուկներս լի ոսկւով արծաթով .
Շատերի նըման ես չէի լինէր ,
Երբեք ազգասէր ունայն խօսքերով :

Շանրանեա գինու , ալմաս խաչին տեղ
Կ'առնէի առատ զնդակ ու վառօղ ,
Արձակ համարձակ կ'երթայի հանդէպ ,
Հայատեաց ազգին անթիւ զօրքերով :

Թէ ես լինէի մի երկրի իշխան ,
Կուտայի զօրքիս սաստիկ հրաման ,
Շուտաքայլ երթալ դէպի Հայաստան ,
Խեղճուկ Հայ ազգին լինել օգնական :

Բայց՝ եթէ մի օր , մի ժամ , մի րոպէ ,
Աստուած լինէի մեր հողագնդին ,
Ի՛նչ սուր սլաքներ պիտի շաղ տայի ,
Մեր արիւննարբու թշնամեաց գընդին :

Նենգ՝ վատ ու մոլի , Պարսիկ ոխերիմ ,
Դարաւոր ոսոխ դու Յոյն կրօնամուլ .
Գիտցի՛ր որ ի մայն երկսայրի սրից ,
Անմաս չեն մնալ ոչ մի ձեր որդին :

Գամառ-Քաթիպա

ՄԱՀԱՄԵՐՁ ՀԱՅՐԵՆԱՍԵՐԸ

Ազնիւ ընկեր, մեռանում եմ,
 Բայց հանգիստ եմ ես հողւով.
 Իմ թշնամիքս ես օրհնում եմ,—
 Օրհնում եմ քեզ Աստուծով:

Հեռանում եմ, անգին ընկեր,
 Զգնահատուած ոչ ոքից,
 Բայց հաւաստեալ անձնանըէր
 Ազգիս մըշակ կը հաշուիմ:

Ազնիւ ընկեր, չը մոռնաս,
 Անդաւաճան ջերմ սիրով
 Ես սիրել եմ իմ հայրենիք.—
 Գընա՛ եւ դու նոյն շաւղով:

Խեղճութիւնը Հայոց ազգի
 Կարեկցարար մըտածիր՛,
 Ոսկեգրքոյկն Եղիշէի
 Քաջ առաջնորդ քեզ ընտրիր:

Այնտեղ սուրբ կրօն, ազգ միաբան՝
 Ազատ կամքով ու խղճով,
 Այնտեղ Վարդան, անմա՛հ Վարդան՝
 Իւր խընկելի քաջերով:

Հայրենի՛ք,—սեղան սրբութեան—
 Ես՝ Աստուծոյ առջեւ

Շատ կ'աղաչեմ, շատ կ'արտասուեմ
Որ ծաղէ քեզ նոր արեւ :

Իմ մըտերի՛մ, մահս մօտ է,
Բայց հանգիստ եմ ես հողւով,
Որովհետեւ խիղճս արդար է,
Ճշմարտութեան ջատագով :

Մ. Շահագիգեանց

ՎԱՆԻ ԿՈՏՈՐԱԾԸ

Մի գեղեցիկ պարզ գիշեր էր՝
Երկինքը լի աստղերով.
Եւ լուսինը մեղմ փայլում էր
Կաթնանըման իր լոյսով :

Նա նայում էր լռիկ մնջիկ
Իբրեւ մի կոյս դիպի Վան.
Նըրա աչքին երեւում էր
Բիւր ցաւալի տեսարան :

Նա տեսնում էր անթիւ քիւրդեր
Բռնած սուր, թուր, հրացան
Կոտորում են կողոպտում են.
Աւերում են անտէր Վան :

Եւ կարծեմ թէ վեր երկնքից
Խօսում էր այդ լուռ վկան.
«Վրայ հասի՛ր, Հայ ազգասէր,
Ձեռքից կ'երթայ Հայաստան» :

ԳԱՐՈՒՆ

Սիրո՛ւն դարուն, կանա՛չ դարուն,
 Քեզ ի՞նչ սրտով ողջունեմ.
 Դու մեզ բերիր լաց ու արիւն—
 էլ ես ուրախ երգ չունեմ:
 Երգում էի ջերմ կարօտով,
 Գովքըդ անում ամէն օր,
 Երբ մեր երկրում քո քաղցր հոտով
 Միշտ լցուած էր սար ու ձոր:
 Երգում էի քնարս լարած՝
 Մեր կեանքի լոյս օրերում,
 Երգում էի բըլբուլ դառած՝
 Քանի վարդ կար հայ երկրում...
 Ա՛խ, ի՞նչ սրտով երգեմ հիմիկ,
 Քեզ ի՞նչ սրտով ողջունեմ.
 Փուշ են դանել վարդ ու ծաղիկ,
 էլ ես ուրախ երգ չունեմ:
 Մեր տունն ու տեղն—հող, աւերակ,
 Մեր լոյս օրերն խաւարել.
 Մեր յոյսերը սեւ մոխրի տակ,
 Մեր դարդերը ծով դառել...
 Ամպութուխպ է եկել, պատել
 Խեղճ եղբորս սեւ կեանքին.
 Անվերջ լալուց արցունքն հատել.
 էլ վերջ չկայ տանջանքին...
 Սիրուն դարուն, կանանչ դարուն,

Քեզ ի՞նչ սրտով ողջունեմ.
Դու մեզ բերիր լաց ու արիւն—
էլ ես ուրախ երգ չունեմ:

Ա. Ծատուրեան

ԱՔՍՈՐԻ ԵՐԳԵՐ

Հալածուած ենք Հայաստանի լեռներէն,
Ո՛վ չի վախնար հուրով սուրով մեռնելէն:
Դար ու սարեր անցանք դադար չունեցանք,
Դիակներէն անցանք արցունք չունեցանք:

Արեւին տակ մեռնիլն, Աստուա՛ծ իմ, վատ է,
Պուտ մը ջուրի մեր շրթունքը կարօտ է...:
Մանուկները կուրծքերուն վրայ մորթեցին,
Հորերուն մէջ ողջ մայրերը լեցուցին...:

Ո՞ւր է մայրի՛կ, ո՞ւր է իմին հայրիկը,
Չե՞ս գիտեր որ վատ է թուրքին դանակը:
Ո՞ւր է, մայրիկ, ո՞ւր է անոր դիակը,
Արցունքն իջաւ մինչեւ սրտիս յատակը:

Կոյս աղջիկներ իրարու ձեռք բռնեցին,
Իրենք զիրենք Եփրատ գետը նետեցին:
Երկ՝ օր վերջն ալ խեղճ մայրերուն գիտցուցին
Խեղճ մայրերն ալ անմխիթար մնացին:

Մոխիր դարձան այն պատուական տուփերը,
Արիւններով ներկուեցան քարերը:

ԵՐԳ ՈՒՐԱԽՈՒԹԵԱՆ

Ահա՛ բաժակ ուրախութեան,
 Ի սէր յաւերժ միութեան,
 Զի վայելուչ որդիք հայկեան,
 Մէկ տեղ հրճուին եւ ցնծան :
 Կեցցէ՛ սէր եւ միութիւն,
 Կրեմք մի սիրտ, մի արիւն :

Վերցուր աչքդ յերկնից կամար,
 Փայլի հեռուն աստղ մը պայծառ .
 Եւ դու ո՛ր Հայ զարթի՛ր սիրտ առ
 Հայոց բաղդն ալ չէ խաւար .
 Կեցցէ՛ սէր եւ միութիւն,
 Կրեմք մի սիրտ, մի արիւն :

Բա՛ւ է այսչափ բաժանում .
 Ըլլամք ուրախ եւ խնդում,
 Նախանձ վրէժ ձեզ թողում,
 Անդունդք եւ վիհք անհատնում :
 Կեցցէ՛ սէր եւ միութիւն,
 Կրեմք մի սիրտ, մի արիւն :

Փորձ մը ըրինք բաժանման,
 Փորձ մ՛ալ ընենք միութեան .
 Լեցուի փափաքդ Հայաստան,
 Տես որդիք քո միանան :
 Կեցցէ՛ սէր եւ միութիւն,
 Կրեմք մի սիրտ, մի արիւն :

ՆՈՐ ՆՇԱՆԱԲԱՆ

Հ. Ս. Ռ. եւ Կ—նոր նշանաբան՝
 Համայն Հայերու համերաշխութեան,
 Ի ծառայութիւն Ազգիս պէտքերուն
 Հայրենի երկրին բարձրացման Հայուն
 Հ. Ս. Ռ. եւ Կ—Հայ սահմանադիր՝
 Ռամկին կուսակից միշտ պարտինք լինիլ.
 Չափ մեր իրաւանց ըլլայ ազգիս պէտք—
 Հայ զաւկի օգտին մեր ջանքեր զոհենք:
 Հ. Ս. Ռ. եւ Կ—Չորս թեւն Հայ խաչին,
 Կենն է պատուանդան, Ռան ձախ, Սէն յաջին
 Գլխուն վրայ Հայ ի կուրծին վառ սէր:
 Փարինք այս խաչին ազգիս անձնուէր:
 Հ. Ս. Ռ. եւ Կ—Հայ դըրօշակին
 Չորս գունոց վրայ պէտք է ծածանին,
 Որ Հայ սըրտից մէջ միշտ թըրթոան
 Հայ Սէր Ռամկավար Հայոց Միութեան:
 Հ. Ս. Ռ. եւ Կ—Մեր Դրօշ քառածալ՝
 Հայուն տան վրայ կանգնի պանծացեալ,
 Օտարք իսկ տեսնեն Հայ... կուսակցութեան
 Բազմազան արդիւնքն ընդ աշխարհս համայն:
Ա. Մ. Ի.

Յունվար 9, 1909

Ի ՄԻՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ

Ա՛լ թող դադրին արցունք հայուն աչքերէն,
 Փռչոտ քնարն վար առնուի ա՛լ որմէն
 Եւ սիրարժարժ նուագս իր լարք թող հնչէ,
 Զի հայք այսօր սէր միութիւն կը դռչեն:

Այն սիրոյ նշան

Մեր ընկերութեան

Մաղթենք բարձր ձայն

Կեցցէ՛ յաւիտեան:

Հայեր, երթանք լեռ, ձոր զըլարթ պարելով,
 Հայաստանի մեր սիրելի հէզ մօր քով.
 Զմեզ բաժնող խաւարն վանենք եւ յառաջ
 Երթանք սփռել ծաղկունս ոտքին ընդ առաջ:

Հայրենեաց ի նուէր

Պատրաստ մեր սրտեր

Մեր ընկերութեան

Կեցցէ՛ ձայն կուտան:

Մեր հայրենեաց արիւնազանգ սուրբ դաշտեր,
 Ե՞րբ կը բուսնին արդեօք փշոց տեղ վարդեր.
 Ե՞րբ կը կանգնին աւերակներն եւ հայեր
 Ճաշնան իրանց պարտք, իրաւունք, այս ուխտ **մեր:**

Հայրենեաց ի նուէր
 Պատրաստ մեր սրտեր
 Սէր եւ միութիւն
 Կեցցէ՛ ձայն կուտան:

Մ. Փորթուգալեան

ԱՐԵԻՆ ԻԶԱԻ

Արեւն իջաւ սարի գլխուն,
 Դար ու դաշտում լոյս չը կայ.
 Հաւք ու թռչունք մտան խոր քուն.—
 Ա՛խ, ինձ համար քուն չը կայ:

Լուսնակն ընկաւ երթըկից ներս,
 Կշիռքն ելաւ երկնքում,
 Զով հովերն էլ մըթնշողէս
 Աստղերու հետ են զրցում:

—Սիրուն աստղե՛ր, անուշ հովեր,
 Եարըս ո՞ւր ա՛ էս գիշեր,
 Պարզ երկնքի նշխուն աչե՛ր,
 Եարիս տեսա՞ք էս գիշեր...
 Լուսը բացաւ, դուռը բացաւ,
 Ամպ ու զամպ է, ձօն կուգայ.
 Ալ ձին եկաւ, անտէր եկաւ,
 Ա՛խ, եարս ո՞ւր ա՛, տուն չի գայ:...

Ա. Իսախանկեան

ԶԵՓԻԻՌ

Դու փափկաթեւ մանկիկ զեփիւռ,
Աղբերց վրայէ լուսակարկաչ,
Անուշ հոտով ծաղկանց ըսփիւռ,
Ի՞նչպէս թըռչիս ինձ ընդ առաջ.

Ու խունկ եւ զով ընծայելով,
Զիս կը պահես հեզիկ շնչով:

Ո՛հ, կը սիրեմ ըզքեզ հողմիկ,
Երբ դու փութաս ինձի գալու,
'ի պար, 'ի թռիչ, 'ի սոյլ մեղմիկ,
Այրած ճակտիս ինձ այցելու:

Ծաղիկ հոգւոյս քեւ զովացած,
Ծիւ ծիւ բացուի 'ի լոյս կենաց,

Սլացի՛ր փափկիկ դու սուրհանդակ,
Լուր տուր հովտին ու ծործորին.
Եւ անտառաց բարձրադիտակ,
Ուր երամով սոխակք թառին.

Թէ մըտերիմն իւրեանց եկաւ.

Բիւր ըզմայլմանց յիշատակաւ:

Ո՛հ, կորսըւած իմ հաճոյքներ,
Հոս վերստին գըտնեմ ըզձեզ.
Ծառոց շքով էք ծածկըւէր,
Ու փրփուրով առուակին հեզ.

Ահա կայտուէք 'ի յայս ծլմակ,

'ի յայս թրփուտ հովանոցակ:

Հոս դառն հոգեր մէկիկ մէկիկ,
 Ճակտէս 'ի բաց հեռանային.
 Ու փունջք ժամուց գեղապարիկ,
 Սիրտըս թեթեւ օրօրէին.
 Եւ բնութիւն մայր որդեսէր՝
 Քնքուշ գրկաց մէջ զիս գըգուէր :

Հոս ճեմէին երեկոյեան,
 'ի զով ըստուեր պար մը կուսից,
 Մազերը հովուն բազմաբուրեան,
 Սիրտք ընծայուած հեշտ վայելից,
 Շող լուսնակին կոյսն ու ծաղիկ,
 Զիրար շոյեն սիրատարփիկ :

Մտերմութի՛ւն, սէր կրակուբոց,
 Ի՞նչ անուշ էք յոյս տեսարան,
 Ուր դալարիք ձեզ հանգըստաց,
 Ու անհուն դաշտեր ըզրօսարան.
 Մտերմութի՛ւն, ինձ երանի,
 Թէ հոս ծոցէդ հոգիս թռանի :

Դու փափկաթեւ մանկիկ զեփիւռ,
 Աղբերց վրայէն քաղցրակարկաչ,
 Անուշ հոտով ծաղկանց ըսփիւռ,
 Թըռի՛ր, թըռի՛ր ինձ ընդ առաջ,
 Ու խունկ եւ զով ընծայելով,
 Պատմէ չորս դիս հեզիկ շնչով :

Մ. Պէշիկթաշլեան

ԱՆԻ ՔԱՂԱՔ

Անի քաղաք նըստեր կուլայ,
 Ջըկայ ասող, մի' լար, մի' լար.
 Կասեն թէ չէ' թող նըստի լայ,
 Ա'խ ե՞րբ կըսեն, մի' լար, մի' լար.

Շատ ցաւերով կ'այրիմ, տապիմ,
 Ջըկայ մէկ մարդ հաւատարիմ,
 Որ խըղճալոյս գայ մօտենայ,
 Գոնէ ասէ, մի' լար, մի' լար:

Ա'յ հայ տըղայ, խըղճա' ինծի,
 Տե'ս քո Անին թէ ի՞նչպէս է,
 Հերիք ես լամ, դուն չը գըթաս,
 Չէ' քո Անին շատ ափսոս է:

Ախ ու վախով օրերս անցաւ,
 Լալով աչերս կուրացաւ,
 Որբ մընալն ինձ վիճակուեցաւ:
 Բաղդըս բընաւ զիս մոռացաւ:

Կորուսեր եմ թագաւորներ,
 Ժողովեր եմ գլխուս բուեր,
 Որ միշտ կ'երգեն, «Անին անցա՛ւ,
 Անին անտէր աւերեցաւ»:

Ա'յ Հայ տըղա, խըղճա' եւն.:
 Անին եմ շատ մարդաբընակ,

Մընացեր դառն աւերակ.
 Իմ լացն, իմ կոծ, իմ աղաղակ,
 Անտէր որբոցըն նըմանակ:

Երբեմն էի շատ աննըման՝
 Հայոց քաղաք արեւելեան,
 Այժըմ աւեր հիմնայատակ,
 Նըստեր կուլամ ես միայնակ:
 Ա՛յ Հայ տըղա, խըղճա՛ եւն.:

Եկար, տեսար, դարձեր կ'երթաս,
 Լալով կ'ասես «Բարեաւ մընաս».
 Աստուած սիրես զիս չը մոռնաս
 Մասիս սարին երբ մօտենաս.

Ասա՛ իմ քաջ Արարատին,
 «Նըստեր կուլայ քո խեղճ Անին».
 Կասես, ե՞րբ դաս աւետիք տաս.
 Թէ՛ «Իմ Անին, հերիք է լաս»:

Ա՛յ Հայ տըղա, խըղճա՛ եւն. :
 —Ողբերգութիւնդ հերիք Անի,
 Թըշուռացեալ դու լաս քանի՛
 Օր մը գըթած աչն Անեղին
 Մարդասիրեալ առ քեզ հայի:

Գան ժողովին Հայք միաբան,
 Գեղեցկանաս շատ աննըման,

Հա՛պա մի լար սիրուն Անի,
Անի, Անի, իմ ջան Անի:

Ա. Վ. Արարատեան

ՄՇԵՑՈՑ ՆՈՐ ՍԵՐՈՒՆԴԸ

Երբոր մայրը երկունքով
Աշխարհ բերէ երէխայ,
Հայրը որդուն մի սըրած
Պիտի դաշոյն տայ ընծայ:

Երբ երեխան մեծանայ,
Խաղալիքներու փոխան՝
Հայրը ձեռքը պիտի տայ
Մի մահարեր հրացան:

Երբոր տղան վարժատուն
Գայ ժամանակ երթալու,
Նախ սուր խաղցնել եւ ապա
Պիտ՝ սորվեցնենք կարդալու:

Կարդալ, գրել լաւ բան է...
Բայց որ հասաւ քննութիւն՝
Աշակերտին հարցուցէք—
Վաթել գիտէ նա արիւն:

Լոկ դուք այսպէս յուսացէք
Փըրկել խեղճուկ Հայաստան,
Ազատ, անկախ մարդ երբէք
Լինելու չէ մոռացկան:

ԿԱԽԱՂԱՆ

Բերին աթոռ ելաւ, չորս կողմ նայեցաւ,
 Կայծուժ են աչերը, լուռ է ամբոխը.
 Լուռ է դահիճը: Յնցուեց եւ այսպէս խօսեց.

«Ընկերներ, ազատ ընկերներ,
 Ձեր կարգն է արդ, ձեր ժամն է հնչում:
 Դէ՛հ, ի զէն ընկերներ, արդ ի՛ զէն,
 Դէ՛հ յառաջ, ընկերներ, արդ յառաջ:
 Քեզ, հէ՛զ Հայրենիք, քեզ են յառած
 Մեր սուգ աչեր, մեր սուգ աչեր:

Քեզ համար առինք մենք հրացան
 Եւ մերկացուցինք մեր սուր սուրեր:
 Թող թշնամին դեռ խրոխտայ.
 Հեռու չէ ժամը կ'ընկնի նա,
 Եւ մենք, որ այսքան զոհեր տուինք,
 Մենք պիտ' հասնինք մեր իտէալին»:

Լռեց: Չուան առաւ վիզը անցուց...
 Լուռ է ամբոխը... լուռ է դահիճը...
 Աթոռը հրեց, ցնցուեց, ուղղուեցաւ,
 Օրորուելով այսպէս նա խօսեց.

«Ընկերներ, ազատ ընկերներ,
 Ձեր կարգն է արդ, ձեր ժամն է հնչում:
 Դէ՛հ, ի զէ՛ն, ընկերներ, արդ ի զէն.
 Դէ՛հ, յառաջ, ընկերներ, արդ յառաջ:
 Վրէ՛ժ, վրէ՛ժ ենք ուղղում, վրէ՛ժ պահանջում,

Եթէ ճակտովս արտօսրագօծ
 Զիս պատանքի մէջ ցուրտ զերթ վէժ
 Փաթթեն, դնեն սեւ դադաղը,
 Գիտցէ՛ք, որ դեռ կենդանի եմ :

Եթէ հնչէ տըխուր կոչնակ,
 Թրթռուն ծիծաղն մահու դժխեմ,
 Դադաղս առնէ իր համր քայլ,
 Գիտցէ՛ք, որ դեռ կենդանի եմ :

Եթէ մարդիկն այն մահերգակ
 Որք սեւ ունին ու խոժոռ դէմ,
 Համասփռեն խունկ ու աղօթք,
 Գիտցէ՛ք, որ դեռ կենդանի եմ :

Եթ՛ հարդարեն իմ հողակոյտ ,
 Եւ հեծեծմամբ ու սզալէն
 Իմ սիրելիքը բաժնըւին,
 Գիտցէ՛ք, որ դեռ կենդանի եմ :

Իսկ աննշան եթէ մնայ
 Երկրի մէկ խորշն հողակոյտն իմ,
 Եւ յիշատակս ալ թառամի,
 Ո՛հ, այն ատեն ես կը մեռնիմ :

Պ. Դուրեան

ՃԱԽԱՐԱԿ

Մանի'ր, մանի'ր, իմ ճախարակ,
 Մանի'ր սպիտակ մալանջներ
 Մանի'ր թելեր հաստ ու բարակ,
 Որ ես հոգամ իմ ցաւեր :
 Ձէթ եմ ածել ականջներըդ
 Նոր շինել եմ շրտըւիկ,
 Դե'հ, շուտ շարժիր լայն թեւերըդ
 Ոստեր շինիր սըրուլիկ :
 Մանի'ր, մանի'ր, իմ ճախարակ,
 Լիսեռնիկըդ պըտտիր,
 Մանի'ր թելեր հաստ ու բարակ,
 Իլկիդ վըրայ փաթաթիր :
 Տիգրանիկըս գուլպայ չունի,
 Հանգ է գնում ոտաբաց,
 Գաբրէլըս չուխա չունի,
 Միշտ անում է սուգ ու լաց :
 Մանի'ր, մանի'ր, իմ ճախարակ,
 Մանի'ր սպիտակ փաթիլներ,
 Մանի'ր թելեր հաստ ու բարակ,
 Որ ես հոգամ իմ ցաւեր :
 Ձըլալ չունինք, չաթու չունինք,
 Ոչ սամոտէն, ոչ պարան,
 Այսպէս աղքատ դեռ եղած չենք,
 Կըտըրւել է ամէն բան :
 Դեռ հարս էի որ գործեցի

Քանի կարպետ խալիչա,
 Բայց դըրրանցից շուտ զըրկուեցի,
 Հիմա չունիմ մի քեչա :

Կարմիր օրս երբ սեւացաւ
 Եւ պարտք մընաց թէեւ քիչ,
 Պարտատիրոջ սիրտն էլ սեւցաւ.
 Եկաւ տարաւ ամէն ինչ :

Մանի'ր, մանի'ր, իմ ճախարակ,
 Մանի'ր սպիտակ քուլաներ,
 Մանի'ր թելեր հաստ ու բարակ,
 Որ ես հոգամ իմ ցաւեր :

ԶԱՐՆԵՆՔ ԶԱՐՆԵՆՔ

Զարնե՛նք, զարնե՛նք անինայ
 Հոսի՛ արիւն.

Հոսեց մերն մինչ հիմայ,
 Արդ թշնամուն :

Կտրիճնե՛ր, քոյրեր կոյս,
 Կռիւն է մեր միակ յոյս :
 Բաւ գերութիւն :

Օրհնեա՛լ է մեր Աստուած,
 Կ'օրհնէ մեր զէնք,
 Մեծ օրուանս այս հասած
 Երջանիկ ենք :

Անխտիր ջարդըւի՛
 Ջարդարարն երէկի,
 Վատոգին նենգ :
 Մեր հոգիք, ընկերնե՛ր,
 Չեզի դուրսւան .
 Չեզի հետ անվեհեր
 Կռուիլ կ'երթան .
 Երբ հատնի մեր փամփուշտ,
 Հատնի՛ վատն արիւնոուշտ,
 Գազա՛ն անկուշտ :
 Բահ, բըրիչ եւ արօր
 Մընան անտէր .
 Եզերք, եւ ո՛չ արօր
 Երզեն մայրեր .
 Վատն անխիղճ սանսատակ
 Կորչի անյիշատակ :
 Հապօ՛ն, քաջե՛ր :
 Թող լսէ՛ մարդկութիւն
 Լացէն մեր ետք
 Մեր վերջին արութիւն .
 Օ՛ն, Հայկայ ճետք :
 Մարդ է՛ երկինք են անհոգ .
 Թշնամին՝ անողոք :
 Չնջուի՛ իր հետք :
 Չարնե՛նք, զարնե՛նք եւն . :

Խոսարով

Բարեկամի, դիպուածի
Եւ դուցէ վաղն ան ըլլայ

Ձեռքերուն մէջ կը մեծնայ :
Ռազմիկ մ'հրաչեայ, շանթող ամսլ,
—Մեզ մսուրն Յիսուս մը կուտայ՝
Իսկ Հայ օրոցքն՝ Ապստամբ... :

ՆԱԽԱՆՁ

Երբ կը տեսնեմ աչերուդ փայլ,
Երբ կը լսեմ լեզուիդ դայլայլ,
Կ'ուզեմ աշխարհ ըլլայ խուլ, կոյր,
Որ ես միայն քեւ լըցուիմ, քոյր,
Երբ կը տեսնեմ ծոցիդ երեր
Երբ կը լըսեմ հողւոյդ երգեր
Կ'ուզեմ դառնալ մարտիկ անյաղթ
Եւ ի բաց վանել պահպան հրեշտակք :

Երբ կը տեսնեմ բիբերդ ի վեր,
Երբ կը լըսեմ իղձերդ առ տէր,
Կ'ուզեմ յարձան փոխուիս քոյր իմ.
Ես Աստուծոյ կը նախանձիմ :

Մինաս Զերազ

1870

ՀԱՅ ԴՐՕՇԻՆ

Մրրկահա՛ւ ծով արեան,
 Վիշապազա՛նց դաստառակ,
 Վեց գըլխատուած գաւառներ
 Կարմիր լոյսիդ պատարագ:

Ո՛վ կոյս պատանգ դրօշացա՛ծ,
 Ըրիր արիւնդ գինի
 Որ գերութեան սեւ շղթան
 Արձագանգ տայ Քրնարի:

Հայ կարապի Ե՛րզն հսկայ
 Եփրատին վրայ լուսաւոր,
 Ձորերուն մէջ գերաճիւն
 Վերջին հսկողն ահաւոր:

Խաչուած խաչրդ կը շողայ
 Խորանիդ մէջ եռագոյն,
 Լոյսերուդ մէջ՝ նորագիր
 Աստուածդ իջաւ մեծագոյն:

Նորակառոյց Օճախին
 Ըրիր լեռներդ սիւներ,
 Մըփա՛ ծրխան առ ծրխան,
 Մուխը լոյսէ՛դ է ծրներ:

Օրրոցներուն վրայ ծըփա՛,
 Անմայրերուն մա՛յր կարմիր,

Խանձարուրներն իսկ վաղուան
Շուքիդ կապուած շուք մ'ըրիւր :

Անհաւասար մարտերով
Հին օրերու ամազո'ն,
Լոյսերուդ սուրբ կաթը տուր,
Դիեցուր վեց հորիզոն :

Եօթնադրիւրին վրայ ծըխա',
Օրհնէ կուժերը հողէ,
Ջրկիր հարսին իրիկուան
Ձոհածաղիկը ուղղէ :

Նոր բերդերուն տակ օժէ
Նոր սուրերու ասպետներ,
Անկիւնաքար պատմութեան
Ըրէ Ձորին ոսկորներ :

Վերջին պահա'կ տեսլահար,
Մեռան աստղերըդ փայլուն
Որ քեզ մարմին մը տային,
Կը ժպտիս վեց սարերուն :

Ծաղկեցաւ ցուպն աքսորի
Աւազին մէջ հեռաւոր
Անապատի զերդ առիւծ
Մռնչեց ազգըդ ահաւոր :

Շղթայակապ մեկնեցաւ,
Վերադարձաւ դրօշաւոր,
Թեզանի՞քը կապեցիր
Շղթաներուն քնարաւոր :

ՕՐՀՆԵԱԿ ՅԻՇԱՏԱԿ

Օրհնեալ յիշատակն անոնց որ մեռան.

Այլ թող ողջ առողջ կանգնի Հայաստան.

Վաղը յաղթութեան թող մեծ օր ըլլայ,
Ալէլուիա, ալէլուիա:

Ոսոխը, մարեց եղբարց մեր արեւ.

Վայրապար լացինք խորանիդ առջեւ,

Բա՛ւ է, Տէր, փրկէ՛ մեր կեանք ւ՛ արտօրայ,
Ալէլուիա, ալէլուիա:

Սու՛րբ, Տէր զօրութեանց, բնակեալդ ի յերկին,

Սիրէ մեր սիրտը, գործը մեր ձեռքին,

Աջըդ պահապան լինի մեր վըրայ,
Ալէլուիա, ալէլուիա:

Անապատին մէջ պահեցիր քառսունք,

Թափեցիր մեզ պէս արիւն, արտասունք,

Այլ պարտեցիր հոսկ դժոխք, սատանայ,
Ալէլուիա, ալէլուիա:

Դարձի բեր՛, Աստուած, թշնամին մեր վատ

Թող չարիւնոտի մեր խովն անարատ,

Բրտամբ, ո՛չ արեամբ, երկիրս արբենայ,
Ալէլուիա, ալէլուիա:

Իսկ թէ վերջապէս պիտի գայ կռիւ,

Թող իյնայ խուժանն ինչպէս չոր խռիւ,

Հալածուած մշակն Հայ հանգստանայ,
Ալէլուիա, ալէլուիա:

ԿՈՉՆԱԿԻՆ ՁԱՅՆԸ

Ժամ է զարթօնքի. կոչնակը բարձրէն ուժգին կը
 հչնէ,
 Նոր այդ կը ծագի, ինք լոյսը կանխած շարժումի
 մէջ է,
 Օրը Հայունն է, Հայը ջանք մ'ունի, գործել պէտք
 է շուտ,
 Կոչնակը բարձրէն՝ արի՛ք կը հնչէ, Հայն ինչո՞ւ
 ննջէ:

Բարիք եւ կարիք, պարտք ու աշխատանք իր չորս
 սիւներն են՝
 Որոնց միացած բարձր ու համադիր վսեմ դադաթէն
 Կոչնակը անժանգ՝ անդուշ կը հնչէ ձայնովը ոսկի՝
 Արթնցէ՛ք հայեր կարիքնիս մեծ է, առտու է ար-
 դէն:

Արթնցէ՛ք Հայե՛ր, հինգ դար խորունկ քուն մի՞թէ
 չե՞ն բաւեր,
 Եթէ դուք ննջէք, ո՞վ պիտի կանգնէ մեր աշխարհն
 աւեր՝
 Ու սրբավայրեր. ո՞վ պիտի մեղմէ Հայ մեր խոր
 ցաւեր,
 Ու պիտի բառնայ վառ պառակտողին սերմանած
 դաւեր:

Ո՞վ պիտի հերկէ տարազիր Հայուն սրտի մուկ
 խաւեր,

Ու սերմ դնէ հոն պտղարբերելու Ազգին նոր լաւեր :
 Ես միշտ կը ձայնեմ, ինծի լսեցին ձեր նախնի հա-
 ւեր,
 Լսեցէ՛ք եւ դուք՝ թէ կ'ուզէք շինել Հայաստանն
 աւեր :
Վահրամ Խաչիկեան

ԱՆՑՈՐԴԻՆ

Անցո՛րդ, սա գետին ջուրէն մի՛ խըմեր,
 Հոն գըլորեցին կտրիճը գիւղին,
 Գուցէ զով ջուրը շըրթունքները ջեր
 Զովացնելու տեղ կ'այրէ տենդագին :
 Բաւ է որչափ որ ուռենին՝ գետին
 Վըրայ արտասուեց ամէն օր անձայն,
 Բա՛ւ է որչափ որ մայրն՝ հարազատին
 Համար փղձկեցաւ այնտեղ ողբաձայն,
 Դարձեալ այսքանն ալ չի կրցան երբեք
 Մոռցընել սուգերն այս դաշտավայրին,
 Անցո՛րդ, թոյլ տուր այդ ջուրին անարեկ
 Որ ժայռերու դէմ փշրի խօլագին :
 Ես իմ սափորըս այնտեղ փշրկցի
 Որ չըլլայ ըմպեմ անիծեալ ջուրէն,
 Լերան սիրահար հոգիս եղնիկի
 Կ'ըմպէ կտրիճին սիրած աղբիւրէն :
Լ. Էսաֆանեան

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ՍԻՐՈՒՆ

Մեր հայրենիքի սիրուն
 Խմբեր պատրաստուած են քաջ,
 Հրացանները ուսերնին,
 Փամփուռները ձախ ու աջ:
 Հնազանդ կարգով շարուած,
 Իրենք առիւծի պէս քաջ.
 Խմբապետը հրաման տուաւ
 Գնալ դէպ յառաջ յառաջ:
 Ոսկեթել պաշլուգներով,
 Լազի շորոր թանկագին,
 Գնում էին դէպի Սասուն՝
 Օգնելու Անդրանիկին:
 Համիտիյէ զօրքերուն
 Հրովարտակ կարդացին,
 Թնդանօթներով զօրքերով
 Դէպի Սասուն դիմեցին:
 Խմբապետը նէվրուզն է,
 Օգնականը՝ շատ քաջեր,
 Աղճօն առաջն էր ինկեր
 Պատերազմի կ'սպասէր:
 Հայ քաջերը դիրք մտան
 Թշնամին պաշարեցին,
 Ամէն կողմէ «կրակ տուէ՛ք,
 Կոտորեցէ՛ք գոռացին»:

Ահա եկաւ ճան Փէտան
 Սարսափ տիրեց բանակին,
 Փախչում էին ղէպի լեռներ,
 Վախկոտ զօրքեր ահապին :

Քաւարից լոյս ծագեցաւ,
 Սպասում են մեծ գործեր
 Դաշնակցութեան ցանած սերմեր
 Տալիս են նոր նոր յոյսեր :

ՄԵՆԵՐԳ

Սաստիկ ցաւ մը սիրտս է զարկեր
 Կուրծքս կ'ըսես կը պայթի
 Ի՛նչ պիտ' ըլլամ, ի՛նչ եմ եղեր.
 Գլուխս, ա՛խ կը ցնդի :

Եղբա՛րք, եկէ՛ք ձեռք ձեռքի տանք,
 Տեսէ՛ք, մեր կրօնք մեր լեզուն
 Կը գտնուին ի մեծ վտանդ.
 Ինչպէս եւ կեանքս ազազուն :

Ձեռք ձեռքի տանք եւ մեր անուն
 Հըպարտ դարուց քառասուն,
 Ժառանգ թողունք մենք անարատ
 Մեր որդւոցը հարազատ :

Անգու՛թ երկինք ըիչ մըն ալդուն
 Շարժէ՛, փութա՛ օգնութեան,
 Կ'աղօթենք ըեզ առտու իրկուն
 Դուն կը խնդաս մեր վրան:
 Մարի՛կ մարիկ սրտիս վրայ
 Վա՛յ բացուեր է մեր եարայ
 Արծուի աչքերս կուրցան լալով
 Օ՛հ, խենթենամ պիտ' հիմայ:
 «Մեռնիլ կ'ուզեմ» ըսի երէկ
 Այսօր սակայն կը զղջամ,
 Ցաւերս հազար, փափաքս է մէկ
 —Սուրբ Հայրենիքս տեսնամ—:
 Սաստիկ ցաւ մը սիրտս է պատեր
 Կուրծքըս կ'ըսես կը պայթի
 Ի՛նչ պիտ' ըլլամ, ի՛նչ եմ եղեր,
 Գլուխս, ա՞խ, կը ցնդի:

Խոսրով

ՔԱՂՅՐԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Երկիր մը կայ հեռաւոր տեղ,
 Քաղցրանուն Հայաստան.
 Հողն է բերրի, ջուրն է համեղ:
 Անին է իր ոստան:
 Թշնամին զայն արեամբ ներկեց
 Եւ դարձուց աւերակ,
 Այն որ հողն իր երէկ հերկեց
 Արդ պառկի անոր տակ:

Ամպեր կուպան կարմիր արցունք,
 Քանզի սուրբն Հայրենիք
 Զաւակ չունի, չունի թողունք
 Գէթ լալու իր կարիք:

Դաւաճանեց Եւրոպն օտար,
 «Ժէօներ» մեզ խաբեցին,
 Նորազանդ Հայք կ'ըլլան սատար,
 Մեր հուսկ կործանումին:

Անէծք կուտամ ճակատագրիս,
 Անէծք ցած թշնամուն.
 Կուլամ կ'ողբամ ինքիր դէմիս.
 Նժդեհ եմ հէք, անտուն:

ՓԱՌՔԻ ԲԼՈՒՐԸ

Հողն է շաղուած անմահութեան աւիչով,
 Հո'ն կը ծլին էտըլվայսներ ակնաթոր,
 Արչալոյսն հոն կ'իջնէ ծիրանն իր հագնիլ
 Ու կողերէն փառքը կաթիլ առ կաթիլ
 Կը թորի վար, ճաճանչն ինչպէս նշողուն
 Գարնան պայծառ այգաթրթիռ արեւուն:

Ու կատարին կը յածի Յոյսը շրջեղ
 Նազելավառ կոյսի մը պէս արփագեղ:
 Բլուր մ'է ան, երբեմն անշուք մոռցըլած,
 Յաղթանակի կոթող մ'այսօր լուսամած,

Ուր ապագան եւ մութ անցեալն ահարկու
 Զուարթօրէն կը գրկուին իրարու :

Բլուր մը ան, որուն անունը պզտիկ
 Յաւերժին մէջ մենք մեր արեամբ գրեցինք
 Քրսան եւ մէկ հայ կտրիճներ կը պառկին,
 Հո'ն, իր ծոցը, գգուանքին տակ լուսնակին :

Անո'նք էին,—անվախ ճետը Թորդոմեան,—
 Որ մահուան դէմ աստուածօրէն խոյացան,
 Եւ հո'ն ինկան—սակայն Ոճիրը զարկած
 Սրտէն խորունկ—հո'ն տընկեցին փառապանծ

Եռագոյնն յաղթ... ի'նչ հոգ եթէ օր մ'անի
 Մոռացումի ստուերներով ծածկըլի,
 Քանի դո'ւն կաս ու կը մնաս, ո'վ բըլուր
 Անմեռ վկայ հայ քաջութեան մահատուր,

Քեզի կուգամ, քնարս գրկած այս գիշեր,
 Ո'վ վեհ կոթող, ո'վ Արարա, ո'վ սուրբ լեռ,
 Մահարձանիդ առջեւ ի ծունր. երկիւղած
 Քոյր հոգիիս թափել պաշտումն խորագգած :

Մինչ բարձունքէդ դէպ Արարատ կամարուող
 Ծիրաներփիկ ծիածանէն լոյս—փողփող
 լարերուն վրայ հէք քնարիս տօսախեայ,
 Յոյսով ժպտուն փառքի ճաճանչ մը կ'իյնայ :

Մարի Յ. Զայլագեան

Գահիրէ, 5 Փետրուար 1919

ՌԱԶՄԵՐԳ

Ո՞ւր էք, վերջի՛ն հայորդիներ,
 Հուսկ ժամն է ա՛լ ճակատադրի.
 Կամ արեւոտ կատա՛րն է մեր՝
 Եւ կամ անդո՛ւնդը վիթխարի:
 Պատե՛նք ձորձերն ստրկութեան,
 Եւ ա՛լ հագուինք զէնուզարդո՛վ.
 Մեր սուսերներն անտա՛ռ մ'ըլլան՝
 Ծաղկած արեա՛մբ—վրէժի՛ վարդով:
 Օն, յառա՛ջ, յառա՛ջ, դէպի յաղթանա՛կ.
 Մահացու հարուածը մենք պէտք է տանք,
 Օ՛ն, դէպի վրէ՛ժ, օ՛ն, դէպի վտանգ
 Վերջին գրո՛հը տանք:

Հայու կտրի՛ճ ու աղջիկնե՛ր,
 Խըմենք ամէ՛նքըս մէկ՝ Հայկին
 Սաղաւարտէն մարգարտային՝
 Ոսոխ արի՛ւնը, մեր գինի՛ն:
 Թող վառօդին խունկն ամպանայ,
 Թող մեր կըրակն աստղե՛ր ցանէ.
 Ո՛չ ոք, ո՛չ ոք անվրէժ մընայ,
 Ո՛չ ոք՝ որ հատ մը չզգեսանէ:
 Օ՛ն, յառա՛ջ, յառա՛ջ, եւայլն:

Ծագէ ի ծագ մոլոր Հայե՛ր,
 Ա՛լ համախումբ, ա՛լ դօտեպինդ,
 Մեր հո՛ղն անցնինք, մե՛նք ըլլանք տէր,

ՍՈՒՐԲ ՕՃԱԽ

Մեր պապերն եղջիւր առ եղջիւր գինի
 Խըմեցին նըռան.

Գինիդ արիւնի փոխեց թշնամին
 Ո՛վ վկայարան:

Աստղերդ որ մեռան՝ լոյսեր թողուցին
 Կըտուրիդ վրայ,

Այգիներուդ մէջ մէն մի բարունակ
 Սրինգ թո՛ղ ըլլայ:

Գարնան օր մըն էր որ անցար սուրէն
 Մե՛ծ հերոսատուն,
 Կանգնէ՛ սրբատուն:

Վերստացուա՛ծ՝ զերդ խորան խնկօն՝
 Գերահանճար կապոյտն անմահ գաւառին
 Հոգիդ թող լըլայ,

Հարսերդ սափօր առ սափօր ջուրեր
 Թափեն շէմքիդ վրայ:

Մայրեր թող ծնին խորաններուդ տակ
 Թոռներ Մըհերի,

Հայ առաքաստին սրբութեան վրայ
 Դըրօ՛չը փայլի:

Օճա՛խ, տաճարին քովիկը ըլլաս,
 Խաչը սուրին հետ,

Սըքեմի խունկը պապերու սրտին
 Մէջ վառի յաւէտ:

Նոր Իսրայէլի ծաղկած Գողգոթայ,

Երգումի Բրդիք,
 Հերիք կտրիճդ ծայռն ի վեր մազլեց,
 Բա՛ց գիրկդ անդորրիկ:
 Ա՛լ խապրիկ մ՛ուզեր մեր կըռունկներէն,
 Կըտուրիդ վըրայ
 Միժեռնակները նոր բոյն բունեցին
 Մարագէդ հիմայ:
 Կ՛աճին թեւերուդ տակ դրախտաբոյսեր,
 Ուր կը սնանին
 Որդան կարմիրներ որ գոյնը իրենց
 Տան եռագոյնին:
 Թռոնհրուդ թռուվ վառէ ճրագներ,
 Մուխով ծըխանիդ
 Խորան առ խորան, խարոյկ առ խարոյկ
 !Մըխա՛ երկինքիդ:
 Լուսընկաւ ալ կառլեր, կը թափէ
 Միւռոն արսերուդ,
 Հարսնացեա՛լ օճախ, պըսակ կը կապեն
 Աստղերը Կլխուդ,
 Իեռ աշտարակուոյ պարերո՛ւ ոգին,
 Տո՛ւն վիշապազուն:
 Ձուլալ աղբիւրիդ մէջ ծընար այսօր
 Զիս քընարսփուն:
 Օճա՛խ, կը շէննաս դէխոյ վարդերով
 Շէ՛ն քան արքունիք:
 Ամէն մէկ ոսկոր իր թազը ունի
 Դրօշ ու հայրենիք:

ԱՐԱՐԱ

Շատ ընտանի, օ՛, շատ սիրուած, տենչացուած,
 Անունի մ'ան հնչիւնն ունի քաղցրալուր.
 Անով լեցուած հոգիս իմին այս զիշեր,
 Լոյս տեսիլքի մը մէջէն
 Մեծ աւօտին կը ժպտի:

Արարա'...

Օտար հողի մ'ալքերէն
 Դուն վեր ցըցուած, ո՛վ կոթող,
 Քու կողերէդ փառքի պայծառ ջրվիժում
 Մ'ականակիտ աղբիւրներու ջուրին պէս,
 Վար կը յորդի, վա՛ր մեր հողին հայրենի
 Արիւնոզող դաշտերուն մէջ (ուր երբեմն
 Ահեղ Վրէժը Ոճիրին պլլուած
 Իբրեւ եղիճ ուռճացաւ)
 Ոռոգելու հո՛ն հունտն արդէն ծիլ տուած
 Ազատութեան մեր Երազին դարաւոր...:

Արարա'...

Մինչեւ երէկ, դեռ կոյտ մ'էիր դուն անշուք,
 Անանուն կոյտ մը հողի.
 Օձերու բոյն, կարիճներու թագըստոց.
 Ծիլ մը ծաղիկ չէր բուսներ լերկ կուրծքիդ՝ ուր
 Կը թառէին յաճախ ծերուկ բազէներ
 Մագիլներուն արիւնն հողիդ սրբելու...:

Դարեր անցան զազաթէզ՝
 Ստուերն իրենց թափելով.
 Դուն մնացիր միշտ մոռցուած, միշտ անշուք
 Բըլուրը հէք, ուր հրէուհին սիրատարփ,
 Երբեմն միայն, ժամադիր,
 Քթթումին տակ խորհրդալոյս աստղերուն
 Իր սիրաին սպասեց... :

Օր մ'ալ յանկարծ ահեղ երկունք մ'զգացիր
 Կողերուդ տակ,—յղի էիր ոճիրով—
 Գալարուեցար, թոթուուեցար, դոռացիր
 Երկինքն ի վեր ժահր ու մախանք թքեցելով.
 Եւ արոյրի մըրկումի մ'ընդմէջէն,
 Դուն աշխարհի պատգամեցիր, պատմեցիր
 Հուսկ յաղթանակը Չարին՝
 Ընդդէմ հպարտ Արդարութեան, որ հեռուէն,
 Թէեւ դանդաղ այլ հաստատ
 Եկած էր հո'ն, ոտքիդ առջեւ ու դրած
 Վրանն իր լայն, որուն տակ
 Կը դարբնուէր մեծ Յաղթանակը վաղուան՝
 Սալին վրայ Վրէժին... :

—Դուն հեւացիր, փոթորկեցար, մոնչեցիր,
 Շանթեր թռան կուրծքէդ վեր.
 Եղեռնը պահ մ'ինքզիք կարծեց ապահով,
 Կուրծքիդ սկզբուած ախոսներուն մէջ մթին... :

Հրաման մ'—Յառա՛ջ...»—մութին մէջ
 Մրափողերն ահարկու,
 Լեռնէ ի լեռ, հորիզոնէ հորիզոն,
 Մարտին գոռ երգն հնչեցին... :

—Կռիւն էր այդ դիւցազուններ հրաչուի,
 Հոյատեսիլ, կանգնագեղ,
 Սուրերն իրենց ամեհօրէն ճօճելով՝
 Կուրծքիդ ծուար Եղեռնին դէմ վազեցին...

Օ՛, վաղեցին,
 Մէգ կտրիճներն իմ ցեղիս,
 Աչքերուն մէջ թարթելով
 Կայծերն ամբողջ դժոխքին,
 Ի՛ականներնուն մէջ կամչոտ
 Խածած վրէժն ահարկու...
 Խորտակուեցան ռազմագիծերն անառիկ
 Թորգոմական Վիշապին
 Խուժանին տակ ամեհի
 Եւ խաժամուժն անանուն,
 Մէկ հարուածով սրտէն ուժգին զարնուած,
 Դանդաչեց ու նըկնեցաւ
 Եւ Պարտութեան ճամբաներուն երկայնքին
 Գերեզմաններ փորեց ան...
 Գերեզմաններ՝, գերեզմաններ՝ դաշտերուն
 Մէջ, ուր ան մերթ գերեզմանել էր փորձեր
 Ամբողջ մեր ցեղը ազնիւ :

Արարա՞ . . .

Ա՛հ, դուն տեսար. դուն տեսար
 Պառնուրդը մեծ, վայրագնարբշիռ կատաղի,
 Սուին սուինի, ճակատ ճակատի, կուրծք կուրծքի,
 Պառնուրդն ահեղ սատակիչ
 Մոլեգնավառ հայ ճետին.
 —Որուն ի տես աշխարհի բաղդը իրենց
 Զեռքին բռնող, ուժին հսկայ ասպետներն
 Զմայլանքէ ապշոպուած՝
 Արձակեցին քառսին մէջ արիւնի
 Իրաւունքի մեծ «Եղիցի»ն աստուածեան . . . :
 Ու լոյս եղաւ, հրաշաթոյր՝, ցոլավառ.

Ազատութեան լոյսն աղու,
 Դարերու մութ խաւարին մէջ դալարուող
 Մեր աննրման աշխարհին . . . :
 Օ՛, դուն տեսար, մրբկաթափ, մահասփիւռ
 Անոնց արշաւը վայրագ,
 Որ իր որսին վրայ վազող վագրին պէս,
 Կապարի յորդ հեղեղներուն ընդմէջէն՝
 Անցա՛ն, անցա՛ն քու բարձունքէդ, Արարա՛,
 Արարատին ձայն տալով :

Հիմա, ո՛վ բլուր, մտածումիս մէջէն դուն,
 Փառքի փողփող լոյսի մը պէս կը յառնես . . .
 Քու ծոցիդ մէջ կը տեսնեմ .

Քրսաներեք վկաներու դիւցազուն
 Հասակներն յաղթ, որ կը պառկին ժպտագին
 Ցուլքերուն դէմ աստղերուն,
 Դափնիներով պատանքուած...

—Քսաներեք վկաներ,
 Որոնք մահուան աչքերուն
 Մէջ շեշտակի նայեցան,
 Ու դեռ չինկած՝ քու բարձունքէդ դիտեցին
 Ամպածըրար հպարտ լեռներն հայրենի
 Որոնց արդէն կատարներէն կը ցաթէր
 Ազատութեան վարդահեղեղ Արշալոյսն...

Հո'ն են անոնք, խաղաղօրէն քընացած
 Կուրծքիդ պեղուած փոսերուն մէջ մենաւոր,
 Փոսեր՝ որոնք յորդ աղբիւրներ կը դառնան
 —Փառքի վճիտ աղբիւրներ—
 Որոնց մէջ օր մը աշնան,

Հայ Նէմէսիսն իր դաժան սուրը ջրեց... :
 Հո'ն են, հո'ն են, հայրենիքի կուրծքէն վեր
 Թեւած զեփիւռ մը գըթոտ,
 Կուզայ յաւերժ օրօրել.
 Մօր մը նման խանդակաթ,
 Յաղթական նինջը անոնց,
 Մինչ քու սեւ հողդ ոռոգուած՝
 Անոնց կարմիր արիւնէն՝
 Կը ծըլի վարդ ու շուշա'ն...

24 Սեպտեմբեր 1918

Մ. Ռսկեան

ՔԱՅԼ ԵՐԳ՝ ՈՎԿԻԱՆՈՍԻՆ ՎՐԱՅ

Փոթորկին դէմ, կոհակին դէմ,
 Քալենք՛, ընկե՛րք, անսասան
 կայտառ սրտով ու ժպտադէմ
 կտրենք ովկիանն անսահման :
 Ի՞նչ փոյթ, թէ ծովը կը տեղայ
 Փրփուրներն իր մեր գլխուն,
 Քալենք, տկարը թո՛ղ դողայ
 Աստակներէն բիրտ ծովուն... :
 Ի՞նչ փոյթ թէ նաւն ինչպէս փետուր
 կը տատանի ջուրին վրան
 Հաստա՛տ քալենք, Հայն անձնատուր
 Չը՛լլար երբէք վատութեան :
 Մեր հայրենիքն արիւնին վրայ
 Փոթորկայոյզ ծփծփաց,
 Բայց յաղթական պիտի խայտայ
 Ազատութեան ասին հասած :
 Դէ՛հ շար ի շար, դէ՛հ ընկերներ
 կամրջակին վրայ տատան,
 Թող ողջունենք մենք անվեհեր
 Ազա՛տ, ազա՛տ Ամեր՛կան... :

Վահէ Հայկ

ՅԱՆԿ ԵՐԳԵՐՈՒ

Ա

	Էջ
Արարանը քարոս ա	17
Ազատութեան աստղը պայծառ	6
Ազատութեան այն վառ սէրը	8
Ազատութեան սիրոյն համար	9
Ազատն Աստուած այն օրից	11
Ազնիւ ընկեր մեռանում եմ	264
Այազեազ բարձր սար ա	15
Այազեազ սարն ամպել ա	14
Այ թող դադրին արցունք Հայուն աչքերէն	270
Այ ու ալւան ես հազել	14
Ախ թէ երկինք գէթ մի վայրկեան	13
Ախ մեր սիրտը լիքը դարս ցաւ	31
Ախ վասպուրական տխուր Հայաստան	25
Ակոռիին մեծ կարասիին բոլորտիքն են բազմեր	18
Ահա բաժակ ուրախութեան	268
Ահա ելաւ լուսին արծաթ	24
Ահա կերթամ սիրելի մայր	20
Ահա ծագեց կարմիր արեւ	23

Ահա մօտեցաւ մահուան ժամերս	19
Ահա սուրհանդակի սահլակը	21
Աղուոր օրեր իմ մանկութեան	16
Աղջկերբ պար բռնեցէք	22
Ամպել ա ճիւն չի գալի շողեր ջան	160
Այգուն, այգուն իմ խցիկի մօտ	36
Անդրամիկ Փաշան բիւր ընկերներով	27
Անի քաղաք նստեր կուլայ	274
Անմահ անուշ դու գինի	29
Անուշ ֆնակն աչերն առեր	25
Անցորդ սա գետին ջուրէն մի խմեր	289
Աշխոյժ նաւաստին	10
Աշնան չորցած թուփերու հետ	210
Առաւօտ արշալոյսին	247
Առտու կելլես դու ժուռ կուգաս	80
Առաւօտուն բարի լոյս	28
Արագը հեշտացել ա	43
Արագն եկաւ լափին տալով	200
Արի գութան վարի գութան	39
Արի իմ սոխակ, թող պարտէզ մերին	32
Արիք Հայկազունի յառաջ ընթանանք	33
Արծթի բարձր գեղայ	30
Արշալոյսը նորէն բացուաւ	38
Արեւ թովոնով ելաւ, իմ չինարի եարը	126
Արեւ իջաւ սարի գլխուն	271
Արեւ կայնէ կէսօր	30

Բ

Բաժակներ առնենք, եղբարք	137
Բամ փորոտան բարձուստ	40
Բարով եկար սիրուն կունկ	75
Բերդիցը դուրս ելայ Ալեքեազ տեսայ	59
Բերին աթոռ, ելաւ չորս կողմ նայեցաւ	277

Գ

Գարնան գութան հանեցի	79
Գարուն է եկել նաշխուն թեւերով	245
Գացէք տեսէք ո՞վ է կերել գեծ	55
Գերեզմանիս թող արձանին վրայ	37
Գիշերն անցաւ լոյս ծագեցաւ	50
Գիշեր ցերեկ կը հառաչեմ	241
Գնա՛ բլբուլ մեր աշխարհից	35
Գրող տանի ֆուրդ Աբօյին	46
Գնաց աշուն եկաւ գարուն	51
Գնա՛, գնա՛ ոտիդ իմ	78

Դ

Դաշնակցական խումբ գնանք մենք Սասուն	58
Դատարանի դաշտում դատը վերջացաւ	258
Դատարանին իմացուցին	76
Դարդըս լացէ՛ք սարի սըմբուլ	142

Դարձեալ փայլեց Սասնոյ գլխին	53
Դէ՛ գնա՛ կիգամ վայ գնա՛ կիգամ	45
Դու գով խնդրես մայր իմ անուշ	48
Դու խելօք հաշուով վաճառական ես	240
Դու փափկաթեւ մանկիկ գեփիւռ	272

Ե

Եար ջան ուղուլմիշ արա	70
Եթէ տժգոյն մահու հրեշտակ	278
Ել ֆէդայի առ գէնֆերդ	248
Եկէ՛ք բուրբուրինք մեր սուրբ ուխտին շուրջ	224
Եկաւ գարունն բացուեցաւ սարերի վարդը	226
Եկել է գարունն սոխակը սիրուն	242
Եկայք այսօր որդիք մարդկան	250
Եկ իմ սրինգ, իմ բարեկամ սրտագին	84
Ես եմ ազատ հայ պատանի	68
Ես հանեցի սուրս պատեանէս	44
Ես լսեցի մի անուշ ձայն	108
Ես սիրեր եմ մի գոյգ աչեր	133
Ես վերէն կուգայի դուն դուռը բացիր	61
Ես եմ քաջ գինուոր	169
Երբ ալեկոճ ծովի վրայ	63
Երբ կը տեսնեմ աչերուդ փայլ	284
Երբ որ մայրը երկունքով	276
Երբ որ ազգին գահը փլաւ	72
Երբ որ բացուին դռներ յուսոյ	54

Երգէ՛ հայ աշուղ թոթոացուր քնար	104
Երեւանից դուրս ելայ	103
Երկիր մը կայ հեռաւոր տեղ	292

Զ

Զարթիր որդեակ, յուշ բեր վեր կաց	77
Զարթիր մանուկ իմ նագելի	81
Զար զընգը, գար զընգը թող զընգայ	91
Զարնենք, գարնենք անխնայ	281
Ջէյթունցի ենք ժայռի ձագ ենք	94
Ջինչ ու զինչ տամ լողորդչուս	98
Ջինուորին երգը եղբարք լսեցէք	246
Ջոյգ գոյգ կոունկ էրկան վիզ	101

Է

Էյ ման հայրենիք ինչքան սիրուն ես	237
Էս նամբէքը ոլոր ա	92

Ը

Ընդ աստեղօք օտար ափանց	255
Ընկաւ տարին, Հայոց էլ փառք ընցաւ հետ	238

Թ

Թող փչէ քամին պաղ պաղ երեսիս	85
Թիփի փորան մութ գիշերին	88

Թէ հայրենեաց պսակադիր	96
Թշնամական գոռ վաշտերը կատաղի	99
Թող կորնչին բռնապետներ	136
Թէ իմս հայրենեաց ֆնար սգաւոր	228
Թող երգէ բլրուլ մշոյ դաշտերում	233
Թէ թեւ ունէի	253
Թէ իմ ալեւոր հերքը սեւնային	262

Ժ

Ժամէ զարթօնփի, կոչնակը բարձրէն կը հնչէ	288
Ժանտ անուրը բռնաւոր	113

Ի

Ի բիւր ծայնից բնութեան շֆեղ	111
Իբրեւ արծիւ սաւառնում ես լեռ ու ժայռ	197
Ի գէն Հայեր ի սուր եւ ի հրացան	130
Ի գուր եմ ի գուր բռնաւոր	251
Իմ անուշիկ մայրիկս	227
Իմ եարըն նստել դամոպ	219
Իմ հայրենեաց հոգի վարդան	110
Իմ հայրենիք գիս կը կանչէ	116
Իմ սիրելի գաւազնուհի	107
Ինձ համար չէ գարնան գալը	102
Ինձ մի տանջել, մի չարչարել սիրական	233
Ինչո՞ւ ապշած ես, լնակ	235

Լ

Լեփօ լէ լէ, լէփօ լէ լէ	92
Լընի մէջ նաւակը	65
Լուսին չիկար մուք գիշեր էր	71
Լուսնակ գիշեր բոլորովին բուն չունիմ	79
Լուսնակ անուշ, հով անուշ	100
Լոնց ամպերն եկան ծածկեցին	112
Լօ, լօ, լօ, Սիփանա սէգ սարի վրայ	69

Խ

Խաղաղ դաշտի որդիք	67
Խաւարել եմ ինչպէս գիշեր	74
Խումար պառկէ երես բաց	57

Մ

Մազէ արշալոյս ծագէ արուսեակ	60
Միծեռնակ, ծիծեռնակ	62

Կ

Կախաղանը պատրաստուեցաւ	83
Կանչէ, կռունկ, կանչէ քանի գարուն է	213
Կապոյտ երկնքում աստղեր են փայլում	93
Կար ժամանակ որ եւ Հայերն	95
Կարկուտ տեղաց խանսորայ դաշտումը	89

Կործանուեցաւ չարը իսպառ	106
Կոտորածն անգուլթ Հայերը թող լան	115
Կռունկ ուստի կուգաս ծառայ եմ ձայնիդ	86
Կովկասի քաղեր խմբեր կազմեցէք	90
Կուժ առա ելայ սարը	232
Կռուեցէք տղերք, կռուեցէք քաջ քաջ	118
Կրամբամբուլին այն օդին է	225

:

Հարբրբան ջանէ ջան	120
Հարբրբան ջանէ ջան	128
Հարբրբան ջանէ ջան	152
Հարբրբան ջանէ ջան	165
Հալածուած եմք Հայաստանի լեռներէն	267
Հայաստան երկիր դրախտավայր	5
Հայաստանէն եկած գինուոր	163
Հայ ապրինք եղբարք մարդկութեան մէջը	161
Հայ երիտասարդներ շուտ շտապեցէք	234
Հայ եմ ես մեռնիլ գիտցող հայ եմ ես	101
Հայկազունք պար բռնենք	52
Հայեր այսօր ազատ կեանքի նոր արեւ	223
Հայեր մինչեւ երբ արտասուենք	259
Հայոց աշխարհում ծագեց նոր հրդեհ	119
Հայրենիք սրբազան իմ սիրուն աշխարհ	122
Հայոց աղջիկներ ձեր հոգուն մատաղ	123
Հայը բանտէն չի վախնար	125

Հանգիստ եմ անուշ անցար գնացիր	195
Հեռաւոր երկիր նստած դու նժդեհ	144
Հեռու եմ քեզ օտար երկրի մէջ	146
Հեռո՞ւ, հերոս ւաւերուած հայրենիքէն	296
Հերիք որդեակ այսֆան տարուան տառապանք	141
Հերիք ալ հայեր այսչափ լուսփիւն	176
Հիմի էլ լոննէ եղբարք, հիմի էլ	167
Հնչակեան եմք մենք ուխտեալ գինուորներ	158
Հով, հով, հով լինի	143
Հով արէք սարեր հով արէք	170
Հուր բարկութեան համայն Հայոց	114
Հովիւը սարում տխրեց	254
Հունձք կը ժողովեմ մանգաղով	257
Հողն է շաղուած անմահութեան աւիշով	293
Հ. Ս. Ռ. Եւ Կ—նոր նշանաբան	269
Հօ՛, ոօ՛լ, օ՛ լօ՛, լօ՛, լօ՛, լօ՛,	145
Հօլ արա եզ օ՛	172
Հօյ նազանըմ նազանըմ	153

Ձ

Ձայն մը հնչեց էրգուրումի Հայոց լեռներէն	179
Ձայն տուր ով ծովակ ինչո՞ւ ես լուսմ	185
Ձմեռն ինչ կուզէ թող ըլլի (եար եարալի)	193
Ձմեռն անցաւ եկաւ գարուն	244

Ճ

Ճամբայ տուէք առաջ գամ	183
-----------------------	-----

Մ

Մանիր մանիր իմ մախարակ	280
Մայր Արաբսի ափերով	148
Մանկութեան օրեր երազի նման	155
Մեզի մոռցաւ Հայոց ազգը	127
Մենք անկեղծ զինուոր ենք առանձին	181
Մենք Հնչակեան ենք, դուրս Դաշնակցական	231
Մենք պէտք է կռուինք եւ ոչ լաց լինինք	159
Մեր հայրենիք ազատ անկախ	109
Մեր հայրենիք թշուառ անտէր	205
Մեր դռանը խնկի ծառ	218
Մեր հայրենիք սիրուն	290
Մեր պապերն եղջիւր առ եղջիւր գինի	297
Միակ բանուոր թէնջրեր ախրեր	220
Մինչ բնութիւն էր գուարթ	201
Մի գեղեցիկ պարզ գիշեր էր	265
Մնացես բարեաւ սէր իմ սէր	203
Մրրկահաւ ծով արեան	285

Ն

Ննջեա որդեակ անուշ քնով	189
Նոր ծաղկեցաւ այգին, եկել է գարուն	221
Նպատակիս գէթ մի մասը կատարուէր	222
Նպատակիս հասնիմ միայն	212

Շ

Շատ քնտանի (Արարա)	299
Շորորա, անուշ ջան, շորորա	178
Շինուած է ան մոնիով	283

Ո

Ոգիքս յանունդ հալեցան	260
Ո՛հ ինչ անուշ եւ ի՞նչպէս գով	173
Ողջոյն տուէք իմ հայրենեաց	164
Ողջոյն ընդ քեզ Հայաստան	171
Ո՛չ, եղբարք, ոչ, օտարէն չիկայ յոյս	243
Ուռի ես կռանալ մի	180
Ո՞վ ես որ դուռն առանձին	166
Ո՞վ մեծասքանց դու լեզու	174
Ով որ քաջ է ի՞նչ կսպասէ	177
Ո՞վ սուրբ վայրեր, անհոգ ժամեր իմ կենաց	182
Ով ծիծեռնակ վարանաց թռչնիկ	208
Ո՞ւր էք, վերջին հայորդիներ	295

Պ

Պառ աղբիւրի մօտ	147
Պարգիւր աղբիւր, Հայ փէտայուն ջուր տանիմ	140
Պարտի, իրաւանց գիտակցութիւնով	217
Պատիկ տղայ չեմ օրօրեր օրօրանդ	135
Պօյրդ բարձր սալվի չիմար	211

Ս

Սաստիկ ցաւ մը սիրտս է զարկեր	291
Սա՛ր, սար	121
Սարերը հովել ա ծիրան ջան	216
Սարերի հովին մեռնիմ	157
Սարէն ելաւ երկու մուխ	252
Սարէն կուգայ ձիաւոր	138
Սարը սարին նման չէ	47
Սասուն գաւառ հին Հայաստան	131
Սիրեցի եարս տարան	154
Սիրէ հայր թէ ըլլայ	214
Սիրուն գարուն կանաչ գարուն	266
Սիրտս կրակ ունի արցունք իմ հոգիս	134
Սոնա եար սոնա եար	129

Վ

Վառեց երկինք իւր մոմերն	139
Վեր կա՛ց, թշուառ վշտի գաւակ	103
Վերջին վարդ, վերջին վարդ	190

Տ

Տաւորիկի գաւակ եմ խորթ	186
Տեսար մէկը շլապայով	215
Տէ՛ր ողորմիա Հայոց ազգին	184

317

Տէր, կեցո դու գհայս	198
Տուր ձեռքդ եղբայր, ժամ է գարթելու	192

Յ

Յուրտը փչեց ձմեռ սաստիկ	194
-------------------------	-----

Փ

Փափուրի ջան	239
Փոքորկին դէմ, կոհակին դէմ	304

Ք

Քանի քմրինք բաւ է եղբարք	191
Քնիր իմ բալիկ, օրօր էլ արա	196
Քնիր բալիկ հանգիստ քնիր	209
Քէլեր ցօլեր իմ եարը	204
Քէլէ, քէլէ, քելքիդ մեռնիմ	249
Քուն եղիր պալաս, աչքըդ խուփ արա	256

Օ

Օտար երկիր, օտար պանդուխտ կը հեծեմ	199
Օդդ սիրուն, ջուրդ սիրուն, դուն սիրուն	231
Օրհնեալ յիշատակ անոնց որ մեռան	287

ՍՊԱՌԵԼՈՒ ՄՕՏ Է

ՅԱՆԹ-Ի

“ՀԻՆ ԱՍՏՈՒԱԾՆԵՐ”Ը

Հայկական Թատրոնի գլուխ գործոցը,
որը՝ արժանացած է թէ Պոլսոյ եւ թէ Թիֆ
լիզի ու արտասահմանի ամենաբարձր գնա-
հատման: Կուզե՞ս Հայ Շէյքսպիրը կար-
դալ, հատ մը գնէ, որովհետեւ շատ սահ-
մանափակ օրինակներ մնացած է

ԳԻՆ 75 ՍԷՆԹ

ՊԵՐՊԵՐԵԱՆ ԳՐԱՏՈՒՆ

H. G. BERBERIAN

837 Washington St.

Boston, Mass.

ԹՂԹԱԿՑՈՒԹԵԱՆ ՀԱՍՑԷ

H. G. BERBERIAN

. O. Box 34 Sta. A.

Boston, Mass.

ԼՈՅՍ ՏԵՍԱԻ

“ՀԱՅԱՍՏԱՆԸ”

Երգե եւ նուագե՛ դաշնակիդ կամ ջութակիդ վրայ «ՀԱՅԱՍՏԱՆ ԴՐԱԽՏԱՎԱՅԻ»ը, Հայուն սիրած այս երգը, գոր Ա. Շահմուրաճեան կ'երգե: Չայնագրուած Կոմիտաս Վարդապետի կողմէն: Լոյս տեսաւ առանձին պրակով, գեղեցիկ եւ նաշակաւոր սպազրութեամբ: Նօթաներուն սակ գրուած են բառերը՝ թե՛ հայերէն եւ թե՛ անգլիերէն տառերով:

Գնե՛ օրինակ մը, երգե՛ զայն կամ նուագե, յիշելով պատմական հայրենիքդ — ՀԱՅԱՍՏԱՆ ԴՐԱԽՏԱՎԱՅԻԸ:

ԳԻՆ 50 ՍԷՆԹ

Դիմել՝

H. G. BERBERIAN

837 Washington St. Boston, Mass.

**ՍԵՓԱԿԱՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ
ՊԷՐՊԷՐԵԱՆ ԳՐԱՑԱՆ**

Համառոտ ժամագիրք	.50
Թորոս Լեւոնի (Երբեք)	1.00
Հին Աստուածներ (Շանթ)	.75
Անգլիերէնէ Հայերէն Գրպանի Բառարան (Փրօֆ. Յակոբեան)	.50
Հայաստան-Ջայնագրուած Նօրա	.50
Ընդարձակ Գրպանի Երգարան	.75

ՍՏԱՆԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ ԴԻՍԵԼ

H. G. BERBERIAN

837 Washington St., Boston, Mass.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY FEB 1 1977
Los Angeles

This book is DUE on the last date stamped below.

--	--

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

B 000 011 115 3

**MUSIC
LIBRARY**

**M
1800
E56**

